

Nugi 222/K020107

© Copyright Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B. V. Copyright © 1992 by Diane Hoh. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc. Oorspronkelijke titel: The Fever

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

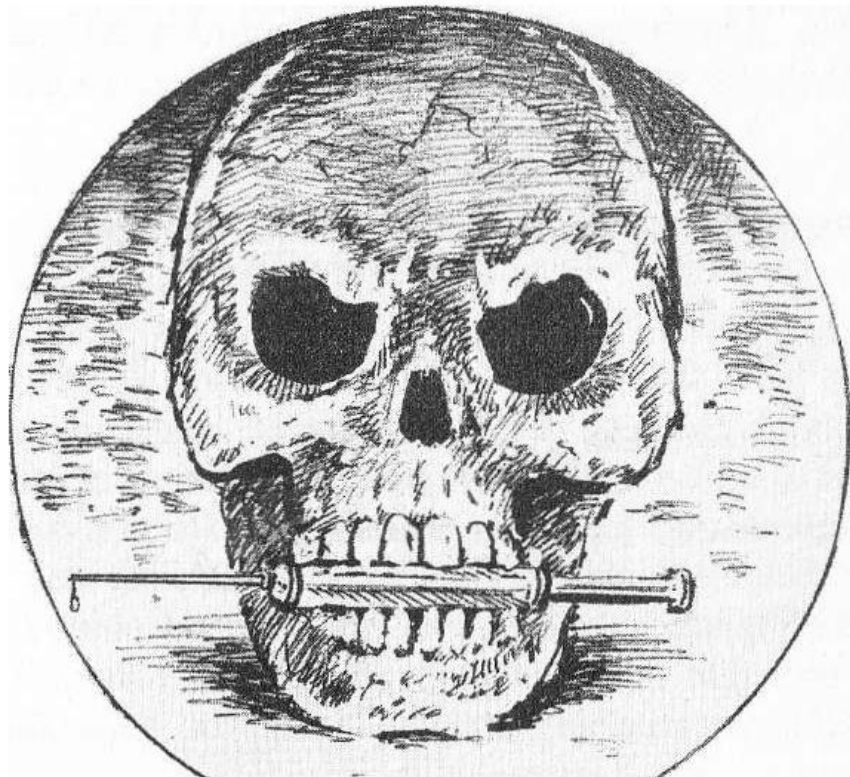
Nederlandse vertaling: Drs. Annelies Clements

DE GETUIGE

DIANE HÖH

Omslagillustratie MAURICE HEERDINK

KLUITMAN

Nugi 222/K020107

© Copyrightl Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman
Alkmaar B. V. Copyright © 1992 by Diane Hoh. All rights
reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.

Oorspronkelijke titel: The Fever

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van
reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan
ook.

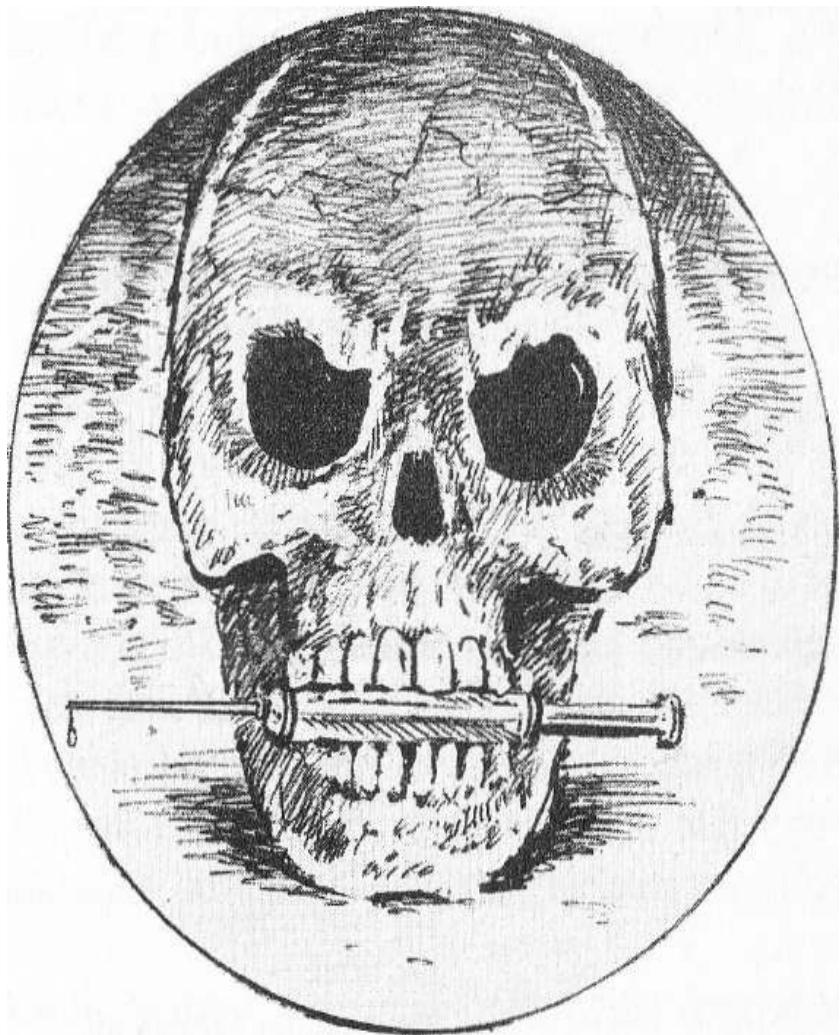
Nederlandse vertaling: Drs. Annelies Clements

DE GETUIGE

DIANE HÖH

Omslagillustratie MAURICE HEERDINK

KLUITMAN

thriller

Nicholas Adams Mr. Popularity

A. Bates Verdwenen

J. H. Carroll Een nachtmerrie

Richie Tankersley Cusick De strandwacht Ben ik de volgende? Een wurgende omhelzing De achtervolger
Doodsbang

Carol Ellis Wat moet hij van me? Het raam Te veel gezien
Doodse stilte

Diane Hoh De getuige De moordexpress

Lael Littke De laatste aflevering

Joan Lowery Nixon Van iedereen verlaten

Sinclair Smith Alleen in huis

R. L. Stine De babysitter De babysitter II De sneeuwman De
waarschuwing De lifter

Het verlaten strandhuis De afspraak

M. C. Sumner De laatste nacht

HOOFDSTUK 1

Het ziekenhuis stond in het centrum van de stad. Het was een hoog, onvriendelijk uitziend gebouw, opgetrokken uit grijze steen die was begroeid met klimop. De onderste lagen steen waren bedekt met een dikke laag schimmel, omdat een rommelige heg het zonlicht permanent tegenhield.

Bezoekers verbaasden zich altijd over de muffe geur die in het gebouw hing. Ze beseften niet dat het gebouw zelf langzaam stond weg te rotten door al het vocht dat zich vanuit de kelder langzaam omhoogwerkte. Het gebouw had smalle, hoge ramen, die als donkere ogen leken neer te kijken op de voorbijgangers.

Op de vierde verdieping van het 'Harristown Hospital' ontwaakte Audrey King.

Een onverklaarbaar hoge koorts teisterde haar lichaam en ze zweefde in een wereld vol felle rode, paarse en oranje kleuren. De geur van het desinfecterende schoonmaakmiddel was haar enige schakel met de werkelijkheid. Ze had vanaf het allereerste moment een gruwelijke hekel gehad aan die lucht. Die lucht voerde haar telkens terug naar de onaangename realiteit van het kille, witte ziekenhuis, met zijn ongemakkelijke stiltes, medicijnen, ziekten en zelfs de dood.

Hoewel Audrey die lucht ontzettend deprimerend vond, betekende het toch dat ze nog steeds leefde.

Zodra de ergste slaperigheid wat was gezakt, draaide Audrey haar hoofd instinctief naar het andere bed in haar kamer. Het stond daar, leeg, bewegingloos en ongebruikt. Ongebruikt! Dat betekende dus dat de geluiden die ze de afgelopen nacht gehoord had, niet echt waren geweest, maar dat ze ze had gehoord in haar koortsige dromen. Het bed was tenslotte nog steeds niet bezet. Het was ongebruikt geweest vanaf het moment dat haar ouders haar die donderdagavond, ijlend van de koorts, naar het ziekenhuis hadden gebracht.

Van haar opname, nu alweer twee dagen geleden, kon ze zich niets meer herinneren. Ze wist echter vrijwel zeker dat ze haar kamer nooit met een andere patiënte had gedeeld. Maar wat had ze dan gehoord? Welke geluiden hadden vannacht de stilte verbroken? Opeens herinnerde ze zich het geluid van metaal op metaal. Het had het meest geleken op het geluid dat haar armband maakte als die tegen een metalen buis aan kwam. Was het mogelijk dat een van de verpleegkundigen op de gang bezig was geweest met de metalen ondersteunen van het ziekenhuis? Moderne ziekenhuizen hadden ondersteunen van kunststof, maar dit ziekenhuis had nog de oude, metalen ondersteunen en die zouden dat geluid kunnen hebben gemaakt. Ergens, achter de stenen muren, kraakten en kreunden de

leidingen van de verwarming en het water. Het geluid van stromend water maakte Audrey nog dorstiger dan ze al was. Ze had een ontzettende behoefte aan een glas water, maar de koorts had haar verzwakt en het infuus in haar hand hinderde haar. Haar handen bleven dus werkeloos op de oude deken liggen.

Opeens schoot het haar te binnen dat ze vannacht nog andere geluiden had gehoord. Er was een soort ploffend geluid geweest en een soort knarsend, rijdend geluid. En er was nog iets. Had ze niet ook een wanhopige kreet om hulp gehoord? Nee, dat kon niet waar zijn. Ze had het waarschijnlijk écht alleen maar gedroomd.

Weer beseft Audrey dat ze het zo ontzettend heet had. Ze had het gevoel alsof ze in juli op het strand lag, onder een blakerende zon, die haar bijna verschroeide. Ze had zo'n dorst. „Zuster, " mompelde ze. „Zuster. " Waar waren al die verpleegsters eigenlijk?

Op dat moment kwam haar behandelend arts, dokter Jonas Morgan, binnen. Hij was lang en mager en Audrey vond dat hij helemaal niet op een dokter leek. Volgens haar waren alle dokters gezette heren van middelbare leeftijd, met een kale kruin, of met grijs haar, die je een recept gaven en je dan naar huis stuurden. Toch was het dokter Morgan die haar in het ziekenhuis had opgenomen en die haar had onderworpen aan een hele serie onderzoeken. Ook had hij haar de ene vraag na

de andere gesteld. Hij leek absoluut niet te weten hoe hij moest glimlachen, liep rond met een permanente frons tussen zijn wenkbrauwen en hij leek haar ziekte allerm minst als onbelangrijk te beschouwen. Audrey beseftte wel dat ze daar blij om moest zijn, maar ze dacht dat niemand er nadeel van zou ondervinden als hij zich iets opgewekter zou gedragen. Dokter Morgan controleerde haar polsslag, beluisterde haar longen en beval de verpleegkundige, die was binnengekomen, om Audrey nog wat bloed af te nemen.

„Alweer?" protesteerde Audrey. „Als jullie zo doorgaan, heb ik straks geen druppel bloed meer over!"

Ook nu glimlachte dokter Morgan niet. Eigenlijk had Audrey ook niet anders verwacht. „We weten nog steeds niet wat er eigenlijk met je aan de hand is," zei hij. „Waarschijnlijk heb je een of ander virus, maar tot nu toe weten we nog niet of het gevaarlijk is." Hij knikte naar haar en liep toen met gebogen schouders haar kamer uit. Audrey vond dat hij eruit zag alsof haar ziekte als een loden last op zijn schouders drukte.

„Had u de afgelopen nacht dienst?" vroeg Audrey aan de verpleegkundige die net haar temperatuur had opgenomen en nu bloed wilde gaan afnemen.

„Nee hoor, mijn dienst begon vanochtend om zeven uur. Waarom vraag je dat?"

„Ik heb het gevoel dat er vannacht iemand in mijn kamer is

geweest en ik vroeg me af of u dat was. "

„Nee, dat is waarschijnlijk een verpleegster uit de nachtdienst geweest. Je temperatuur moet heel regelmatig worden opgenomen. "

Maar toen ze die geluiden had gehoord, had er niemand haar temperatuur opgenomen. Of vergiste ze zich nu? Haar herinneringen aan die nacht waren vaag en koortsachtig en ze beseftte dat ze nergens zeker van kon zijn. Gisteren had haar moeder een paar dingen verteld die ze in haar koortsdromen had gezegd en het waren allemaal vreemde, bizarre opmerkingen geweest. Tegen haar moeder had ze bijvoorbeeld gezegd dat ze een paraplu moest pakken en haar vader had ze opgedragen om alle lampen in de keuken te vervangen. Misschien hoorden de geluiden van de afgelopen nacht ook wel in haar verbeelding thuis.

De verpleegkundige was klaar en verdween.

Even later verscheen er een andere verpleegkundige, die Audrey vakkundig waste.

Deze verpleegkundige had ook geen nachtdienst gehad en ze kon Audrey dus ook niet vertellen wie er bij haar was geweest. Maar Audrey bleef zich toch afvragen waarom die dan niet had gereageerd toen ze had geroepen.

Audrey's ontbijt werd binnengebracht door Amy Smith. Ze was een klasgenote van Audrey en had een parttime baantje in het ziekenhuis.

Audrey vond Amy erg aardig, tenminste nu wel. Op school had Audrey haar rustige en plichtsgetrouwe klasgenote nauwelijks opgemerkt. Ze had haar altijd een beetje truttig gevonden. Hier, in het ziekenhuis, waar Audrey zich ontzettend hulpeloos voelde, vond ze bepaalde eigenschappen van Amy, die haar voorheen niet waren opgevallen, heel geruststellend. Amy was vriendelijk en behulpzaam en daaraan had Audrey nu de meeste behoefte.

„Zo, slaapkop, ben je eindelijk wakker?" vroeg Amy opgewekt. Ze maakte wat ruimte op Audrey's overvolle nachtkastje en zette het blad erop. Toen hielp ze Audrey om wat meer rechtop te gaan zitten.

„Heb je een slechte nacht achter de rug?" vroeg ze belangstellend, terwijl ze het tafelblad boven het bed draaide. Audrey knikte gelaten. „Ja, " mompelde ze als antwoord op Amy's vraag. „Ik ben nog nooit zo ziek geweest. Tenminste, ik ben nog nooit eerder opgenomen geweest in een ziekenhuis en ik vind het verschrikkelijk. "

Amy's gesteven uniform ritselde. Ze schoof een schaalje met pap naar voren en daarna knikte ze Audrey even toe. Haar krullen, die door een blauwe haarband uit haar gezicht werden gehouden, schudden op en neer. „Ik weet dat je het afschuwelijk vindt om ziek te zijn, maar misschien is je temperatuur straks alweer wat gezakt, " zei Amy, optimistisch als altijd.

Audrey trok even een gezicht. „Ik zou het je niet kunnen vertellen. De verpleegster heeft mijn temperatuur al opgenomen, maar ze gedroeg zich alsof de uitslag staatsgeheim was. Ik heb haar nog gevraagd hoe hoog de koorts was, maar ze schudde alleen even haar hoofd. Het was die verpleegster met dat grijze haar en die schouders als een gewichtheffer. "

„Oh, dat was Margaret. Ze is een heel goede verpleegkundige, " zei Amy streng.

„Waarom heeft ze me dan niet verteld hoe het met me gaat?" Audrey keek Amy smekend aan. „Amy, zou jij niet op mijn kaart kunnen kijken of mijn temperatuur is gezakt?"

Amy keek Audrey aan met een blik vol afgrijzen. „Audrey! De parttimers mogen onder geen enkele voorwaarde aan de gegevens van de patiënten komen! Als ik word betrapt, vlieg ik er meteen uit en dat wil ik niet, want ik vind dit ontzettend leuk werk. Zet dat maar mooi uit je hoofd. Trouwens, als de dokter vanmiddag zijn ronde doet, zal hij je wel vertellen hoe het met je gaat. "

„Nee, dat doet hij nooit, " klaagde Audrey. „Hij is kennelijk iemand die nooit iets vertelt. " Toen besepte ze dat ze Amy niet zou kunnen overhalen en gaf het op.

Ze probeerde te eten, maar haar handen trilden en de lepel rinkelde tegen de rand van de kop. Het was niet hetzelfde geluid dat ze vannacht had gehoord. Dat geluid was op de een

of andere manier hoger geweest. Ze voelde zich ontzettend moe en keek woedend naar het schaaltje met pap. „Moet dit mijn ontbijt voorstellen? Het lijkt wel lijm!" Vol afschuw schoof ze het schaaltje opzij en smeed de lepel neer. „Van die rommel ga ik me alleen nog maar zieker voelen!"

Amy haalde een extra servet uit haar zak en begon de knoeiboel op te ruimen.

Ja, natuurlijk heeft Amy een extra servet bij zich, dacht Audrey fel. Maar tegelijkertijd was ze blij dat Amy haar boze bui zo kalm accepteerde.

„Audrey, je moet weer op krachten zien te komen, " was alles wat ze zei. „Ik neem tenminste aan dat je niet al te lang hier wilt blijven?"

Audrey's koortsachtige blik zwierf door de hoge, rechthoekige kamer. Hier en daar zag ze barsten in de vuilwitte muren. Voor de smalle, hoge ramen hingen oude luxaflexen en het zwart-witte zeil begon al aardig te slijten. En ze kende ieder barstje in het plafond al uit haar hoofd, 's Nachts werd die deprimerende kamer alleen verlicht door een heel klein nachtlampje, naast de zware, houten deur.

Audrey vond deze kamer een van de meest deprimerende en eenzame plaatsen ter wereld en ze wilde hier inderdaad zo snel mogelijk weer vandaan zien te komen. „Ja, " gaf ze zacht toe, „ik wil zo snel mogelijk weer naar huis. "

„Nou, dan moet je goed eten. Ik zal je wel helpen, " voegde

Amy daar nog aan toe. Ze ging op de rand van het bed zitten en begon Audrey voorzichtig pap te voeren.

Met tegenzin deed Audrey haar mond open en iedere keer als de lepel tegen de rand van het schaaltje aankwam, werd ze herinnerd aan de geluiden die ze de afgelopen nacht had gehoord. Ze had pas een paar lepels pap naar binnen gewerkt toen er opeens iemand in de deuropening verscheen.

„Kijk nou eens! Ze eet! Ik neem aan dat je je iets beter voelt?" vroeg de lange jongeman die de kamer binnenstapte. Zijn gezicht was hoekig, maar hij glimlachte vriendelijk naar haar. „Gefeliciteerd, Amy. Gisteren werd onze patiënte nog lichtelijk onpasselijk bij de aanblik van voedsel. Jij kunt zeker toveren?"

Paul Lewis werkte als zaalhulp in het ziekenhuis. Audrey kende hem echter al langer, want ze had hem in de stad al een paar keer gezien. Toen hij een paar maanden geleden in Harristown was aangekomen, had hij direkt heel wat harten sneller doen kloppen.

Paul had steil haar, dat iets donkerder was dan zijn goudbruine ogen. Hij bewoog zich op een manier waaruit bleek dat hij behoorlijk met zichzelf ingenomen was. De meeste meisjes vonden hem sexy, maar Audrey vond hem arrogant.

'Waarom heb je eigenlijk zo'n hekel aan hem?' had Audrey's vriendin, Jane Sabatini, haar eens gevraagd.

'Ik heb nooit gezegd dat ik een hekel aan hem heb, ' had Audrey zich verdedigd. 'Ik heb alleen maar gezegd dat ik hem nooit zo leuk kan vinden als hij zichzelf vindt. '

Audrey had gehoord dat hij heel graag grappen uithaalde en eigenlijk zou ze hem daarom juist erg aardig moeten vinden, omdat ze daar zelf normaal gesproken ook altijd voor te vinden was. Audrey vond echter dat hij te hard praatte en te makkelijk lachte. Iedere keer dat ze hem zag, was er een ander meisje bij hem en Audrey kon zich niet voorstellen dat hij serieus genoeg was om medicijnen te studeren. Daar kwam nog bij dat ze zelf wel uitmaakte of ze at of niet!

„Ik heb geen zaalhulp nodig. Amy helpt me al, " snauwde Audrey.

Paul schudde even zijn hoofd. „Je humeur is er in ieder geval niet beter op geworden, " constateerde hij. „Jammer. Heeft niemand je ooit verteld dat het helemaal geen kwaad kan om aardig te zijn wanneer je eruitziet als een vogelverschrikker?"

Audrey voelde een bloes over haar gezicht kruipen en ze wist dat die bloes niets te maken had met haar ziekte. Ondanks het feit dat ze hem vreselijk irritant vond, had hij gelijk. Ze wist dat haar haren in vette slierten langs haar gezicht hingen en in het ziekenhuis had ze natuurlijk geen make-up op. Hoewel de verpleegkundigen haar iedere dag wasten, wilde ze eigenlijk niets liever dan eens heerlijk een kwartier onder een warme douche gaan staan.

„Laat haar toch met rust, " zei Amy streng tegen Paul. Ze glimlachte echter om haar woorden te verzachten. „Ze is ziek en heeft op dit moment totaal geen behoefte aan jouw op- en aanmerkingen. "

„Ik kwam alleen het andere bed maar halen, " zei Paul. „Op de kinderafdeling komen ze bedden te kort. "

Audrey keek even naar het bed en opeens herinnerde ze zich de geluiden van de afgelopen nacht weer. Ik heb het me verbeeld, dacht ze. Dat bed is leeg en er was niemand bij me op de kamer.

„Amy, " begon Audrey nadenkend. „Dat bed is toch al leeg zolang ik hier ben?"

Amy knikte. „Ja, je was te ziek voor gezelschap. Maar het ziekenhuis raakt zo langzamerhand overvol, want er zijn blijkbaar veel mensen die het virus onder de leden hebben. " Amy trok even een gezicht. „Het is zo ontzettend druk en er zijn niet genoeg verpleegkundigen. De parttimers zijn allemaal al opgeroepen voor extra diensten, zodat de verpleegkundigen het iets makkelijker krijgen. Ik kan vanavond niet blijven werken, maar Cynthia en nog een paar anderen zijn er vannacht wel. " Cynthia Boon was Amy's vriendin.

Paul duwde het lege bed de gang op. „Probeer eens iets te eten met wat meer suiker, " grijnsde hij. „Misschien word je dan wat zoeter. Sterkte, Audrey, " voegde hij daaraan toe,

voordat de deur achter hem dichtviel.

„Verwaande kwast!" schold Audrey hartgrondig. „Ik had een kussen naar zijn arrogante hoofd moeten gooien... en ik ben al zoet genoeg van mezelf!"

Amy begon te lachen. „Oh, Paul valt best mee, Audrey. Hij heeft tenminste gevoel voor humor. Een paar weken geleden heeft hij ergens een skelet gestolen en dat in een leeg bed gelegd. Die kleine verpleegster, met die vlecht, heeft het skelet gevonden en ze kreeg van pure schrik bijna een hartverzakking. "

Audrey bedwong de neiging hardop te gaan lachen. Ze vond het een zeer geslaagde grap en ze wenste bijna dat ze hem zelf had bedacht. Paul had haar echter net verteld dat ze er verschrikkelijk uitzag en dat had ze hem nog niet vergeven. „Wat kinderachtig, " zei ze dus afkeurend.

Amy lachte. „Kom nou, Audrey. De hele school praat nog steeds over hoe Kit, Jane en jij de onderjurk van de gymlerares hebben gestolen en in de vlaggemast hebben gehangen. "

Audrey negeerde Amy's opmerking. „Waarom is Paul eigenlijk niet ontslagen?" wilde ze weten. „Ik ken de geneesheer-direkteur, dokter Crowder, en volgens mij heeft die totaal geen gevoel voor humor. "

Amy haalde even haar schouders op. „Paul heeft natuurlijk wel een donderpreek gekregen, maar hij heeft dokter

Crowder verteld dat het een experiment was. Hij zei dat hij de psychologische gevolgen van een zware schok wilde bestuderen. " Amy lachte opnieuw. „Ik weet niet of dokter Crowder hem geloofde, maar hij heeft Paul in ieder geval niet ontslagen. "

Audrey vond het helemaal niet leuk dat Amy het allemaal zo grappig leek te vinden. Ze wist best dat ze zich alleen zo gepikeerd voelde omdat de superbrave Amy, die normaal niets moest hebben van het overtreden van de regels, Paul zo leuk leek te vinden.

Paul was waarschijnlijk iemand die vrijwel alles ongestraft zou kunnen doen vanwege zijn uiterlijk. Iets, waar Audrey zich mateloos aan ergerde.

„Ik dacht eigenlijk dat de verpleegsters een hekel aan hem hadden, " begon Audrey hoopvol. „Hij is altijd zo verschrikkelijk met zichzelf ingenomen. "

Amy liet zich van het bed glijden. „Nee, hoor, het is juist precies het tegenovergestelde. Hij werkt keihard en is altijd bereid wat langer te blijven als hij iemand daarmee kan helpen. Je kunt hem bijna altijd in het ziekenhuis vinden en dat stellen de verpleegsters ontzettend op prijs, vooral nu het zo druk is. "

„Amy, " Audrey aarzelde omdat ze niet precies wist hoe ze haar vraag moest formuleren. „Amy, weet je echt heel zeker dat er niemand in dat andere bed heeft gelegen? Ik kan me

helemaal niets herinneren van wat er gisteren is gebeurd. Is het mogelijk dat er iemand een paar uur in dat andere bed heeft gelegen?"

Amy fronste haar wenkbrauwen. „Audrey, het is hier geen hotel, hoor. Als je wordt opgenomen, blijf je meestal wel langer dan een paar uur hier. De laatste persoon die in dat bed heeft gelegen, is vorige week uit het ziekenhuis ontslagen en sindsdien heeft dat bed leeg gestaan. " Amy pakte het dienblad op en keek Audrey even aan. „Dit is al de tweede keer dat je iets vraagt over dat bed. Is er iets?"

Audrey schudde haar hoofd. „Nee, niets. Alleen... ach, laat ook maar. " Audrey kon niet uitleggen wat ze vannacht precies had gehoord, omdat ze het zelf niet wist. Nu, op klaarlichte dag, was ze er zelfs niet meer zo zeker van dat het allemaal echt was gebeurd. Amy zou waarschijnlijk denken dat ze gek was geworden en misschien had ze dan wel gelijk ook.

„Zeg, ik moet weer aan het werk, " zei Amy. „Ik breng je straks nog wel iets te lezen. Komen Kit en Jane nog op bezoek vanmiddag?"

Christopher 'Kit' Adams was een van Audrey's beste vrienden, samen met Jane.

„Ik hoop het, " antwoordde Audrey somber. Ze had een hekel aan het ziekenhuis en het ergste was dat ze zich zo verlaten voelde. Ze miste haar familie, haar vrienden en haar normale, dagelijkse routine. Het was vandaag zaterdag en als ze niet in

het ziekenhuis had gelegen, zou ze zijn gaan winkelen of naar de bioscoop zijn gegaan. Buiten de beschimmelde muren van het ziekenhuis ging het leven gewoon door, maar wel zonder haar en dat vond ze verschrikkelijk.

Amy knikte haar nog eens toe en haastte zich vervolgens de kamer uit. „Probeer nog wat te rusten, " zei ze over haar schouder. „Dokter Morgan zegt dat dat de beste medicijn is. " Even later lag Audrey weer alleen in de drukkende stilte van haar deprimerende cel. Ze wist dat Amy gelijk had en dat dokter Morgan inderdaad had gezegd dat ze zoveel mogelijk moest rusten. Audrey nestelde zich dus wat dieper in de oude, vergeelde dekens en deed haar ogen dicht.

Dokter Morgan had haar echter niet verteld dat slapen in een ziekenhuis een luxe was. Verpleegkundigen en zieken verzorgsters kwamen om het uur haar temperatuur opnemen of bloed prikken, of ze kwamen voor iets anders. In het kort kwam het erop neer dat Audrey nauwelijks slaap kreeg. Dat werd nog verergerd door die vreemde, angstaanjagende geluiden die ze 's nachts meende te horen.

Audrey deed haar ogen open en sloot ze weer. Opeens was ze bang om te gaan slapen. Ze wilde niet dromen van vreemde geluiden en ze wilde die angstkreet van vannacht niet opnieuw hoeven horen in haar dromen... als het echt een droom was geweest.

HOOFDSTUK 2

Audrey lag in haar ziekenhuisbed. Haar knappe, ovale gezicht zag rood van de koorts en haar ogen starden naar het vergeelde plafond. Ze kon niet slapen en lag te woelen in haar bed. Ze besteedde zo min mogelijk aandacht aan de naald van het infuus die in haar linkerhand stak.

Ik hoop dat Jane en Kit snel komen, dacht ze. Als ik hen over mijn droom vertel, zal Kit me gerust kunnen stellen en me ervan overtuigen dat ik het me maar heb verbeeld. Of misschien kan hij me helpen om erachter te komen wat er precies is gebeurd.

Kit Adams was het jaar daarvoor geslaagd voor zijn examen aan de middelbare school van Harristown. Hij was een genie in wiskunde en hij had verscheidene studiebeurzen aangeboden gekregen, die hij echter allemaal had afgeslagen omdat hij in de schoenenwinkel van zijn oom moest blijven werken. Dit was de oorzaak geweest voor de grootste ruzie die Kit en Audrey ooit hadden gehad.

'Je bent gek!' had ze geroepen.

'Je begrijpt er helemaal niets van,' had Kit geantwoord. 'Dat ben ik hem gewoon verschuldigd.'

Kit en Audrey waren al bevriend vanaf haar negende jaar. Hij was bij haar in de klas gekomen en net als zij had hij rossig

haar, hoewel Audrey's haar veel zachter van kleur was, meer goudblond. Zijn nauwe, geruite blouse had nonchalant achter uit zijn broek gehangen en zijn veters hadden losgezeten. Kit was tegenover haar komen zitten en toen er tijdens de rekenles een kikker uit zijn zak sprong, had Audrey het dier opgepakt en verborgen gehouden voor de scherpe ogen van de strenge onderwijzeres.

In de pauze had ze de kikker teruggegeven en vanaf dat moment waren ze bijna onafscheidelijk geweest. Hun vriendschap was zelfs niet minder geworden toen Kit een klas had overgeslagen en ze dus niet meer bij elkaar in de klas zaten. Er was ook nooit meer dan vriendschap tussen hen geweest. Hoewel hij zich daar absoluut niet van bewust was, was Kit een stuk om te zien. Zijn leven was echter niet bepaald vrolijk te noemen en daardoor was hij wat teruggetrokken. Maar Audrey wist dat ze altijd op hem kon rekenen.

Kit had allebei zijn ouders verloren toen hij negen was, waarna zijn oom en tante hem in huis hadden genomen. Het waren strenge mensen, zonder enig gevoel voor humor en zonder een sprankje warmte of liefde. Ze vonden dat kinderen zich nuttig moesten maken en Kit werd dus vrijwel onmiddellijk aan het werk gezet in de schoenenwinkel van zijn oom. Hij had iedere seconde die hij in de winkel doorbracht gehaat.

Ook toen ze niet meer bij elkaar in de klas zaten, waren Audrey en Kit vrienden gebleven en Audrey wist dat een heleboel mensen daar niets van begrepen. Kit zag er leuk uit. Ze was echter absoluut niet verliefd op hem. Ja, ze was dol op Kit, maar niet op de manier waarop de meeste meisjes dol waren op een jongen. Kit begreep haar en hij vond haar, ondanks haar rusteloosheid, haar merkwaardige gevoel voor humor en haar opvliegende karakter, gewoon ontzettend aardig. Ze wist dat ze altijd op hem zou kunnen rekenen en dat dat altijd zo zou blijven.

Audrey wist dat hij haar, samen met Jane, zou komen bezoeken als zijn oom hem niet nodig had in de winkel. Daarom miste Audrey hem even erg als haar ouders en Jane. Kit kon haar altijd tot rust brengen en hij kon haar helpen de routine van het ziekenhuis makkelijker te accepteren. „Hallo, " hoorde ze plotseling achter zich. Hoopvol keek Audrey achterom. Helaas waren het niet Kit en Jane. In plaats daarvan stond Dylan Rourke naast haar bed. Hij zat ook bij haar in de klas en ook hij had een parttime baantje in het ziekenhuis.

Dylan was lang niet zo intelligent als Kit en hij moest dan ook hard werken om behoorlijke cijfers te halen. Ondanks al zijn harde werken, waren zijn resultaten niet bijzonder goed en Audrey vermoedde dat hij nooit de kans zou krijgen om medicijnen te gaan studeren. Ondanks het feit dat Dylan niet

zo intelligent was als Kit, had hij wel een flinke dosis gezond verstand. Hij wist dat een baantje in het ziekenhuis hem in contact kon brengen met doktoren die later misschien een goed woordje voor hem konden doen. Dylan was in ieder geval net zo vastbesloten om medicijnen te gaan studeren als Cynthia en Paul. De manier waarop hij zijn doel probeerde te bereiken, was anders dan de manier die Audrey zou gebruiken, maar ze was er vrij zeker van dat Dylan ten slotte wel zou bereiken wat hij wilde.

„Roomservice, madame, " zei hij met een brede grijns, waardoor zijn sproeten over zijn neus leken te dansen. Zijn blauwe ogen keken haar aan met een blik vol sympathie. „Kan ik iets voor je doen?"

„Bewaking, zul je bedoelen, " merkte Audrey sjagrijnig op. Dylan haalde even zijn schouders op. „Ook goed, " zei hij goedgehumeurd. „Audrey, je ziet er echt verschrikkelijk uit. Ben je ziek?"

Audrey keek hem woedend aan. „Dylan, denk je nou heus dat ik nog één seconde in dit afschuwelijke ziekenhuis zou blijven als ik niet ziek was?" Ze stak de hand met het infuus naar hem uit. „En dit spul helpt absoluut niet. Volgens mij zou ik thuis veel sneller beter worden!"

Dylan keek Audrey bezorgd aan. „Ik weet dat je het hier niet naar je zin hebt, Audrey. Er zijn beslist leukere plaatsen om je vrije weekend door te brengen, maar je bent ernstig ziek en

dan ben je hier toch het veiligst. " Hij draaide zich om en pakte de prullenbak om die te legen. Daarbij stootte hij met de metalen bak tegen het bed en Audrey vroeg zich af of dat soms het geluid was dat ze de afgelopen nacht had gehoord.

„Dylan, " begon Audrey, „had jij vannacht dienst?"

„Nee, gelukkig niet. Waarom vraag je dat?"

Audrey was teleurgesteld over het feit dat Dylan haar niet kon helpen en ze liet zich weer achteroverzakken in haar kussens. „Ik heb zo'n vreemde droom gehad, " legde ze uit.

„Tenminste, ik geloof dat het een droom was. Ik hoorde allerlei geluiden en ik dacht echt dat er nog iemand bij me op de kamer was. Maar ja, het was donker en ik sliep nog half.

Toch ben ik er vrijwel van overtuigd dat er iemand anders in de kamer was. Maar toen ik riep, kwam er geen antwoord. "

Dylan had een geïnteresseerde uitdrukking op zijn gezicht.

„Misschien was er vannacht inderdaad iemand bij jou op de kamer geweest. Het andere bed is weg en het is mogelijk dat iemand dat heeft weggehaald, terwijl je sliep. "

Audrey schudde haar hoofd. „Nee, Paul heeft het net weggehaald. Ze hadden het nodig op de kinderafdeling.

Trouwens, volgens Amy is dat bed de hele tijd leeg geweest. "

Dylan overdacht die informatie even. „Een van de verpleegsters heeft me verteld dat je ontzettend hoge koorts had toen je werd opgenomen. Misschien was het een koortsdroom. " Hij keek haar onderzoekend aan. „Heb je ook

nog iets gezien?"

„Nee, daarvoor was het te donker. Dat nachtlampje bij de deur kunnen ze net zo goed weghalen. Volgens mij geeft een pot met vuurvliegenvogels nog meer licht. "

Dylan lachte en liep met de prullenbak naar de gang, waar hij hem leegde in de rijdende container. Toen hij weer binnenkwam, schoot Audrey overeind.

Er was iets... een geluid...

„Doe dat nog eens, " beval Audrey toen Dylan de prullenbak weer op zijn plaats zette.

„Wat moet ik nog eens doen?"

„Naar de gang gaan en weer binnenkomen. Toe nou! Sta me niet aan te kijken alsof ik mijn verstand heb verloren en doe alsof je blij bent dat ik je heb gevraagd. "

Dylan fronste zijn wenkbrauwen, maar deed toen toch wat ze had gevraagd. „Waar was dat voor nodig?" wilde hij weten toen hij weer naast haar bed stond.

„Je schoenen!" Audrey boog zich voorover en bekeek de schoenen aan zijn voeten. „Dat is een van de geluiden die ik de afgelopen nacht heb gehoord. Het was een soort ploffend geluid. Het waren dus gewoon schoenen met rubberzolen. "

Dylan was hier duidelijk niet van onder de indruk. „Audrey, " zei hij vriendelijk, „dit is een ziekenhuis en vrijwel al het personeel hier loopt op schoenen met rubberzolen. "

Audrey probeerde erachter te komen of dit een belangrijke

ontdekking was. „Ja, maar als er inderdaad iemand in mijn kamer was, waarom hebben ze dan niet gereageerd toen ik riep? Het bleef gewoon griezelig stil. "

„Je zei daarnet al dat je nog half sliep, voor hetzelfde geld heb je het gedroomd. "

Audrey voelde zich teleurgesteld over het feit dat Dylan geen betere verklaring kon bedenken en ze zakte weer achterover in haar kussens.

„Je bent toch niet boos?" vroeg Dylan zacht, terwijl hij haar hand pakte. „Soms krijg je de vreemdste visioenen als je hoge koorts hebt. "

Vreemd? Dat was wel het laatste wat ze wilde horen!

Dylan zag de uitdrukking op haar gezicht. „Het was waarschijnlijk gewoon een droom, Audrey. Aangezien er niemand in dat andere bed lag, was die verpleegster hier voor jou. "

„Ik zeg toch niet dat er de hele nacht niemand naar me heeft omgekeken? Er kwam alleen geen reactie toen ik riep!"

Audrey had echter weinig zin in een ruzie met Dylan.

Tenslotte begreep ze zelf ook maar heel weinig van de situatie en het was dus niet eerlijk om te verwachten dat Dylan het opeens wel begreep.

Ze kende Dylan al heel lang en als hij niet had gedacht dat er meer was dan vriendschap tussen Kit en haar, dan was die vriendschap met Dylan misschien ooit nog eens uitgegroeid

tot iets anders. Hij was op een gegeven moment veel met Amy Smith gaan optrekken en die twee hadden ook een tijdje verkering gehad. Enkele weken geleden hadden zij opeens een einde gemaakt aan hun relatie.

Sinds Audrey in het ziekenhuis was opgenomen, had Dylan zich nogal voor haar uitgesloofd en inmiddels begon Audrey zich af te vragen of hij nu toch misschien meer wilde dan vriendschap.

Audrey voelde zich echter veel te ziek om hieraan te denken. Trouwens, het leek haar onwaarschijnlijk dat hij was geïnteresseerd in iemand die eruitzag alsof ze door een gehaktmolen was gehaald. Dylan was hier alleen maar omdat hij haar prullenbak moest legen. Maar als ze weer beter was... „Je zult wel gelijk hebben, " antwoordde ze even later. „Iedere keer wanneer mijn koorts zo omhooggaat, kan ik de werkelijkheid niet meer van mijn dromen onderscheiden. Het lijkt wel of ik dan op een andere planeet leef, waar het ontzettend heet is. "

Opgelucht over het feit dat ze niet kwaad bleef, begon Dylan de vloer schoon te maken.

„Heb je Kit of Jane nog gezien?" vroeg Audrey.

Dylan keek op zijn horloge. „Het is nog geen bezoekuur, dus je zult nog even geduld moeten hebben tot na het middageten. Trouwens, moet hij vandaag dan niet werken?" Dylan sprak altijd op een heel erg afkeurende toon over Kit, want Kit en

hij konden het gewoon niet met elkaar vinden. Eigenlijk waren ze ook eikaars tegenpolen. Dylan kwam uit een rijke, geslaagde familie, maar had zelf de grootst mogelijke moeite met zijn schoolwerk, terwijl het Kit, die eigenlijk bijna geen familie had, allemaal kwam aangewaaid.

Wanneer Dylan over Kit praatte, zag zijn gezicht er altijd meteen véél onvriendelijker uit.

„Ik weet niet of hij moet werken, want ik heb hem en Jane niet gezien sinds ik hier ben opgenomen. De eerste dag mocht ik absoluut geen bezoek hebben. Maar aangezien het vandaag zaterdag is, kan ik me niet voorstellen dat zijn afschuwelijke oom hem vanmiddag vrij zal geven. Hij zal dus inderdaad wel moeten werken. "

„Kit is hem wel wat schuldig, " bracht Dylan vriendelijk naar voren. „Dat heeft hij zelf toegegeven. En hij kan volgend jaar toch ook nog naar de universiteit?"

„Ze hebben hem een enorm schuldgevoel aangepreft. Hij had gewoon zijn spullen moeten pakken en weg moeten gaan. " Ze wisten echter allebei dat Kit dat nooit zou doen.

Nadat hij de kamer had opgeruimd, liep Dylan weer naar haar bed. „Hou vol en doe precies wat de dokter zegt, ook al heb je daar absoluut geen zin in, " zei hij, terwijl hij even zijn hand over de hare legde. „Ik kom later nog wel even kijken hoe het met je gaat. "

Het geluid van zijn rubberzolen klonk nog lang na in Audrey's

oren. Het herinnerde haar aan... Ja, natuurlijk had ze dat geluid al eerder gehoord. Dylan had gelijk. Bijna iedereen die in het ziekenhuis werkte, droeg schoenen met rubberzolen. Maar als er inderdaad vannacht een verpleegkundige in haar kamer was geweest, waarom had ze dan niet gereageerd toen ze had geroepen? Mensen die in het ziekenhuis werkten, moesten toch helpen wanneer iemand hun om hulp vroeg? Dat zouden ze toch nooit doen? Dylan had dus weer gelijk en ze had alles maar gedroomd.

Maar het had allemaal zo verschrikkelijk echt geleken! In een poging om het raadsel uit haar hoofd te zetten, draaide Audrey zich op haar zij. Ze was vastbesloten om tot het middageten te gaan slapen en na het eten, hoopte ze, zouden Kit en Jane haar komen bezoeken.

Audrey werd maar één keer gestoord, door de verpleegkundige die ze 'Vampira' had gedoopt omdat ze Audrey met de regelmaat van de klok bloed kwam afnemen. Daarna viel Audrey eindelijk in slaap.

Audrey probeerde net om een kam door haar verwarde haren te trekken toen Cynthia Boon haar kamer binnenkwam.

„Barst!“ riep ze hartgrondig, terwijl ze de kam door de kamer smeed. De kam belandde, met een beledigde tik, in een hoek aan de andere kant van de kamer.

„Rustig maar, “ zei Cynthia zacht. Ze liep naar de hoek, raapte de kam op en gaf hem weer aan Audrey. „Je moet je niet zo

opwinden, anders schiet je temperatuur weer omhoog. " „Wat maakt dat nu uit?" mopperde Audrey. „Ik kom toch nooit meer uit dit afschuwelijke oord!"

Cynthia glimlachte even. „Audrey, je bent hier net twee dagen. Wees blij dat je niet aan de een of andere ongeneeslijke ziekte lijdt, zoals een paar van de kinderen op de kinderafdeling. Die hoor je nooit klagen. "

„Ik heb totaal geen behoefte aan een preek, Cynthia. " Audrey had op dat moment beslist een hekel aan Cynthia met haar nette uiterlijk en de opgewekte uitdrukking op haar gezicht. Cynthia was zonder twijfel de meest vastberaden en ambitieuze persoon die Audrey ooit had ontmoet. Audrey vermoedde dat ze onmiddellijk na haar geboorte zelf naar huis was gelopen, omdat ze niet genoeg geduld had gehad om te wachten tot iemand tijd had om haar te dragen. Momenteel deed Cynthia de laatste twee schooljaren in één jaar, omdat ze haast niet kon wachten om medicijnen te gaan studeren. Haar studie, dacht Audrey een beetje jaloers, zou ze waarschijnlijk ook in een recordtijd doen.

Audrey bekeek Cynthia met een afgunstige blik. Ze was er bijna zeker van dat ze die ochtend heerlijk lang onder de douche had gestaan en haar haren had gewassen. Dat was meer dan voldoende reden om nu even een hekel aan haar te hebben.

„Zou ik me niet eens mogen douchen?" bedelde Audrey. „Zou

je dat niet kunnen regelen, Cynthia? Paul heeft gezegd dat ik eruit zie als een vogelverschrikker en al mag ik hem niet, ik weet dat hij gelijk heeft. "

Cynthia schudde haar keurig verzorgde hoofd. „Ik weet precies hoe je je voelt, maar je moet echt nog even geduld hebben. Zodra dokter Morgan zegt dat je je mag gaan douchen, zal ik je persoonlijk naar de badkamer brengen, maar geen seconde eerder. "

„Moderne ziekenhuizen hebben badkamers op de kamers, " mopperde Audrey. „Maar ik moet natuurlijk weer in zo'n middeleeuwse gruwelkamer terechtkomen, waar de liften de hele dag kreunen en piepen en waar de waterleiding... "

„Audrey, " onderbrak Cynthia haar vriendelijk maar vastberaden, „draaf niet zo door. "

Audrey slaakte een diepe zucht. „Je hebt gelijk, ik stel me aan. Sorry, Cynthia, ik weet dat ik een vreselijke patiënte ben, maar... "

„Ik begrijp het wel. Jij bent gewoon niet het type om in bed te blijven liggen, Audrey. Je wordt er waarschijnlijk een beetje claustrofobisch van. " Cynthia's gezicht kreeg een uitdrukking die Audrey haar ziekenhuisgezicht noemde. De glimlach bereikte haar ogen niet en de opgewektheid in haar stem klonk niet gemeend. „Ik beloof dat je hier snel vandaan mag. " Dat zeiden alle verpleegkundigen natuurlijk tegen lastige patiënten. Audrey was ervan overtuigd dat dit een van de

eerste dingen was, die ze leerden. „Ja, hoor, " mompelde ze. „Wat is er trouwens met dat andere bed gebeurd?" vroeg Cynthia. „Gisteravond stond het er nog. "

„Paul moest het naar de kinderafdeling brengen. "

Cynthia marcheerde naar het verkleurde gordijn, dat lusteloos aan de ronde, metalen rail hing, boven de plek waar het tweede bed had gestaan. „Nou, laten we eerst die luxaflex maar eens opendoen. Als we dan dit gordijn opzij schuiven, wordt het hier misschien wat lichter. Het is absoluut geen wonder dat je je in zo'n donkere kamer depressief voelt. " Ze liep eerst naar het raam, waar ze de luxaflex omhoogtrok en daarna schoof ze het beddegordijn opzij.

Toen Audrey het geluid van de metalen ringen op de metalen rail hoorde, schoot ze overeind. Dat was het geluid dat ze de afgelopen nacht had gehoord. Dat betekende dus dat ze het écht had gehoord en dat het geen droom was geweest. Audrey kreunde inwendig, omdat ze eigenlijk helemaal niet meer aan het gebeurde van de afgelopen nacht wilde denken. Maar als er echt iemand in haar kamer was geweest, wat had die persoon daar dan gedaan?

„Er was hier dus wel iemand, " merkte ze op.

„Wat?" Cynthia was kennelijk tevreden met het resultaat en liep weer naar Audrey's bed. „Wat zei je?"

Audrey leunde achterover in haar kussen. „Ik dacht dat ik de afgelopen nacht iemand in mijn kamer had gehoord, maar

Dylan zei dat ik het me waarschijnlijk maar had verbeeld, door de koorts. Ik was net gaan denken dat hij misschien toch gelijk had, toen jij dat gordijn opzij schoof. Nu weet ik heel zeker dat ik de afgelopen nacht inderdaad iemand heb gehoord, want iemand heeft dat gordijn open- of dichtgetrokken. "

Cynthia ging naast Audrey's bed staan en keek haar aan. „Hoe bedoel je?" vroeg ze. „Er komen zoveel mensen je kamer binnen, ook 's nachts. Je temperatuur moet regelmatig worden opgenomen en ik vermoed dus dat je gewoon je eigen gordijn hebt gehoord. " Ze glimlachte even. „We verspillen heus geen tijd aan het verzorgen van lege bedden. "

Audrey schudde haar hoofd. „Nee, dat is het niet, want toen ik riep, kwam er totaal geen reactie. Degene die in deze kamer was, wilde niet dat ik dat wist en dat is toch vreemd, Cynthia?"

Voordat Cynthia kon antwoorden, kwam er een enigszins gedrongen, mollig meisje in een bermuda en een wijde trui de kamer binnen. Onder haar arm hield ze een stapel tijdschriften.

„De... lift... is... alweer... kapot, " hijgde Jane Sabatini, Audrey's beste vriendin. Er stonden zweetdruppeltjes op haar voorhoofd.

„Ga zitten, " commandeerde Cynthia en ze schoof een stoel achter Janes benen.

Jane ging zitten en Cynthia schonk een glas water voor haar in.

„Opdrinken, " beval ze, terwijl ze Jane het glas water voorhield. „En de volgende keer wacht je maar op een lift die het wel doet, " voegde ze daar streng aan toe. „Vier trappen oplopen met zo'n zware stapel tijdschriften is beslist geen goed idee voor iemand die... " Cynthia ging niet verder omdat ze niet onvriendelijk wilde zijn.

„Zeg het maar gewoon, " hijgde Jane. „Voor iemand die eigenlijk te dik is. " Er kroop een ondeugende grijns over haar gezicht. „En ik dacht nog wel dat wat lichaamsbeweging me goed zou doen. Mensen die in de gezondheidszorg werken, zeggen toch altijd dat iedereen meer lichaamsbeweging nodig heeft?"

„Je hoeft toch niet meteen met een marathon te beginnen?" Cynthia wendde zich weer naar Audrey. „Zeg, ik ga maar weer aan het werk. Ik zal wel even doorgeven dat de lift het niet doet, Jane. Met een beetje geluk wordt hij dan ook nog gerepareerd. " Cynthia glimlachte en liep vervolgens de kamer uit.

Jane zuchtte. „Ze is slank, efficiënt en intelligent. Ik zou bijna een hekel aan haar krijgen. "

Audrey glimlachte zwakjes. „Het is nog veel erger wanneer je in bed moet blijven liggen met vet haar en een plakkerige huid, wetend dat je voorlopig nog niet onder de douche mag.

Maar ze heeft me heel erg geholpen, " voegde ze daaraan toe. „Ik weet niet waar ze de tijd vandaan haalt, maar ze komt me vaak bezoeken. " Audrey ging verliggen. „Waar is Kit eigenlijk? Is hij niet met je meegekomen?" wilde ze weten. Jane schudde haar hoofd en ze schopte haar schoenen uit. „Ik denk dat hij geen vrij heeft gekregen. Die oom van hem is een verschrikkelijke slavendrijver! Maar wie weet, lukt het hem vanavond wel om langs te komen... als zijn oom hem tenminste wil laten gaan. "

„Ik hoop het, " mompelde Audrey. Ze voelde zich ontzettend teleurgesteld. Ze was natuurlijk heel blij om Jane te zien, maar ze wilde zo graag met Kit over haar zogenaamde droom praten. Ze wilde dat hij haar zou geruststellen. Jane knikte. „Is er verder nog iemand langs geweest?" vroeg ze, net iets te onverschillig.

Audrey wist meteen dat ze Dylan bedoelde. Jane had haar zinnen op Dylan gezet vanaf het moment dat ze hoorde dat Amy en hij een einde aan hun relatie luidden gemaakt.

„Ja, " antwoordde Audrey. „Dylan is nog even langs geweest. " Ze schrok toen ze de teleurstelling op Janes gezicht zag. Jane dacht natuurlijk meteen dat Dylan Rourke niet in haar, maar in Audrey geïnteresseerd was. Als ze niet oppaste, kon dat weleens tot ernstige problemen met haar vriendin leiden. Audrey had nu echter wel iets anders aan haar hoofd. „Dylan denkt dat ik mijn verstand heb verloren, " zei ze tegen Jane en

ze vertelde haar het hele verhaal over de nachtelijke geluiden. „Dylan denkt dat ik het me maar heb verbeeld vanwege mijn hoge koorts. Denk jij dat zoiets mogelijk is?"

Jane schudde haar hoofd. „Het was waarschijnlijk gewoon iemand die hier werkt, die stiekem een afspraakje had gemaakt. Jij was waarschijnlijk zo goed als bewusteloos, dus ze hoefden alleen het gordijn maar dicht te trekken om wat privacy te hebben. "

Die mogelijkheid had Audrey nog niet overwogen. Vanaf het moment dat ze ziek was geworden, had ze zich ontzettend geïsoleerd gevoeld en zaken zoals uitgaan en afsprakkjes, associeerde ze alleen met de wereld buiten het ziekenhuis. Janes idee klonk opeens heel aannemelijk. Aangezien het waarschijnlijk verboden was om een ziekenhuiskamer te gebruiken voor afsprakkjes, werd het opeens heel verklaarbaar dat er niemand had gereageerd toen ze had geroepen.

Jane bleef een hele tijd. Audrey vond het heerlijk om gezelschap te hebben, maar haar koorts begon weer te stijgen en al snel voelde ze zich erg moe.

Om half vier kwam een verpleegkundige Audrey's temperatuur opnemen en ze stuurde Jane daarna naar huis.

„Deze jongedame moet rusten, " zei ze vastberaden.

Pas toen Jane, met duidelijke tegenzin, was vertrokken, herinnerde Audrey zich iets wat niet in Janes theorie over die

nacht leek te passen: het gefluisterde protest! Of had ze gewoon de stem gehoord van iemand die bang was om te worden betrapd? Maar dat klopte helemaal niet! De stem had doodsbang geklonken en er had een smeekbede gelegen in die woorden. Waarom had die stem dan zo'n angstige klank gehad? Was het omdat er iets afschuwelijks, iets ontzettend angstaanjagends was gebeurd in haar kamer? Dylan had gezegd dat ze hier veiliger was dan thuis. Maar degene die vannacht in haar kamer was geweest, had zich absoluut niet veilig gevoeld. Tenzij ze het had gedroomd. Maar misschien had Dylan ongelijk en in dat geval was ze hier helemaal niet veilig!

HOOFDSTUK 3

De verpleegkundige die na het avondeten, dat had bestaan uit een kop bouillon, Audrey's temperatuur kwam opnemen, fronste haar wenkbrauwen toen ze de thermometer aflas. „Dat zal de dokter niet leuk vinden. Je temperatuur is minstens een graad gestegen. Je hebt zeker helemaal niet gerust?" zei ze beshuldigend.

Ze denkt zeker dat ze op de kinderafdeling terecht is gekomen, dacht Audrey beledigd. Ze praat tenminste tegen me alsof ik nog een kleuter ben. „Ik heb wel gerust, " antwoordde Audrey op zo'n kinderachtige toon dat ze er zelf misselijk van werd. „Ik heb gewoon een beetje lichaamsbeweging nodig. Iedereen zou ziek worden als hij hier de hele dag in dit stomme bed moest blijven liggen! Waarom laten jullie me nou niet gewoon opstaan?" „Omdat je hele hoge koorts hebt, " legde de verpleegkundige geduldig uit. „Als je nu maar precies doet wat de dokter je voorschrijft... " Daarna pakte ze Audrey's kaart en liep de kamer weer uit.

Ik doe toch al precies wat de dokter zegt, dacht Audrey opstandig. En het maakt absoluut niets uit. Ik moet dit bed uit en een beetje rondlopen, dan zul je eens zien hoe snel ik me weer beter voel!

Toen ze dat besluit eenmaal had genomen, leek het Audrey wijzer om te wachten met haar excursie totdat al het bezoek weer was vertrokken. De winkel bij de hoofdingang zou dan waarschijnlijk lekker rustig zijn. Als ze de lift naar beneden nam, kon ze daar best een paar tijdschriften en een fles shampoo gaan kopen.

Wie weet hoe ze daarvan op zou knappen. Met een beetje geluk kon ze dan snel weer naar huis!

Het bezoeken ging vrij vlot voorbij. Audrey's ouders vonden dat hun dochter zoveel mogelijk moest rusten en ze bleven dan ook niet lang. Zolang ze er echter nog waren, probeerde Audrey hen over te halen haar weer mee naar huis te nemen. „Hier word ik ook niet beter, " mopperde ze. „En ik hoor hier allemaal vreemde geluiden, zodat ik gewoon slaap tekort kom!"

„Lieverd, " begon haar moeder geduldig, „dokter Morgan zal ons wel vertellen wanneer je weer naar huis mag. "

„Audrey, je hebt ons verschrikkelijk laten schrikken, " voegde haar vader daaraan toe, „toen je plotseling zo'n hoge koorts kreeg... We nemen absoluut geen enkel risico en je mag pas mee naar huis als de dokter het zegt. "

Jane was ook weer even langsgekomen. Zonder Kit.

Audrey was ontzettend teleurgesteld, maar voordat ze Jane kon vragen waar hij was, kwamen Cynthia en Amy ook binnen.

Cynthia zag er vermoeid uit, maar Amy oogde nog steeds fris en monter.

„Ik kan niet te lang blijven, " biechtte Cynthia op, terwijl ze zich op een van de houten stoelen liet zakken. „Ik heb dinsdag een zwaar proefwerk en daar moet ik nog een heleboel voor doen. "

„Je werkt veel te hard, " zei Amy, terwijl ze naast Audrey op het bed ging zitten. „Waarom werk je ook nog als parttimer, terwijl je het al zo druk hebt met school? Ik weet precies waarom Dylan het doet... hij heeft de contacten in het ziekenhuis nodig om straks te kunnen gaan studeren. Maar jouw cijfers zijn goed genoeg om zo aangenomen te worden op de universiteit!"

Cynthia glimlachte vermoeid. „Ik wil zoveel mogelijk leren. Trouwens, ze kunnen de extra hulp heel goed gebruiken. Nu er zoveel verpleegkundigen griep hebben, zitten ze met een verschrikkelijk tekort aan mensen. "

Op dat moment stak Paul zijn hoofd om de hoek van de deur. „Zeg, als jullie een feestje hebben georganiseerd, waarom ben ik dan niet uitgenodigd?" Zonder een antwoord af te wachten, kwam hij binnen. „Dylan is ook onderweg, " deelde hij mee. „Nog een paar extra mannen en het feest kan beginnen. "

Audrey negeerde hem en boog zich naar Jane. „Zeg, waar is Kit eigenlijk? Ik dacht dat hij vanavond zou komen?"

„Ik ben nog langs de schoenenwinkel van zijn oom geweest, maar hij was er niet. Zijn oom was razend, dus ik neem aan dat Kit en hij weer eens slaande ruzie hebben gehad. "

„Hebben jullie het over Kit?" wilde Dylan, die net binnenkwam, weten. „Die is ervandoor. "

Audrey keek hem niet-begrijpend aan. „Ervandoor?"

„Ja, hij is weggegaan, heeft de kuierlatten genomen. Hij heeft zijn spullen in zijn auto geladen en is naar Californië vertrokken. "

Audrey staarde hem aan. Nee, dat kon niet waar zijn! Kit zou nooit zomaar weggaan, zonder het haar te vertellen, zonder afscheid te nemen. „Wanneer? Wanneer is hij weggegaan?" riep ze.

Toen Dylan hoorde hoe erg Audrey van streek was, voelde hij zich een beetje beschaamd. „Misschien had ik beter mijn mond kunnen houden, maar ik dacht dat je het al wist. Ik weet niet wanneer hij precies is vertrokken, maar gisteravond heb ik hem nog gezien. Toen heeft hij me verteld dat hij ervandoor ging. Hij zei dat hij het geen seconde langer kon uithouden bij zijn oom. "

„Hij zou nooit zijn vertrokken zonder afscheid van mij te nemen, " zei Audrey zacht. „Misschien is hij nog helemaal niet vertrokken, " voegde ze daar hoopvol aan toe.

„Oh, jawel, hij is echt vertrokken, " zei Dylan. „Zijn oom heeft vanochtend mijn vader gebeld. " Dylans vader was

notaris. „Hij wilde Kit uit zijn testament schrappen, omdat Kit hem in de steek had gelaten. Wat een ouwe sjagrijn! Maar waarom ben je daar zo verbaasd over?" vroeg hij vriendelijk. „We wisten toch allemaal dat Kit het nooit zou volhouden bij zijn oom. Niemand houdt zoiets vol! Kits oom is een afschuwelijke man, dat heb je zelf ook vaak genoeg gezegd. " Ja, dat had ze inderdaad gezegd en ze had het geineend ook. Ze wist dat het afgelopen halfjaar voor Kit een verschrikking was geweest. Zijn oom en hij hadden doorlopend ruzie en zijn tante had hem al snel opgezadeld met een enorm schuldcomplex.

Eigenlijk bewonderde Audrey Kit voor het feit dat hij het nog zo lang had volgehouden. Zij had er waarschijnlijk al na zes dagen de brui aan gegeven, nadat ze eerst het hele servies aan diggelen had gegooid en de meubels aan splinters had gehakt. Hoewel het had geleken dat Kit alles geduldig onderging, had Audrey eigenlijk best geweten dat hij er ieder moment genoeg van zou kunnen krijgen. Dat was dus nu gebeurd en ze kon het hem absoluut niet kwalijk nemen. Wel was ze echter ontzettend teleurgesteld over het feit dat hij geen afscheid was komen nemen, zodat ze hem ook geen succes had kunnen wensen.

Cynthia merkte kennelijk wat er in haar omging. „Audrey, Kit is vast wel bij je geweest om je gedag te zeggen, maar je was waarschijnlijk gewoon te ziek om bezoek te mogen

ontvangen. Dat is zijn schuld toch niet? Ik weet ook zeker dat hij je belt zodra hij in Californië is. "

Audrey werd overspoeld door verdriet. Kit was weg!

Afgelopen zondag had ze nog met hem in een bootje op het meer gezeten. Toen ze van huis gingen, was het warm geweest, maar later die middag was het veel kouder geworden en was het gaan regenen. Haar moeder was er dan ook van overtuigd dat Audrey's ziekte aan dat tochtje te wijten was. Audrey hoopte maar dat haar ouders Kit niet de schuld hadden gegeven, want dan zou hij zich ontzettend schuldig voelen.

Er viel een ongemakkelijke stilte in de kamer.

Audrey beseftte dat het kwam omdat zij zo zichtbaar teleurgesteld was en ze besloot daar meteen iets aan te doen.

„Hij belt me vast zodra hij in Californië is, " knikte ze met gespeelde opgewektheid. „Cynthia heeft gelijk. En weten jullie, " zei ze en ze haalde diep adem, „zodra er niemand meer op de gang is, ga ik mijn benen strekken. Ik ben het zat om ziek te zijn! En als ik niet ziek was geweest, had Kit afscheid kunnen nemen, " voegde ze daar even later zacht aan toe.

Amy en Cynthia waren het niet met haar plannen eens, maar dat had Audrey wel verwacht.

Audrey negeerde hun goede raad. Ze moest even uit deze afschuwelijke kamer zien te komen en niemand kon haar

tegenhouden!

Toen iedereen eindelijk weg was, ging Audrey overeind zitten en zwaaide haar benen over de rand van het bed. Meteen werd ze overspoeld door een golf van duizeligheid. Even later zakte dat gevoel en toen ze alles weer helder zag, liet ze haar voeten in haar pantoffels glijden. Ze pakte haar badjas, trok hem aan en ging staan. Deze keer werd de hele kamer gehuld in een rode gloed.

Heel voorzichtig deed Audrey een pas naar voren, steun zoekend bij de stang van haar infuus. Ze bleef overeind en deed nog een stap naar voren... nog een... en nog een. Even later stond ze bij de deur. Ze keek om de hoek en tot haar opluchting zag ze dat de gang helemaal verlaten lag.

Ondanks het gevoel dat ze net had leren lopen, was het heerlijk om even niet in bed te liggen. Haar benen trilden, maar ze besloot zich daar niets van aan te trekken en liep de smalle gang op.

„Jij kunt er echt niet tegen om je opgesloten te voelen, zie ik, " zei Paul Lewis, die ineens achter haar opdook, zacht.

Audrey schrok zo, dat ze bijna tegen de muur viel. De plastic zak van haar infuus kwam met een klap tegen de ijzeren stang aan. „Als je nog eens iets weet!" siste ze furieus.

„Ik kan het je niet kwalijk nemen, " ging hij verder, haar boosheid negerend. „Ik zou ook gek worden als ik de hele tijd in bed moest blijven. "

Gek? Meteen verloor ze haar geduld weer. „Ik ben niet gek! Ook al moet ik in bed blijven, wil dat nog niet zeggen dat ik gek ben, ook niet van de koorts!"

„Zeg, rustig aan een beetje, " zei Paul hoofdschuddend. „Ik kom alleen maar even kijken of je je krachten niet te veel overschat. Volgens mij ben je nog lang niet sterk genoeg voor een wandeling door het ziekenhuis. Denk je dat je benen je kunnen dragen?" vroeg hij, terwijl hij haar bij een elleboog pakte.

Audrey voelde zich een beetje beschaamd over haar onbeheerste uitval. Ze voelde zich zo onzeker na wat er de afgelopen nacht nu precies was gebeurd, dat ze er echt een beetje gek van dreigde te worden. Maar dat hoefde Paul niet te weten.

„Ik ben van gedachten veranderd, " zei ze plotseling. „Hier ben ik nog niet aan toe. Zou je me alsjeblieft naar mijn kamer willen helpen?" Als ze een wandeling door het ziekenhuis ging maken, wilde ze dat wel alleen doen. Ze had absoluut geen behoefte aan het gezelschap van Paul Lewis, die haar behandelde alsof ze ieder moment kon instorten. Eerst moest ze hem kwijt zien te raken en daarna zou ze haar wandeling gaan maken. Voordat ze haar kamer de tweede keer uit zou gaan, zou ze echter wel heel goed uitkijken of Paul niet toch op de loer lag!

„Die Kit, " begon Paul, terwijl hij met haar naar haar kamer

liep. „Is dat je vriend?"

Audrey bedacht dat ze waarschijnlijk zou gaan huilen als ze over Kit praatte en dat wilde ze voorkomen zolang Paul bij haar was. „Gewoon een vriend, " zei ze gespannen.

„Gewoon een vriend?"

Gewoon een vriend? Nee, Kit was veel meer dan dat, maar dat ging Paul niets aan. „Een hele goede vriend, " zei ze dus maar. „Oh, goed, hoor. " Paul bracht haar tot aan de deur van haar kamer en verdween toen.

Audrey controleerde of ze genoeg geld bij zich had voor de shampoo en de tijdschriften en keek toen opnieuw of de gang leeg was.

Een verpleegkundige en een patiënt kwamen uit de badkamer en Audrey schoot weer naar binnen. Zij hunkerde ook naar een douche. Als ze die vieze, vette haren had gewassen, zou ze zich waarschijnlijk beter voelen.

Toen de gang eindelijk helemaal leeg was, werden de lichten gedimd. Audrey wist dat het nu of nooit was. Zo snel ze kon, liep ze door de gang naar de liften.

Op een van de twee liften hing een bordje waarop STORING stond en Audrey herinnerde zich hoe Jane die middag had gehijgd toen ze boven kwam.

Audrey drukte op de knop van de andere lift en wachtte ongeduldig tot het lampje zou gaan branden. Ze ging dicht bij de deur staan, zodat ze naar binnen kon stappen zodra de lift

de vierde etage had bereikt. Audrey pakte de stang van haar infuus stevig vast en schoof nog een beetje dichtër naar de deur.

Eindelijk had de lift haar verdieping bereikt en de deuren schoven langzaam open.

„Audrey!" riep een stem achter haar. „Stop!"

Met haar rechtervoet al bijna boven de vloer van de lift keek Audrey om, om te zien wie haar had betrapt. Ze was niet van plan zich te laten tegenhouden en ze bracht haar gewicht langzaam naar voren.

Voordat ze haar voet echter kon neerzetten, schoot er een witte flits door de gang, die haar wild opzij duwde, waardoor ze haar evenwicht verloor en schuin naar achteren viel.

Audrey landde op haar achterwerk en half op degene die haar omver had gegooïd.

Terwijl ze probeerde erachter te komen wat er precies was gebeurd, zag Audrey dat de witte flits bruin haar had... en armen... en benen. Het was Paul Lewis! Paul Lewis had haar hier, in de gang van het ziekenhuis, gewoon tegen de vloer gesmeten!

„Ben je nou helemaal gek geworden!" briede ze. „Laat me toch gewoon gaan, idioot!"

Paul ging ook zitten en wees met een bevende vinger naar de lift. „Kijk!" zei hij buiten adem. „Kijk dan naar die lift!" Audrey's ogen volgden zijn vinger. De deuren waren nu

helemaal open, maar er hing geen liftwagen voor de opening!
Alles wat ze zag, was een groot, zwart, gapend gat!

HOOFDSTUK 4

Audrey leunde achterover tegen de muur. Ze beefde over haar hele lichaam. Ondertussen zette Paul de standaard van het infuus weer overeind.

„Er is helemaal geen lift, " zei ze dof, haar ogen gericht op de leegte waarin ze bijna was verdwenen. „Ik was bijna in dat gat gestapt!"

„Ja, en dan was je regelrecht vier verdiepingen naar beneden gevallen, " zei Paul grimmig. „Dit is de schuld van die Dylan Rourke!" voegde hij daaraan toe, met minachting in zijn stem.

„Ik heb hem duidelijk verteld dat lift nummer twee kapot was en hij hangt dat bordje voor de verkeerde lift. Je had wel dood kunnen zijn, " zei hij op een eigenaardige toon.

Hij krabbelde overeind, zette Audrey's infuus rechtop en hielp haar vervolgens om op te staan. „Als ik die Dylan in mijn handen krijg, zwaait er wat. En ik zal er hoogstpersoonlijk voor zorgen dat zijn chef het ook hoort. "

Audrey's ogen werden telkens weer naar die gapende leegte getrokken. Als ze er te lang naar keek, kon ze zichzelf bijna voelen vallen door die donkere, hongerige liftschacht.

Opeens werd ze overvallen door een dodelijke afschuw en ze voelde zich misselijk worden. Als Paul haar niet had ondersteund, was ze waarschijnlijk weer tegen de vlakke

gegaan. Ze keek Paul even aan en een zeurend stemmetje in haar hoofd bleef maar herhalen dat ze bijna dood was geweest.

„Wat is hier aan de hand?" wilde een strenge stem weten. Audrey keek op en zag een verpleegkundige, met een verontwaardigde uitdrukking op haar gezicht, door de gang op hen afkomen. „Wat doen jullie op de gang? Lewis, jij hebt vanavond geen dienst. En jij hoort in je bed te liggen, " zei ze boos tegen Audrey.

Audrey was te erg van streek om ook maar één woord te kunnen zeggen, dus legde Paul uit wat er was gebeurd.

„Ik kwam terug om mijn jas te halen, " vertelde hij. „Die was ik vergeten. Ik zag dat Audrey de lift in wilde stappen en ik wist dat die lift het niet deed. "

„Het is toch niet te geloven!" zuchtte de verpleegkundige. „Die lift had allang gerepareerd moeten zijn. " Ze nam Audrey bij haar arm. „Jij zorgt ervoor dat dat bordje op de juiste liftdeur komt te hangen, " zei ze bevelend tegen Paul. „Dan zal ik ervoor zorgen dat deze jongedame weer in bed komt te liggen. "

Audrey kreeg haar stem terug. „Paul, " begon ze zacht, terwijl hij alweer naar de lift liep, „bedankt. Bedankt voor... "

„Graag gedaan, " onderbrak hij haar. „Het was niets. Ga maar snel naar bed. En, " voegde hij daar streng aan toe, „blijf daar. Daar ben je tenminste veilig. "

Audrey knikte even en liet zich toen naar haar kamer terugbrengen.

„Je had absoluut niet mogen opstaan!" zei de verpleegkundige boos toen Audrey weer in haar bed lag. „Je ziet er helemaal verhit uit. Voor de zekerheid zal ik je temperatuur opnemen. Daarna krijg je een slaappil, zodat je dit voorval zo snel mogelijk kunt vergeten!"

Het leek Audrey onmogelijk dat ze het gebeurde van die avond snel zou zijn vergeten. Ze was bijna dood geweest. Ik ben naar dit afschuwelijke ziekenhuis gebracht om beter te worden, dacht ze, terwijl de verpleegkundige haar temperatuur opnam. En het ziekenhuis is bijna mijn dood geworden! Hoe is het mogelijk dat Dylan zo'n domme vergissing heeft gemaakt?

Audrey lag te beven in haar bed, totdat de slaappil begon te werken. Ondanks haar angst begon haar lichaam zich te ontspannen, maar haar hersenen werkten nog op volle toeren. Langzaam werden die echter ook steeds minder actief en dreef ze weg naar dromenland, totdat Paul opeens naast haar bed verscheen.

„Hoe voel je je?" vroeg hij, terwijl hij zich vooroverboog. „Als die verpleegkundige je hier betrapt, " begon ze slaperig, „brengt ze je voor het vuurpeloton. Ze is net weg, maar ze kan ieder moment terugkomen. "

Paul lachte niet. „Hebben ze je een injectie gegeven? Of was

het een pil? Het zal haast wel, want je was bijna hysterisch. Medicijnen kunnen echt wonderen verrichten. " Onhandig legde hij even zijn hand op de hare. „Welterusten, " zei hij zacht.

Audrey wilde hem nog iets vragen, maar daarvoor moest ze zich eerst concentreren. Ze moest die vraag in een behoorlijke zin uit haar mond zien te krijgen. Ze wilde Paul nog vragen... Maar de slaappil werkte al te goed en ze kon de vraag niet meer juist formuleren. Dan moest het dus maar tot morgen wachten. Ze hoopte dat het niet belangrijk was, maar ze had het ongemakkelijke gevoel dat het wèl zo was. Ondanks haar zorgen sliep ze echter al voordat Paul de kamer uit was.

Audrey sliep die nacht vast, maar desondanks werd ze die zondagochtend wakker met een haarscherp geformuleerde vraag in haar hoofd. De vraag was volgens haar zo belangrijk dat ze de verpleegkundige die haar ontbijt bracht, vroeg of Paul die ochtend dienst had. „Zou je hem alsjeblieft willen vragen of hij even naar me toe komt? Zeg maar dat het dringend is, " zei Audrey.

De boodschap was kennelijk snel doorgegeven, want binnen vijf minuten stond Paul in haar kamer.

„Je ziet er in ieder geval beter uit dan gisteravond, maar je ogen staan nog een beetje angstig. Is er iets dat je dwarszit?" „Paul, " begon Audrey ernstig, „wanneer heb jij tegen Dylan

gezegd dat hij dat bordje voor die lift moest hangen?"

Paul dacht even na. „Om ongeveer vier uur. Vlak nadat die vriendin van jou, Jane, hijgend en puffend naar boven was geklommen. Waarom wil je dat weten?"

„Denk nou eens na, " antwoordde Audrey ongeduldig. „In een ziekenhuis wemelt het 's middags en 's avonds van de bezoekers en de liften zijn dan voortdurend in gebruik. Als Dylan het bordje toen al voor de verkeerde lift had gehangen, had er toch al veel eerder iemand bijna in die liftschacht moeten vallen?" Audrey beleefde opnieuw het misselijkmakende gevoel alsof ze zelf naar beneden stortte. Paul ging op de rand van haar bed zitten. „Je hebt gelijk, " gaf hij toe. „Er klopt iets niet. "

„Tenzij... " begon Audrey, „Dylan dat bordje wel voor de goede lift heeft gehangen en iemand het, vlak voordat ik kwam, voor de andere lift heeft gehangen. "

Paul keek haar een beetje sceptisch aan. „En waarom zou iemand dat willen doen?"

„Hoe moet ik dat weten? Maar ik denk toch dat het zo is gegaan. "

Paul dacht weer even na. „Zeg, er schiet me iets te binnen. Eergisteren was de andere lift kapot, maar die is diezelfde dag nog gerepareerd. Het is heel goed mogelijk dat iemand die eergisteren vrij had, dat bordje voor de andere lift heeft gehangen omdat hij of zij dacht dat die lift nog niet was

gemaakt, en dat het bordje voor de verkeerde lift hing. "

„Ja, dat zou inderdaad kunnen. Denk je dat je erachter kunt komen wie dat dan heeft gedaan?"

Paul knikte even. „Ik kan wel achterhalen wie er eergisteren vrij waren en wie er gisteren late dienst hadden. Aan die mensen kan ik vragen of ze het bordje soms hebben omgewisseld. " Hij trok even een bedenkelijk gezicht. „Ik ben blij dat ik Dylan niet meteen op het matje heb geroepen. " Zuchtend stond hij op. „Zul je het vandaag een beetje rustig aan doen? Je ziet er nog helemaal niet goed uit. "

Audrey knikte braaf. Ze was blij dat er een verklaring was gevonden voor het feit dat het bordje voor de verkeerde lift had gehangen. Glimlachend keek ze Paul na. Opeens zag ze hoe soepel hij zich bewoog. Volgens haar was hij nergens bang voor.

Dokter Morgan had alles al gehoord over Audrey's escapade met de lift. Hij leek zich echter alleen maar zorgen te maken over de invloed van haar avontuur op haar gezondheid. „Ik had je geen toestemming gegeven om je bed uit te komen, " zei hij streng. „Als je mijn advies niet opvolgt, kun je toch niet verwachten dat je weer snel naar huis kunt?"

Voordat die liften allebei goed zijn nagekeken, geloof ik dat ik niet eens weg wil, wilde ze zeggen, maar ze besloot haar mond dicht te houden. Ze voelde zich warm, plakkerig en ziek, en de naald van het infuus begon haar hand te irriteren.

Dokter Morgan zag hoe gespannen haar arm was. „Misschien kunnen we iets aan dat infuus doen, " zei hij toen vriendelijker. „Denk je dat dat zal helpen?"

Audrey wist zeker dat dat zou helpen, maar de naald stak nog steeds in haar hand toen de dokter en de verpleegkundige, die haar temperatuur had opgenomen, weer de gang op liepen.

Amy en Cynthia waren diep geschokt toen ze hoorden wat Audrey was overkomen en zodra ze een paar minuten pauze hadden, kwamen ze haar opzoeken.

Het ziekenhuis had op zondagochtend ook een bezoekuur en even later kwam Jane eveneens binnen. Toen ze hoorde wat er was gebeurd, werd ze doodsbleek. „Oh, Audrey, " zei ze geschrokken. „Je... je had wel dood kunnen zijn. " Haar ogen vulden zich met tranen bij de gedachte dat ze haar vriendin bijna kwijt was geweest. „Als Paul je niet had gered... " Haar knieën begonnen te knikken en ze liet zich op een stoel naast Audrey's bed zakken.

„Ik blijf dat zwarte gat maar zien, " zei Audrey en ze begon weer te trillen. Toen veranderde ze van onderwerp. „Ik ben van plan, " kondigde ze zacht aan, „om vanmiddag onder de douche te gaan. Ik vind dat ik dat wel heb verdiend. En na die douche voel ik me waarschijnlijk weer een heel stuk beter. " „Heb je dan niets geleerd van wat er gisteravond is voorgevallen?" wilde Cynthia weten. „Audrey, je bent de meest hopeloze patiënte ter wereld!"

„Audrey, je kunt helemaal geen douche nemen als je nog aan het infuus bent, " zei Amy aarzelend.

„Dat wordt er vandaag hopelijk uit gehaald. Dat heeft dokter Morgan gezegd. "

Cynthia haalde even haar schouders op. „Je doet maar wat je niet laten kunt. Maar zeg niet dat we je niet hebben gewaarschuwd als je wordt betraptd. "

„Ik hoop wel dat jullie dit niet verder vertellen, " waarschuwde Audrey. „Als jullie je mond niet kunnen houden, dan loop ik mijn douche mis en dan spring ik van de hoogste verdieping. Dat is dan jullie schuld en die gedachte zal jullie de rest van je leven achtervolgen. "

Jane begon te lachen. „Oh, Audrey, volgens mij ben jij wel de laatste die zich van een of ander hoog gebouw gooit... tenzij je een parachute op je rug hebt. " Ze keek haar vriendin vol genegenheid aan.

Audrey beseftte dat Jane zich nogal eenzaam voelde. Haar moeder was gestorven toen Jane twaalf was. Op dat moment studeerde haar broer, Dean, al aan de universiteit. Drie jaar later was haar vader hertrouwd, maar Jane en haar stiefmoeder konden niet goed met elkaar overweg.

Jane had meer dan genoeg vriendinnen, want ze was altijd vrolijk en opgewekt. Ondanks haar knappe uiterlijk had ze echter weinig succes bij de jongens. Eerst had Audrey niet begrepen waarom, maar toen ze Jane een poosje had

geobserveerd, begreep ze het wel. Jane was zo ontzettend hard op zoek naar iemand die van haar kon houden, dat ze zich vrijwel onmiddellijk vastklampte aan een jongen, die ze daarmee natuurlijk de stuipen op het lijf joeg.

Toen haar drie klasgenoten weer weg waren, nadat ze hadden beloofd dat ze 's middags weer langs zouden komen, kwam Dylan binnen. Hij had een grote, groene plant, in een witte pot, in zijn handen.

Nadat Audrey hem had bedankt, vroeg ze hem bij welke lift hij het bordje had gehangen. „En heb je het meteen om vier uur gedaan?" vroeg ze.

„Ja, natuurlijk!" In Dylans stem klonk duidelijk zijn gekrenkte trots door. „Waarom vraag je dat? Heeft Paul je soms verteld dat ik mijn werk niet goed doe?"

„Nee, en stel je niet zo aan. Heb je dat bordje voor de eerste of de tweede lift gehangen?"

„De tweede. Paul zei dat die kapot was. Maar waarom wil je dat allemaal weten? Wat is er aan de hand?"

„Heeft niemand je verteld dat ik gisteravond bijna naar beneden ben gestort omdat het bordje voor de verkeerde lift hing?" Audrey wist hoe snel een gerucht de ronde deed in het ziekenhuis, want Amy en Cynthia hadden het ook op die manier te horen gekregen.

„Ik ben er net, " zei Dylan verdedigend. „En ik ben eerst naar de winkel gegaan om die plant voor je te kopen. Daarna ben

ik meteen hier naartoe gekomen. "

Audrey vertelde hem wat haar gisteravond was overkomen. Dylan, die op de rand van haar bed zat, luisterde stil en geschrokken.

Ze vertelde hem ook over Pauls theorie dat het bordje misschien gewoon per vergissing was verhangen.

„Het zou kunnen. " Dylan keek Audrey bezorgd aan.

„Weet je zeker dat er verder niets is?"

„Ik maak het best. " Dat was niet waar, want ze voelde zich vreselijk. Iedere keer als ze eraan dacht hoe dicht ze bij de dood was geweest, begon haar hart te bonzen en werd ze duizelig. „Bedankt voor de plant, " zei ze echter tegen Dylan. „Moet je niet aan je werk? Ik zou het niet leuk vinden als ik de schuld kreeg omdat jij te laat bent. "

Dylan verraste haar door haar heel licht op een wang te kussen, voordat hij vertrok. „Je voelt al een beetje koeler, " zei hij toen hij weer rechtop stond. „Misschien mag je nu snel naar huis. "

„Hoe eerder, hoe beter. Ik ben ook vast van plan om me vanmiddag te gaan douchen, met of zonder toestemming, en al moet ik hier als een misdadiger door de gang kruipen!"

„Goed idee. Als je je maar niet te druk maakt!" Toen Dylan weer was vertrokken, begon Audrey zich af te vragen waarom Paul niet was komen vertellen wie dat bordje had verhangen. Even later kwam de verpleegkundige Audrey's temperatuur

opnemen, en ze glimlachte naar de patiënte. „Ik heb goed nieuws voor je. "

„Ik heb geen koorts meer, ik mag me gaan aankleden en naar huis gaan!" bracht Audrey hoopvol naar voren, hoewel ze eigenlijk best wist dat ze nog koorts had.

„Nee, jammer genoeg mag je nog niet naar huis. Maar ik mag het infuus eruit halen. De dokter vindt dat we maar eens antibioticacapsules moeten gaan proberen. Die vervelende naald mag er dus uit en dat moet toch al een hele opluchting zijn. "

Dat was waar. Nu de pijnlijk stekende naald uit haar hand was verwijderd, kon Audrey eindelijk over haar zere hand met de enorme blauwe plek wrijven.

„Alsjeblieft, " zei de verpleegkundige, terwijl ze haar een bekertje met twee capsules voorhield, „die moet je nu innemen. Later krijg je er nog meer. "

„En wanneer mag ik dan naar huis?" vroeg Audrey, nadat ze de capsules gehoorzaam had ingenomen.

„Dat hangt van de behandelende arts af, maar ik geloof dat hij nog even wil afwachten of je nog andere symptomen ontwikkelt, om er zeker van te zijn dat het inderdaad een virus is. " De verpleegkundige keek naar buiten. „Aangezien het zulk mooi weer is, mag je zelfs een poosje naar buiten, in een rolstoel. Misschien kalmeer je een beetje. We zullen je dik inpakken, dan kan het geen kwaad. Maar haal het niet in je

hoofd om uit die rolstoel te komen, want daar ben je nog niet sterk genoeg voor. "

De verpleegkundige liep de kamer weer uit en Audrey keek naar buiten door het smalle raam. Het was een zonnige voorjaarsdag en Audrey had meer dan genoeg van haar deprimerende gevangenis. Als iemand haar naar buiten zou willen brengen... Ze besloot het niet af te wachten.

Toen ze uit haar bed stapte, waren haar benen zwak en bibberig, maar aangezien ze in een rolstoel zou zitten, deden haar benen er weinig toe. De enige persoon in de gang was Paul en hij kwam in haar richting gelopen met een rolstoel. „Je moet me naar buiten brengen, " commandeerde Audrey zodra hij haar deur had bereikt. Ze was geïrriteerd omdat hij haar niet was komen vertellen wie dat bordje had verhangen. Nu wist ze nog steeds niet zeker of het voorval met die lift toeval was geweest.

Paul lachte. „Je meent het. Eigenlijk was ik van plan om die lege stoel een rondleiding door het gebouw te geven. "

„Waarom heb je me niet verteld wie dat bordje heeft verhangen?" siste Audrey, terwijl ze zich in de rolstoel liet zakken. „Ik heb uren op je liggen wachten!"

„Ik heb je niets verteld omdat ik niets wijzer ben geworden, " antwoordde hij rustig, terwijl hij met haar door de gang reed.

„Niemand kan zich herinneren dat hij het bordje voor de andere lift heeft gehangen. Misschien waren ze ook wel bang

om het toe te geven. Je bent tenslotte bijna verongelukt en waarschijnlijk dacht degene die het heeft gedaan, dat het hem zijn baan weleens zou kunnen kosten. Sorry, hoor. "

Audrey trok bijna een pruillip van teleurstelling. Ze had gehoopt te kunnen bewijzen dat Dylan de fout in ieder geval niet had gemaakt. De gedachte dat hij het bordje voor de verkeerde lift had gehangen, stond haar helemaal niet aan.

„Misschien heb je gewoon de verkeerde vragen gesteld, " beschuldigde ze hem.

Voordat hij antwoord kon geven, beseftte Audrey echter dat ze in de richting van de lift gingen en ze begon verschrikkelijk te beven.

„Hé, zeg!" zei Paul en hij boog zich voorover om haar aan te kunnen kijken. „Wat is er?"

„Die lift, " fluisterde Audrey. „Ik durf die lift niet in. Breng me maar weer terug naar mijn kamer. "

„Luister nou eens, " zei Paul kalmerend. „Je wilt graag naar buiten of niet soms? Nou, de enige manier waarop ik je naar beneden en naar buiten kan brengen, is met de lift. Rustig maar. Ik zet je rolstoel helemaal tegen de muur en ik breng je pas naar de lift als ik er absoluut zeker van ben dat er een lift voor de deuropening hangt, goed?"

Audrey bleef beven en langzaam voelde ze zich ontzettend misselijk worden. De gedachte aan die deuren die openschoven zonder dat er een lift achter hing, joeg haar de

stuipen op het lijf. Maar ze wilde zo graag naar buiten, haar kamer uit... het gebouw uit!

„Goed. Maar je mag me pas komen halen als je er heel zeker van bent dat er inderdaad een lift is, " beval ze tussen haar klapperende tanden door. „Beloof je dat?" voegde ze daar op angstige toon aan toe.

„Ik beloof het en probeer je een beetje te ontspannen. Als je zo druk maakt, stijgt je temperatuur weer en dan mag je absoluut niet naar buiten. " Hij zette haar rolstoel tegen de muur, een paar meter van de lift verwijderd.

Audrey kneep haar ogen stijf dicht. Toen ze haar ogen weer opendeed, zag ze de lift voor de opening hangen. Paul reed haar naar binnen en liet de hele tijd een hand op haar schouder rusten. Audrey moest toegeven dat dat hielp.

„Ik moet jammer genoeg weer naar binnen, " zei Paul toen hij haar naar het terras had gebracht. „Ik moet weer aan het werk, maar over een halfuur kom ik je ophalen. Oh ja, de dokter heeft me opgedragen je te vertellen dat je absoluut niet uit die stoel mag komen. "

Eenmaal buiten, in de zon en in de frisse lucht, verdween Audrey's slechte bui als sneeuw voor de zon.

„Ik beloof je dat ik hier zal blijven zitten. Zet me maar ergens neer. " Opeens voelde Audrey zich schuldig over haar slechte humeur en haar onaardige gedrag. „Bedankt, " zei ze. „Ik vind het heerlijk om even buiten te zijn. "

„Je zult er waarschijnlijk meer van opknappen dan van die capsules, " merkte Paul glimlachend op. Daarna zette hij de rolstoel op de rem en liep fluitend weg.

Audrey ontspande zich in de oude, houten rolstoel. Ze stond boven aan een vrij steile helling, die bedekt was met gras. Er zaten nog andere patiënten, allemaal in diezelfde ongemakkelijke stoelen, te lezen of te pralen. Onder aan de helling zag ze water glinsteren in de zon. Het was het meer, het enige mooie aan het hele ziekenhuis.

Audrey vond het heerlijk om weer even deel uit te maken van de wereld buiten de muren van het ziekenhuis. Ik voel me alweer bijna menselijk, overdacht ze. Mijn infuus is eruit en ik ben buiten, weg van die naargeestige kamer. Kon ik maar naar huis rijden met die stoel, dacht ze toen verlangend. Dat kon helaas niet, maar ze kon wel van de buitenlucht genieten en dat deed ze dan ook. Ze zakte een beetje onderuit in haar stoel en hief haar gezicht op naar de zon. Ze hoopte dat ze alvast een beetje bruin kon worden.

Opeens werd ze opgeschrikt door een geluid achter zich. Ze wilde haar hoofd omdraaien om te zien wat er gebeurde, maar op hetzelfde moment zette haar rolstoel zich met een schok in beweging en begon langzaam de heuvel af te rollen.

Audrey ging rechtop zitten en beseftte dat dat helemaal niet kon. Paul had haar stoel toch op de rem gezet? Ze zou nu stil en veilig in de zon moeten zitten!

Veilig, veilig en stil.

Maar de wielen bleven draaien, sneller en sneller.

Er begonnen mensen te schreeuwen en ondertussen reed Audrey steeds harder de heuvel af.

Even later bereikten Audrey en de stoel het steilste gedeelte van de heuvel en Audrey kon maar met moeite voorkomen dat ze uit de stoel werd gegooid. Ze beseftte dat ze waarschijnlijk alle botten in haar lichaam zou breken als ze nu op de grond zou vallen.

Opeens wist Audrey wat ze verkeerd had gedaan. Ze had uit de stoel moeten springen zodra die begon te rijden. Boven op de heuvel zou ze waarschijnlijk alleen een paar blauwe plekken hebben opgelopen. Ze was echter zo verbaasd geweest over het feit dat die stoel zich bewoog, dat ze niet helder had nagedacht en nu was het te laat. Haar handen zochten nerveus naar de remmen, maar ze kon ze niet vinden. Ze probeerde om hulp te roepen, maar er kwam geen geluid uit haar keel. Wanhopig vormde ze de woorden 'Help, help me, alsejbleeft, ' zonder geluid voort te brengen. Haar hart bonsde doodsbang tegen haar ribben. Ze hield zich zo stevig vast aan de leuning, dat haar knokkels wit werden en ondertussen bewoog haar mond in een geluidloze smeekbede om hulp.

Het meer, glinsterend in de zon, lonkte naar haar en Audrey reed er recht op af.

Zo vroeg in het voorjaar zou het water nog ijskoud zijn. Zelfs al zou iemand haar nog kunnen redden voordat ze verdronk, dan zou ze nog weken in het ziekenhuis moeten blijven... als het ijskoude water niet gewoon haar dood werd.

Stel je voor dat ze onder water niet uit de rolstoel zou kunnen komen!

Hier en daar probeerden mensen haar te hulp te schieten, maar niemand was dicht genoeg in haar buurt om haar te kunnen redden.

Waarom kon ze niet om hulp roepen? Waarom kwam er geen geluid uit haar keel? vroeg ze zich wanhopig af, terwijl de stoel voortraasde en haar steeds dichterbij het ijskoude water bracht.

In absolute wanhoop kreunde Audrey en ze deed haar ogen dicht.

HOOFDSTUK 5

Toen Audrey haar ogen weer opende, werd ze verblind door het glinsterende water, dat nu vlakbij was. Audrey rechte haar rug en boog zich toen voorover, klaar om te duiken zodra de stoel het water raakte.

Opeens kwam haar stoel abrupt tot stilstand en Audrey werd bijna gelanceerd. Ze voelde een hand in haar kraag en werd nu tegen de leuning van de stoel getrokken. Ze was helemaal buiten adem van de schrik.

„Gaaf het?“ fluisterde Dylan in haar oor. „Audrey, je bent nu veilig.“ Hij knielde voor haar neer en nam haar bevende handen in de zijne, terwijl hij haar bezorgd aankeek.

Ze kon geen woord uitbrengen en was nog steeds buiten adem. Haar ogen waren onafgebroken gericht op het ijskoude, glinsterende water. Opeens begon ze te huilen. Dylan had haar leven gered. Hij had het geriskeerd dat hij ook in het ijskoude water zou eindigen om haar te redden. Audrey wenste dat ze haar schrik te boven kon komen, zodat ze hem tenminste behoorlijk kon bedanken.

„Dank je wel,“ fluisterde ze ten slotte toen het besef dat ze in veiligheid was, goed tot haar was doorgedrongen. „Bedankt, Dylan.“ Daarna verborg ze haar gezicht in haar handen en begon over haar hele lichaam te beven.

De omstanders voelden zich kennelijk niet op hun gemak bij iemand die zo duidelijk van streek was en stonden een beetje tegen elkaar te mompelen.

„Ze heeft een dokter nodig, " zei opeens iemand. Hij draaide zich om en begon de heuvel op te rennen.

Op hetzelfde moment kwamen Paul Lewis en Amy Smith naar beneden gerend.

„Wat is hier aan de hand?" vroeg Paul ongeduldig toen ze de voet van de heuvel hadden bereikt. „Ik dacht dat ik had gezegd dat je moest blijven waar je was!" zei hij beschuldigend tegen Audrey. Opeens beseftte hij hoe erg ze van streek was. „Wat is er precies gebeurd?" vroeg hij toen aan Dylan. „Wat is er met haar aan de hand? En hoe is ze beneden gekomen?"

„Kalm aan een beetje, " waarschuwde Dylan, terwijl hij zijn handen beschermend op de rugleuning van de rolstoel legde.

„Audrey is verschrikkelijk geschrokken. Heb je de rem wel op de stoel gezet, voordat je weer naar binnen ging?"

Paul keek Dylan woedend aan. „Natuurlijk! Ik heb de remmen zelfs nog gecontroleerd. Wil iemand me nou eindelijk eens vertellen wat er is gebeurd?" riep hij toen boos.

Met de angst nog duidelijk zichtbaar in haar ogen, probeerde Audrey het hem te vertellen. „De stoel reed opeens weg.

Zomaar! Als Dylan er niet was geweest, dan... " Ze begon opnieuw te huilen, maar ze wist zich nu snel te bedwingen.

„Als Dylan er niet was geweest, dan had ik nu in het meer

gelegen. "Weer begon ze te snikken. „Het... het scheelde echt maar een haar. "

Paul keek haar verdwaasd aan. „Reed opeens weg?"

„Ja, " antwoordde Dylan sarcastisch. „Vertrok, ontsnapte, reed de heuvel af, met Audrey achter het stuur. "

„Dylan heeft mijn leven gered, " snufte Audrey.

„Mag ik nu alsjeblieft terug naar mijn kamer?"

Geschrokken keek Paul de heuvel langs om te zien hoe de stoel naar beneden was gereden. „Probeer je me te vertellen dat je van die heuvel bent gekomen, terwijl je nog in de stoel zat?"

„Ja, dat proberen we je inderdaad te vertellen, " zei Dylan nadrukkelijk. „Ik geloof dat de dokter straks maar even naar haar moet kijken. Wilt u alstublieft allemaal uit de weg gaan?" riep hij vervolgens naar de omstanders. „Dan kan ik haar weer naar binnen brengen. "

„Ja, " zei Audrey, terwijl ze tevergeefs probeerde haar blik los te rukken van het meer. „Ja, ik wil weer naar binnen. "

„Audrey, " begon Paul, terwijl hij haar met een schuldige blik aankeek. „Ik weet zeker dat de rem er goed op stond en het spijt me verschrikkelijk dat dit is gebeurd. "

Een verpleegkundige die vlakbij stond, probeerde Paul een beetje op te vrolijken. „Het was jouw schuld niet, " zei hij. „De remmen van die stoelen zijn gewoon waardeloos en de stoelen zelf zijn bijna voorhistorisch. "

Paul leek echter niet erg gerustgesteld te zijn door die verklaring en voelde zich nog steeds schuldig.

Audrey wilde hem zeggen dat hij het zich niet zo erg moest aantrekken, maar ze wist tegelijkertijd dat ze dit avontuur niet makkelijk zou vergeten. Ze had zich zo volkomen hulpeloos gevoeld toen ze die heuvel af was geraasd. Ze was doodsbang geweest en ze vreesde dat ze hier nog heel lang nachtmerries aan over zou houden. Maar ik heb het overleefd, bedacht ze toen. Ik ben niet dood, ook al heeft het niet veel gescheeld. Voor de tweede keer in twee dagen ben ik ternauwernood aan de dood ontsnapt! En dat op een plaats waar ik word verondersteld snel beter te worden.

Audrey's dokter kon geen lichamelijk letsel ontdekken (oen hij Audrey onderzocht.

Het gezicht van de verpleegkundige die haar temperatuur opnam, voorspelde echter niet veel goeds. „Je temperatuur is weer omhoog geschoten, " zei ze, terwijl ze de thermometer weer opborg. „Dat is ook niet zo vreemd als je bedenkt wat je net hebt doorgemaakt. Het ziekenhuis gonst gewoon van allerlei geruchten. Hier, " ging ze toen verder en ze hield Audrey een bekertje met twee capsules voor. „Neem die maar in en probeer dan om wat te rusten. Ik kom straks nog wel een keer bij je kijken. "

Amy en Cynthia bleven die middag bij Audrey, totdat haar ouders arriveerden.

Amy was ontzettend geschrokken. „Oh, Audrey, " fluisterde ze toen de verpleegkundige was vertrokken. „ Wat moet jij bang zijn geweest! En wat heb je een geluk gehad!"

Cynthia die op het voeteneind zat, knikte.

Audrey had de neiging de deken over haar hoofd te trekken om zo de wereld buiten te sluiten. „Geluk?" fluisterde ze.

„Noem je dat geluk?" Ze sloot haar ogen in een poging het glinsterende meer even niet voor zich te hoeven zien.

Amy bloosde. „Het was natuurlijk afschuwelijk dat je dit hebt moeten doormaken, " stotterde ze. „Maar je hebt toch geluk gehad dat Dylan je nog net op tijd kon tegenhouden... net zoals Paul je nog kon tegenhouden voordat je in de liftschacht stapte. Dat bedoelde ik toen ik zei dat je geluk hebt gehad. "

„Amy, " zei Audrey met bevende stem, „ik ben hier mijn leven niet zeker. Wil je dat alsjeblieft tegen mijn dokter zeggen? Wil je hem alsjeblieft vertellen dat het van levensbelang is dat ik naar huis ga?" Audrey's ogen vulden zich met tranen van machteloosheid. „Alsjeblieft, Amy?"

Ook Amy's ogen vulden zich met tranen en ze kon geen woord uitbrengen.

„Audrey, " begon Cynthia, die nerveus met de punt van het laken speelde, „ik weet dat je hier een aantal afschuwelijke ervaringen hebt opgedaan, maar daar kon het ziekenhuis toch niets aan doen? Je was twee keer op het verkeerde moment

op de verkeerde plaats en dat had iedereen kunnen overkomen. "

„Ja, maar het is niet iedereen overkomen!" Audrey werd overspoeld door een golf van misselijkheid. „Het is mij overkomen! Trouwens, ik herinner me opeens dat ik een vreemd geluid heb gehoord. Het was vlak voordat die stoel begon te rijden. "

Amy boog zich voorover. „Een geluid? Wat voor geluid?" Audrey was uitgeput en ze kon haar ogen nauwelijks openhouden. Ze spande zich in om zich te herinneren wat ze precies had gehoord. „Ik weet het niet zeker, maar het leek het meest op iemand die van achteren naar me toe sloop. Vlak daarna hoorde ik een soort krakend geluid, je weet wel, het geluid dat een rolstoel maakt als je de rem erop zet... of als je de rem eraf haalt!" Audrey vloog overeind. „Amy, dat was het geluid. Ik heb gehoord dat de rem van mijn rolstoel werd gehaald!"

Cynthia en Amy keken elkaar veelbetekenend aan.

„Audrey, " zei Cynthia vriendelijk. „Dat is belachelijk. Ik weet dat je heel erg bent geschrokken, maar nu begin je toch wartaal uit te slaan. Als iemand inderdaad de rem van je rolstoel had gehaald, dan had een van de mensen daar dat toch wel opgemerkt?"

Audrey vocht nog steeds tegen het gevoel van misselijkheid. „Dat hoeft niet. Ik stond helemaal boven aan de heuvel,

terwijl de anderen allemaal over de heuvel waren verspreid. Trouwens, waarom zouden ze mij de hele tijd in de gaten houden? Het is heel goed mogelijk dat degene die mijn rem eraf heeft gehaald, direkt daarna is weggerend. "

„Audrey!" riep Amy verontwaardigd. „Je bent gek. Waarom zou iemand zoiets nou willen doen?"

„Het is belachelijk, " stemde Cynthia in. „Je hebt last van de koorts. De verpleegster had me al verteld dat de koorts weer was opgelopen. Maar hier moet echt een einde aan komen, Audrey. Als jij jezelf verbeeldt dat je hier niet veilig bent, dan word je echt niet beter. Je moet je ontspannen. "

Audrey keek Cynthia woedend aan. „Ik moet me ontspannen? Wie is er nou gek, jij of ik? Hoe kan ik me hier ooit ontspannen?"

Cynthia leek niet uit het veld geslagen door Audrey's uitbarsting. „Misschien heeft een van de leerling-verpleegkundigen de rem van je stoel gehaald met het idee je ergens anders naartoe te brengen en werd ze toen afgeleid. Ik zal weleens informeren. Voel je je dan wat meer op je gemak?"

Audrey voelde zich gefrustreerd en hulpeloos. Waarom was iedereen er zo van overtuigd dat het gewoon een ongelukje was geweest? Hoe konden ze daar zo zeker van zijn? Ze wist zelf niet eens wat er precies was gebeurd. „Ik geloof niet dat dat zin heeft, Cynthia. Paul heeft geprobeerd erachter te

komen wie dat bordje voor de verkeerde lift heeft gehangen en daar wist ook niemand iets van af. Ik geloof niet dat iemand zal toegeven dat hij of zij de rem van die stoel heeft gehaald. Vergeet het maar. "

Op dat moment kwamen haar ouders binnen en Audrey zag aan haar moeders gezicht dat ze het verhaal van de op hol geslagen stoel al hadden gehoord. Als ze ongerust genoeg waren, wilden ze haar misschien eindelijk meenemen naar huis.

Amy wenkte Cynthia om mee te komen. „We komen straks nog wel even, " zei ze tegen Audrey. „Waarschijnlijk voel je je dan ook alweer een stuk beter. "

Dat was typisch Amy, dacht Audrey. Ze bekijkt de zaken altijd van hun beste kant. Maar hadden haar avonturen wel een goede kant? Het enige dat ze kon bedenken, was dat ze er misschien in zou slagen haar ouders over te halen haar mee naar huis te nemen.

Jammer genoeg waren haar ouders er ook van overtuigd dat het voorval met de rolstoel een ongeluk was geweest. Het ziekenhuis had daar niets aan kunnen doen en ze vertrouwden dokter Jonas Morgan volkomen. Als ze zich al ergens zorgen over maakten, was het over het feit dat Audrey zich kennelijk dingen begon te verbeelden.

„Liefje, je moet je niet zo opwinden, " zei haar moeder. „Al vind ik wel dat ze toezicht hadden moeten houden. Die heuvel

is vrij steil en die stoelen zijn verre van nieuw, "voegde ze eraan toe.

Haar vader was het met haar moeder eens. „Audrey, natuurlijk was het een ongeluk, wat had je dan gedacht? Als je niet zo ziek was, zou je dat waarschijnlijk zelf ook wel inzien. "

Op Audrey's verzoek was haar moeder wel bereid om shampoo voor haar te kopen in het ziekenhuiswinkeltje.

Nadat haar ouders waren vertrokken, overdacht Audrey alles nog eens. Waarschijnlijk hadden haar ouders gelijk en was het gewoon een ongeluk geweest. Ze kon geen enkele reden bedenken waarom iemand haar willens en wetens die heuvel af wilde laten razen in een rolstoel. Als er geen reden was om dat te doen, dan was er dus ook niemand die probeerde om haar te vermoorden. Dus was het een ongeluk geweest!

Maar opeens voelde ze de wind weer in haar gezicht, voelde ze zich opnieuw opgesloten in die rolstoel, zag ze het ijskoude water van het meer weer snel dichterbij komen. Ze hoorde ineens de zachte voetstappen achter zich en hoorde nogmaals hoe de rem van de rolstoel werd afgehaald. Een ongeluk? Hoe kon ze daar zeker van zijn? Alle zekerheid was haar ontnomen!

Audrey miste Kit ontzettend. Hij had haar altijd begrepen, zelfs als ze een van haar beruchte slechte buien had. Ze vroeg zich af waar hij was, of hij Californië al had bereikt.

Plotseling voelde ze een vlaag van woede opkomen. Hij had

hier moeten zijn, bij haar!

Ze had hem nodig en hij had haar nog nooit in de steek gelaten. Hij had het al jaren uitgehouden bij die verschrikkelijke oom en een week meer of minder deed er dus niet toe.

De golf van misselijkheid en schaamte overspoelde haar net zo snel als haar woede had gedaan. Hoe kon ze zo egoïstisch zijn? Audrey wachtte tot de misselijkheid weer een beetje zou zakken, maar dat gebeurde niet. Ze begon ook nog hoofdpijn te krijgen en ze vroeg zich af of dit de andere symptomen waren, waarop de dokter had gewacht.

Audrey probeerde te gaan zitten en opeens merkte ze iets vreemds op aan het licht. De lamp aan het plafond leek te zijn omringd door een vreemde stralenkrans. Audrey vroeg zich af of alle neonlampen zo'n krans hadden en of ze die gewoon nog nooit eerder had opgemerkt. Ze voelde zich nog zieker dan toen ze pas was opgenomen en ze mopperde daarover tegen de verpleegkundige die haar avondeten kwam brengen. „Ik heb me nog nooit zo beroerd gevoeld, " zei ze.

„Je hebt gewoon een slechte dag, " merkte de verpleegkundige kalm op. „Als ik jou was, dacht ik er alleen maar aan hoeveel geluk ik vandaag al had gehad. Paul Lewis heeft me verteld dat het een klein wonder was dat je die rit van de heuvel af hebt overleefd. En je hebt er helemaal niets aan overgehouden!"

De verpleegkundige die even later Audrey's temperatuur kwam opnemen en haar capsules bracht, dacht er net zo over. „Wees blij dat je nog leeft, " merkte ze op. „Je hebt echt ontzettend veel geluk gehad. "

„Nou, geweldig gewoon, " snauwde Audrey. „Aangezien jullie ervan overtuigd zijn dat ik een slechte dag heb, is het misschien een goed idee om me voor het bezoeken een douche te laten nemen, " ging ze toen listig verder.

„Alstublieft. Ik beloof dat ik het snel zal doen!" Ze hoopte dat de douche haar zou helpen ontspannen en het vreemde gevoel in haar maag zou laten verdwijnen.

„Absoluut niet!"

Audrey kreunde.

„Als jij je gaat douchen, moet er iemand bij zijn en daar hebben we op dit moment echt geen tijd voor. Trouwens, als je misselijk bent, kun je veel beter rustig in je bed blijven liggen. "

„Maar als ik me heb gewassen, voel ik me waarschijnlijk een heel stuk beter, " protesteerde Audrey. „Wat is dit toch een afschuwelijk ziekenhuis!"

Amy en Cynthia kwamen het blad van het avondeten ophalen en bleven even met haar praten.

Audrey vond dat Cynthia er moe uitzag en zei dat ook tegen haar.

„Ja, ik ben ook moe, " gaf Cynthia toe. „Ik val 's avonds iedere

keer in slaap, terwijl ik zou moeten leren. Maar morgen hoeven we niet naar school vanwege die lerarenvergadering. Daarom dacht ik dat ik vandaag wel kon komen werken. Ze hebben het zo verschrikkelijk druk. "

„Ja, ik weet het, " antwoordde Audrey kortaf. „Ik mag me niet douchen, omdat ze vinden dat ik dat niet alleen kan en niemand heeft tijd om me te helpen. Maar ik denk dat ik me daar maar niets van aantrek. "

Amy keek haar aan met een waarschuwende blik in haar ogen. „Audrey, waarom kun je je nou niet gewoon aan de regels houden? Zo moeilijk is dat toch niet?" Ze zuchtte en keek Cynthia aan. „Je werkt veel te hard, " zei ze zacht. „Wat jij nodig hebt, is een vriend. Op die manier ga je tenminste nog eens uit. "

„Ik heb niet eens tijd voor een vriend, " antwoordde Cynthia. „Nou, ik wel, " zei Amy een beetje bedroefd. „Maar daar heb ik niets aan. Ik dacht dat Dylan en ik... " Meteen zette Amy de teleurstelling weer van zich af. „Nou ja, zo is het leven nu eenmaal, " zei ze opgewekt.

„Dat kun je wel zeggen, " antwoordde Audrey. Ze was nogal verbaasd over de droevige uitdrukking op Amy's gezicht. Dylan had aan iedereen die het horen wilde, verteld dat Amy en hij hadden besloten, het uit te maken. Nu leek het er echter op dat Amy helemaal niet blij was met dat besluit. Nadat Amy en Cynthia haar blad hadden meegenomen, lag

Audrey de situatie te overpeinzen. Had Dylan gelogen over de manier waarop Amy en hij uit elkaar waren gegaan? Had hij Amy misschien willen sparen? Dylan hield er niet van om mensen pijn te doen. Desondanks was Amy kennelijk toch gekwetst.

Heel even voelde Audrey zich beschaamd over het feit dat ze zich zo vaak had afgevraagd wat iemand als Dylan in Amy had gezien. Amy was zo verschrikkelijk plichtsgetrouw. Nu ze wist dat Amy ook vriendelijk en zorgzaam was, werd Audrey's schaamte eigenlijk alleen maar dieper. Ook Dylans vriendelijkheid en hulpvaardigheid hier, in het ziekenhuis, maakten de zaak er niet eenvoudiger op. Ze begon zich zenuwachtig af te vragen of zij misschien de oorzaak was geweest van het feit dat Dylan en Amy uit elkaar waren gegaan. Als dat zo was dan zou ze dat echt verschrikkelijk vinden.

Audrey bedacht plotseling dat ze wel iets anders had om over na te denken. Ze moest beter zien te worden en ze was ervan overtuigd dat het nemen van een douche haar daarbij zou helpen. Tenslotte had de verpleegkundige geen bezwaar gehad tegen het douchen zelf, maar tegen het feit dat Audrey dat alleen wilde doen. Audrey vond echter dat ze helemaal geen hulp nodig had en besloot om toch te gaan douchen. Ze had tenslotte al jaren alleen gedoucht!

Audrey liet zich uit haar bed glijden en opeens begon de

kamer om haar heen te draaien. Ze zag alles dubbel en haar maag protesteerde krachtig. Haar knieën leken wel van rubber. „Doorzetten, " mompelde ze, met haar hand tegen haar maag, en ze realiseerde zich dat het niet gemakkelijk zou worden. Maar Kit had haar altijd voorgehouden dat iets wat de moeite waard was, nooit eenvoudig was.

Het lukte Audrey om haar voeten in haar pantoffels te steken, ondanks het feit dat ze vier voeten leek te hebben. Toen ze haar badjas aantrok, begon de kamer weer wild te draaien. Audrey wankelde, maar bleef overeind. „Mooi zo!" fluisterde ze in zichzelf.

Ze pakte haar shampoo, zeep, washandje en handdoek uit het nachtkastje. Daarna begon ze voorzichtig in de richting van de deur te lopen. Daar aangekomen, keek ze eerst voor de zekerheid de gang in. Het was nog vroeg en de meeste patiënten deden even een dutje, voordat het bezoeken begon. De gang was dus leeg. De verpleegkundigen waren kennelijk ook iets gaan eten of ze waren medicijnen aan het uitdelen. Audrey besloot het erop te wagen. Misschien had ze deze keer geluk. Dat bleek het geval te zijn en ze bereikte de douchecel aan het einde van de gang met steun van de muur. De eerste deur was op slot, maar de tweede deur ging zonder problemen open.

Audrey slaakte een zucht van verlichting, stapte naar binnen en deed het licht aan. Daarna deed ze de deur achter zich op

slot. Het eerste wat ze zag, was dat iemand zijn scheermesje had vergeten en het tweede was, dat ook dit licht zo'n vreemde stralenkrans had. Haar hoofd klopte pijnlijk en haar maag was het ook niet eens met deze tocht. Maar ze stond in de douche en als ze zich had gewassen, zou ze zich meteen een heel stuk beter voelen. Een douche zou haar waarschijnlijk meer goeddoen dan een apotheek vol pillen en capsules.

Het warme water voelde fantastisch aan. Haar spieren ontspanden zich onder de heerlijke, warme straal. Audrey voelde zich zelfs even goed genoeg om te neuriën. Ze was wel nog steeds erg duizelig, dus ze zorgde ervoor dat ze steun had aan de betegelde muur.

Ze had net haar heerlijk schone haren in een handdoek gewikkeld en was juist begonnen aan het ingewikkelde proces van afdrogen, toen er opeens een vlaag koude lucht over haar schouders streek.

Audrey hief haar hoofd op en luisterde ingespannen. Was de deur opengegaan? Nee, dat kon niet, want ze had hem op slot gedaan. Ze ging rechtop staan en op hetzelfde moment werd het licht uitgedaan. Audrey stond daar, doodstil, in het volmaakte duister.

HOOFDSTUK 6

Eerst dacht Audrey dat de elektriciteit was uitgevallen. Cynthia had haar eens verteld dat de generator in het oude gebouw wel vaker last had van storingen. Maar daarmee kon ze niet verklaren waarom de deur open en dicht was gegaan. Trouwens, ze had duidelijk de klik van het lichtknopje gehoord.

Hoe was het mogelijk dat iemand de deur had geopend? Ze had niet gehoord dat iemand de sleutel in het slot had gestoken en vervolgens had omgedraaid. Misschien was dat al gebeurd, terwijl zij onder de douche stond. Door het geluid van het stromende water had ze verder niets gehoord.

Betekende dat dat er iemand bij haar in de douchecel was? Audrey begon te beven en ze luisterde ingespannen. Ze hoorde echter helemaal niets.

Audrey stak haar hand uit naar haar badjas en trok die aan over haar natte huid. Daarna draaide ze zich om, in het pikkedonker, om haar spullen bij elkaar te zoeken. Ze wilde hier zo snel mogelijk vandaan! Ineens hoorde ze een zacht geluid achter zich.

Voor ze zich kon omdraaien, werd Audrey van achteren aangevallen. Ze werd met haar gezicht naar beneden op de grond gegooid. De afvoer van de douche had betere tijden

gekend en er stond nog minstens vijf centimeter water in de douchebak. Haar mond en neus vulden zich met zeepwater. Audrey probeerde zich uit alle macht te bevrijden en het water uit haar neus en mond te krijgen. Iemand hield haar echter tegen de grond, door met een knie op haar rug te drukken.

Wat gebeurde er in vredesnaam?

Audrey was zich er vaag van bewust dat ze veel te lang was voor de kleine ruimte. Haar benen rustten tegen de betegelde wand, in een pijnlijke hoek ten opzichte van haar lichaam. Haar aanvaller had ruw een vuist achter in haar nek geduwd en Audrey was volkomen hulpeloos. Haar mond en neus waren onder water en ze kon zich absoluut niet bewegen. Ze kon niet gillen... ze kon geen enkel geluid maken! Audrey probeerde de situatie logisch te overdenken, maar ze kon zich alleen maar wanhopig afvragen wat er met haar gebeurde. Ze probeerde uit alle macht om zich te bevrijden en opeens kon ze weer helder denken. Ik kan zo niet ademen, dus als ik niet snel iets doe, dan verdrink ik in een paar centimeter water. Maar wat kan ik doen?

Ze voelde ineens dat ze het scheermes in haar hand had. Dat had ze waarschijnlijk in het donker per ongeluk tegelijk met haar spulletjes gepakt. Ze vroeg zich af of ze haar aanvaller daarmee kon weggagen, want scheermessen zijn tenslotte zo ontworpen dat ze niet al te veel schade kunnen aanrichten.

Maar het was haar enige mogelijkheid.

Met alle kracht die ze in zich had, sloeg Audrey naar achteren met het scheermes in haar hand en het resultaat was een ruwe schreeuw van pijn. Even later werd de vuist uit haar nek gehaald. Audrey tilde haar hoofd op uit het water en hapte naar adem.

Haar aanvaller ademde zwaar en ondertussen hoorde Audrey druppels in het water vallen. Bloed!

Audrey dankte in stilte degene die het scheermes had vergeten. Het had haar gered.

Direkt daarna drong het tot Audrey door dat haar aanvaller nog steeds bij haar in de doucheruimte was. Ze bleef doodstil en doodsbang liggen, haar hoofd krampachtig boven water houdend.

Zou de volgende aanval, als die inderdaad kwam, nog feller zijn? Ze wist dat ze geen kracht meer had om zich nog een keer zo sterk te verzetten. Als haar hoofd opnieuw onder water werd gehouden, zou ze verdrinken.

Ze wachtte af, haar adem inhoudend en met bonzend hart.

Langzaam vulden haar ogen zich met tranen van angst.

Opeens voelde Audrey dat het gewicht van haar rug werd gehaald. Haar aanvaller liep van haar weg en opeens voelde Audrey voor de tweede keer dat er een vlaag koude lucht langs haar schouders streek en even later werd de deur van de douchecel weer dichtgedaan.

Audrey slaakte een enorme zucht van verlichting. Ze was weer alleen. Tegelijkertijd beseftte ze echter dat er iemand was, die haar iets wilde aandoen.

Ze bleef nog een tijdje op de vloer liggen, terwijl ze huilde van opluchting en al die tijd bleef ze krampachtig haar hoofd boven het laagje water houden.

Na verloop van tijd merkte Audrey dat haar benen begonnen te slapen en moeizaam krabbelde ze overeind. Ze stond onzeker op haar benen, haar hoofd deed zeer en haar maag begon opnieuw te protesteren. Ze wankelde en moest steun zoeken tegen de muur. Haar badjas was doorweekt en de handdoek die ze om haar haren had gewikkeld, was losgeraakt tijdens het gevecht met haar aanvallende. De natte strengen haar lagen in haar nek en voelden koud aan.

Ze begon nu verschrikkelijk te beven en ondanks al haar pogingen om haar lichaam daarmee te laten stoppen, bleef ze beven.

Om haar heen was het donker en vochtig. Audrey haalde een keer diep adem en schoof het douchegordijn opzij.

Voorzichtig keek ze om een hoekje van het gordijn, in een poging te zien of er verder nog gevaar dreigde.

Misschien was haar aanvallende wel helemaal niet weggegaan.

Misschien had hij de deur alleen maar open- en dichtgedaan, zodat Audrey zou denken dat ze veilig was. Misschien hield hij zich in het donker verborgen. Audrey was opeens verlamd

van angst en ze bleef doodstil staan luisteren.

Er heerste echter absolute stilte in de badkamer en langzaam begon Audrey zich weer wat te ontspannen. Nog steeds bevend van de schrik, begon ze in de richting van de deur te schuifelen. Als ze de deur kon bereiken, als ze hem open kon doen, als ze de gang op kon stappen, de badkamer uit, het donker uit, dan pas zou ze in veiligheid zijn en geen moment eerder. Dan zou ze ook ophouden met beven en er zou waarschijnlijk ook wel iemand komen, die haar naar haar kamer kon helpen. Ja, dan zou ze weer in veiligheid zijn... of niet soms?

Audrey bereikte de deur en stapte de gang op.

Op hetzelfde moment werd ze verblind door de vreemde stralenkransen, die alle lampen vandaag schenen te hebben. Ze hield haar hand boven haar ogen en zakte uitgeput tegen de muur. Ze werd overspoeld door het besef dat ze opnieuw heel dicht bij de dood was geweest en ze verloor bijna haar evenwicht.

Deze keer kon niemand haar wijsmaken dat het een ongeluk was geweest. Ze wist nu zeker dat iemand had geprobeerd haar te vermoorden. Natuurlijk wist ze niet wie het was geweest, maar ze wist nu eindelijk zeker dat iemand het inderdaad had geprobeerd. En dat het bijna was gelukt...

Audrey stond alleen in de gang. Aan het andere einde zag ze de verpleegkundigen heen en weer lopen.

„Help, " fluisterde ze bevend. „Kan iemand me alsjeblieft helpen?"

Maar niemand zag of hoorde haar.

„Help!" zei ze opnieuw, deze keer een beetje harder. Ze verbaasde zich over het feit dat het leven in het ziekenhuis gewoon door leek te gaan, ondanks wat haar net was overkomen. Had dan niemand iets gemerkt? En waarom lieten ze haar hier maar staan?

Opeens verloor ze haar zelfbeheersing en begon te gillen. „Help, help!" riep ze. Ze zette zich af tegen de muur en met onzekere stappen begon ze in de richting van haar kamer te rennen. Met haar handen bleef ze steun zoeken bij de muur. Eindelijk hielden de verpleegkundigen op met hun werk en staarden haar aan.

Audrey's drijfnapte badjas hing open en haar haren hingen in natte slierten langs haar gezicht. Haar blote, natte voeten gleden regelmatig uit op het oude zeil.

„Help me dan!" snikte ze. „Kan iemand me alsjeblieft helpen?"

Aan de andere kant van de gang begon Paul Lewis te rennen. Toen hij haar bereikte, liet ze zich tegen hem aan vallen, niet in staat nog langer rechtop te blijven staan.

„Help... " fluisterde ze. „Alsjeblieft... help me. " Toen vielen haar ogen dicht.

Toen Audrey haar ogen weer opende, lag ze in haar bed en

twee verpleegkundigen, Paul Lewis, dokter Morgan en Amy Smith stonden om haar bed.

Paul en Amy hadden een bezorgde uitdrukking op hun gezicht.

Terwijl de oudste verpleegkundige Audrey's bloeddruk opnam, gaf de jongste haar een bekertje met twee capsules. Dokter Morgan keek zijn patiënte fronsend aan.

Het duurde even voordat Audrey zich alles weer kon herinneren en het tot haar doordrong waarom iedereen haar stond aan te kijken. Opeens kwam alles weer boven. „Nee, nee, nee!”

„Audrey, wat is er gebeurd?” vroeg Paul.

Audrey sloot haar ogen. „Iemand... iemand heeft geprobeerd om me te vermoorden in de douche. " Ze deed haar ogen weer open en zag alleen maar ongeloof op de gezichten om haar heen.

De twee verpleegkundigen wisselden een blik die, duidelijker dan woorden, het woord 'delirium' leek uit te drukken. Ook Paul en Amy keken alsof ze aan haar woorden twijfelden en dokter Morgan keek haar aan met een uitdrukking van afstandelijke nieuwsgierigheid op zijn gezicht. Maar Audrey wist zeker dat ze het zich niet had verbeeld.

„Ik heb je onderzocht en ik kan helemaal niets vinden, " zei hij tegen haar. „Je zult waarschijnlijk een paar grote blauwe plekken krijgen op je rug en in je nek, maar dat is alles. Je

bent zeker gevallen?"

„Nee... ik ben niet gevallen, " kon Audrey met moeite uitbrengen. „Iemand heeft me aangevallen terwijl ik in de douche was. "

„In de douche? Aangevallen?" herhaalde de oudste verpleegkundige op een toon, die duidelijk liet blijken dat ze haar niet geloofde.

Audrey klemde haar kaken op elkaar en keek hulpeloos om zich heen. Ze had totaal geen rekening gehouden met de mogelijkheid dat ze haar nog steeds niet zouden geloven. Als ze niet was aangevallen, dan zou ze toch niet in deze toestand uit de douchecel zijn gekomen? Snapten ze dat dan niet?

„Ik weet dat het vreemd klinkt, " begon ze, „maar het is de waarheid. Ik had net een douche genomen toen iemand me van achteren aanviel en me op de grond gooide. Hij zat op mijn rug en duwde mijn gezicht in het water dat nog in de douchebak stond. Ik ben bijna verdronken!" Ze hield op met praten, omdat ze zag dat niemand haar geloofde. Plotseling werd ze bang. Als niemand haar geloofde, dan zou ook niemand haar kunnen helpen! En als haar aanvaller nou eens terugkwam?

„Jullie móeten me geloven!" Audrey probeerde te gaan zitten, maar een golf van misselijkheid overspoelde haar en ze liet zich weer in de kussens zakken. „Het is echt waar, " hield ze vol. „Waarom zou ik in 's hemelsnaam zo'n ongelofelijk

verhaal verzinnen?" Ze keek Amy smekend aan. „Jij gelooft me toch wel, Amy?"

Amy keek haar verward aan en deed een stap naar achteren. „Nee, natuurlijk zou je zo iets niet verzinnen, " trachtte de oudere verpleegkundige Audrey gerust te stellen. „Het is gewoon een gevolg van de koorts. Dat gebeurt wel vaker bij mensen die abnormaal hoge koorts hebben. " Ze draaide zich om en Audrey hoorde haar nog iets mompelen: „Het was dus duidelijk nog te vroeg om het infuus eruit te halen. En ze had natuurlijk nooit naar buiten gemogen. "

„Ik heb het me niet verbeeld!" riep Audrey. Haar ogen vlogen van gezicht naar gezicht, smekend om een beetje begrip. „Ik stond onder de douche toen de deur werd opengedaan. Toen ging het licht uit en... " Tranen van frustratie liepen over haar wangen.

„Maar, Audrey, had je de deur dan niet op slot gedaan?" wilde de jongere verpleegkundige weten. „Audrey, toch. Je weet toch dat je de deur achter je op slot moet doen?"

„Natuurlijk heb ik de deur op slot gedaan, " protesteerde Audrey. „Dat weet ik zeker!"

„Nou, daar heb je het al, " zei de oudere verpleegkundige opgewekt. „Als jij de deur op slot hebt gedaan, kon er verder toch niemand binnenkomen?" Ze glimlachte vriendelijk naar Audrey. „Voor zover ik weet, hebben we hier geen spoken, die door gesloten deuren kunnen lopen. "

Audrey kon wel krijsen van ellende. „Behandel me niet als een baby, " bracht ze snikkend uit. „Ik heb die stomme deur op slot gedaan, maar dat was kennelijk niet voldoende om mijn aanvaller tegen te houden. Dat betekent dat hij of zij een sleutel heeft gehad. "

„Wacht even, " zei de jongere verpleegkundige, die een paardestaart had, en ze liep de kamer uit. Even later was ze weer terug met een sleutelbos in haar hand. „Zie je wel, Audrey, " zei ze en ze hield de bos onder Audrey's neus.

„Kijk, dit is de enige extra sleutel van de doucheruimte en die was precies waar hij hoorde: aan de sleutelbos, die achter het bureau van de verpleegkundigen hing, dus... "

„Dat bewijst helemaal niets, " snauwde Audrey, terwijl ze met een wild gebaar de tranen uit haar ogen veegde. „Iemand kan die sleutel toch hebben gebruikt en daarna gewoon weer op zijn plaats hebben gehangen? Mag ik die sleutel eens zien?"

„Dat zou ik hebben opgemerkt, " antwoordde de verpleegkundige op verdedigende toon. Desondanks gaf ze Audrey de sleutelbos.

„Welke sleutel is het?" wilde Audrey weten.

De verpleegkundige wees de sleutel aan.

„Dokter Morgan, dokter Morgan, naar de afdeling radiologie!" klonk het over de intercom.

De dokter klopte Audrey even op haar hand en gaf haar kaart terug aan de oudere verpleegkundige. „Probeer je wat meer te

ontspannen en te rusten, " zei hij tegen zijn patiënte. Toen draaide hij zich om en beende de kamer uit.

Audrey besteedde weinig aandacht aan het vertrek van de dokter, omdat hij haar toch niet geloofde. Ze bestudeerde de sleutel van de badkamer, die was voorzien van een stukje leer, aandachtig. „Kijk eens, " begon ze triomfantelijk, „volgens mij is dat bloed. Ik ben mijn aanvaller met een scheermes te lijf gegaan en ik weet zeker dat ik hem heb geraakt, want er drupte bloed in het water. " Ze wees naar het stukje leer en gaf de sleutelbos weer aan de verpleegkundige.

Paul en de jongere verpleegkundige bekeken de veeg die Audrey had aangewezen. Amy deed echter nog een pas achteruit. Ze voelde zich blijkbaar niet op haar gemak. „Audrey, ik geloof niet dat dit een nieuwe vlek is. Volgens mij zit die er al een hele tijd en het is verf, geen bloed. " Audrey begon in te zien dat ze haar echt niet zouden geloven. De verpleegkundigen gaven haar een standje omdat ze alleen onder de douche was gegaan, maar ze leken ervan te zijn overtuigd dat ze zich de aanval had verbeeld vanwege haar hoge koorts. Amy keek haar aan met een blik vol sympathie en Paul stond verwoed op zijn onderlip te bijten. Niemand geloofde haar. En als niemand haar geloofde, kon ook niemand haar helpen.

Ze wist echt niet waarom, maar er was iemand die haar uit de weg wilde ruimen. Ze wist dat het krankzinnig klonk, maar

tegelijkertijd wist ze ook dat het de waarheid was. Audrey schrok op uit haar overpeinzingen door een naald die in haar arm werd gestoken. „De dokter heeft je een kalmerend middel voorgeschreven, " legde de verpleegkundige uit. „Je bent veel te gespannen en je verbeelding is met je op de loop gegaan. Dat is echt niet goed voor iemand in jouw conditie, Audrey."

Audrey ging boos op haar zij liggen en voordat iemand haar tranen kon opmerken, drukte ze haar hoofd in het kussen.

HOOFDSTUK 7

Audrey had het gevoel dat ze ergens op een wolk dreef toen de stem van haar vader haar wekte.

„Als mijn dochter zegt dat ze is aangevallen onder de douche, dan is dat precies wat er is gebeurd. " Zijn stem klonk boos en héél ver weg. Audrey vermoedde echter dat hij gewoon in de gang stond. „Mijn dochter liegt niet. "

„Niemand heeft gezegd dat uw dochter leugens heeft verteld, meneer King, " antwoordde de stem van dokter Morgan, die eveneens van heel ver weg kwam. „Wij denken dat uw dochter lelijk is gevallen en dat ze haar hoofd heeft gestoten.

Hierdoor heeft ze waarschijnlijk, in combinatie met haar hoge koorts, een hallucinatie gehad. Zoiets komt wel vaker voor. "

„We hebben de veiligheidsdienst de douche laten onderzoeken en ze konden geen spoor van braak ontdekken, " zei een derde stem, die volgens Audrey van de oudere verpleegkundige was.

Audrey probeerde overeind te komen en haar vader te roepen, maar ze viel onmiddellijk weer op haar zij. Ze had het gevoel alsof ze door een enorm pak watten werd omgeven, en dat was niet eens onplezierig.

„We willen haar graag even zien, " hoorde ze de stem van haar

moeder zeggen.

„Het spijt me verschrikkelijk, "antwoordde dokter Morgan, „maar ik heb liever niet dat u nu naar haar toe gaat. Ik heb haar een kalmerend middel voorgeschreven, want ze heeft het zwaar te verduren gehad. "

Wat? Mocht ze vanavond geen bezoek ontvangen? Dat was helemaal mooi! Het was haar schuld toch niet dat ze het 'zo zwaar te verduren' had gehad? Trouwens, dat was geen reden om haar nu te straffen door haar geen bezoek toe te staan. Ze draaide zich met moeite op haar rug en even later had het kalmeringsmiddel ervoor gezorgd dat ze in een diepe slaap was gevallen.

Toen ze een poosje later wakker werd, was het nog steeds donker in haar kamer. Alleen het nachtlampje bij de deur gaf een beetje licht. Audrey had een hekel aan het donker, omdat ze zich dan nog onveiliger voelde. Haar hoofd deed zeer en ze had het gevoel alsof ze ieder moment kon gaan overgeven, maar ze voelde zich tenminste niet meer zo bedwelmd.

De hele verdieping was gehuld in stilte. Er klonken geen voetstappen in de gang, er werden geen mensen vervoerd op rijdende brancards en er klonken geen gefluisterde gesprekken tussen verpleegkundigen of ander personeel. Niemand schoof er gordijnen open of dicht. Het ziekenhuis was gewoon doodstil.

Dood, ja, ze was heel dicht bij de dood geweest in die

douchecel.

Audrey trok het laken omhoog en hield het krampachtig vast. Ze hadden haar niet alleen niet geloofd, ze hadden ook gedacht dat ze haar verstand begon te verliezen. Ze wist echter heel zeker dat het echt was gebeurd en ze herinnerde zich iedere afschuwelijke seconde tot in het kleinste detail. Maar waarom wilde iemand haar vermoorden? Waarom had diegene haar in haar rolstoel van de heuvel voor het ziekenhuis geduwd? Waarom was ze aangevallen in de douche? En dan het geval met die lift. Was het bordje echt per ongeluk voor de verkeerde lift gehangen of stak daar ook meer achter? Had iemand geweten dat ze naar beneden wilde gaan en had hij toen het bordje voor de andere lift gehangen? Ze kon zich niet herinneren wie ze allemaal over haar plannen had ingelicht. Ze vermoedde echter dat ze er geen geheim van had gemaakt dat ze wilde proberen naar beneden te gaan. Dat betekende dat minstens een half dozijn mensen had geweten dat zij de lift die dag zou gebruiken. Trouwens in het ziekenhuis wist iedereen altijd alles en waarschijnlijk wist iedereen dat ze naar de winkel had gewild. Hetzelfde gold voor haar expeditie naar de douchecel.

Audrey's hoofd klopte en haar lichaam werd opnieuw geteisterd door hoge koorts. Ik ben echt ziek, deed ze in stilte mee aan een barst in het plafond. Maar ben ik inderdaad ziek genoeg om aan hallucinaties te lijden? Had de

verpleegkundige gelijk en heb ik het me allemaal verbeeld omdat ik zo ziek ben? Terwijl ze dit dacht, wist ze zeker dat ze zich die afgrijselijke minuten in de douche nooit zou hebben kunnen ingebeeld. Het was echt gebeurd... of toch niet?

Het feit dat niemand haar geloofde, maakte de situatie er niet eenvoudiger op. Ze hadden er allemaal van overtuigd geleken dat ze absoluut niet in gevaar verkeerde en ze konden toch niet allemaal ongelijk hebben? Audrey begon nu toch een beetje aan zichzelf te twijfelen.

Even later verscheen Pauls hoofd om het hoekje van de deur. „Ik kom alleen maar even kijken hoe het met je gaat, " zei hij terwijl hij binnenstapte. „Ik zie dat je wakker bent en ik hoop dat je je weer wat beter voelt. "

Hé, Paul wilde ook medicijnen gaan studeren en Audrey had gehoord dat hij al heel wat medische boeken had gelezen. Misschien kon hij een antwoord geven op de vragen die maar in haar hoofd bleven rondspoken. Als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat ze het liever aan Dylan had gevraagd, maar die was er niet.

„Paul, " begon ze dus, toen hij naast haar bed stond. „Is het mogelijk dat iemand door de koorts waanvoorstellingen krijgt zoals die van mij? Het leek allemaal zo echt... dat het licht uitging en dat ik op de grond werd gegooid, waarna ik een knie in mijn rug gedrukt kreeg. Trouwens, ik heb de

blauwe plekken om het te bewijzen. "

Paul ging op de rand van haar bed zitten en keek haar aan.

„Laten we alles eens op een rijtje zetten, " zei hij. „Heeft er iemand zo'n hekel aan je, dat die persoon je dood wil hebben?"

„Nee, natuurlijk niet!" schoot Audrey verontwaardigd uit. „Ik weet best dat ik een vreselijke patiënt ben, maar... "

„Dat kun je wel zeggen, ja, " onderbrak Paul haar lachend.

„Tot nu toe zijn vreselijke patiënten echter nog nooit vermoord en er is ook nog nooit een van hen aangevallen in de douche. Tenzij je dus een logische reden kunt bedenken waarom iemand je uit de weg zou willen ruimen, denk ik dat het antwoord ja moet zijn. Hele hoge koorts kan inderdaad tot de meest vreemde waanvoorstellingen leiden. "

Dat was niet het antwoord dat Audrey wilde horen. „Hoe kom ik dan aan die blauwe plekken?" wilde ze verontwaardigd weten.

Paul haalde zijn schouders even op. „Waarschijnlijk had dokter Morgan gelijk en ben je uitgegleden. "

Audrey begreep dat hij haar nog steeds niet geloofde.

„Luister eens, " bood Paul aan, „als je echt zo bang bent, wil ik vannacht wel voor je deur gaan kamperen. Ik heb morgen vrij, dus ik kan uitslapen. Ik zet gewoon een stoel voor je deur en ik ga zitten lezen, goed?"

Nee, het was helemaal niet goed, want hij geloofde haar niet.

Hij behandelde haar als een klein kind dat een nachtmerrie had gehad.

„Voor mij hoeft het niet, " antwoordde ze uit de hoogte. „Als je er zo zeker van bent dat ik het me allemaal maar heb verbeeld, begrijp ik niet waarom je opeens wel denkt dat ik bescherming nodig heb. Ga alsjeblieft weg en laat mij en mijn gestoorde brein met rust. "

„Toe nou, Audrey, " protesteerde Paul. „Je hebt me een vraag gesteld en ik heb die beantwoord. "

„Ga weg, " herhaalde ze koppig.

Paul zuchtte opgelaten en liep de kamer uit.

Nadat hij was vertrokken, werd Audrey weer overspoeld door golven van misselijkheid. Ze vocht ertegen en toen het gevoel was gezakt, overdacht ze wat Paul en de anderen tegen haar hadden gezegd. Ze wenste dat ze hun theorie kon accepteren, omdat ze wist dat ze zich een stuk beter zou voelen als het inderdaad maar een droom was geweest. Als ze werkelijk gelijk hadden en het waren hallucinaties, was er geen enkele reden waarom ze nu niet rustig zou kunnen gaan slapen. Op die manier zou de nacht veel sneller voorbijgaan. Audrey lag op het punt om weer in slaap te vallen toen ze stemmen hoorde. De twee mensen, een man en een vrouw, stonden net voor haar deur. Omdat de deur op een kiertje stond, kon Audrey het gesprek goed volgen.

„Ik weet het echt niet, dokter, ik heb het niet gezien. " Audrey

herkende de stem. Het was de jongere verpleegkundige met de paardestaart, die haar die middag ook had geholpen.

„Mijn dienst is eigenlijk al afgelopen, dokter, maar als u wilt, kan ik er wel even naar gaan zoeken. "

De diepe stem die antwoordde, kende Audrey niet. „Doe dat maar. Die doos moet worden gevonden, al duurt het de hele nacht. Als er ondertussen patiënten beginnen te klagen over misselijkheid of duizeligheid, of dat ze problemen hebben met hun ogen en dat bijvoorbeeld het licht er vreemd uitziet, waarschuw me dan. Het is heel goed mogelijk dat we dan die vermiste digoxine op het spoor zijn. " De toon van de stem werd strenger. „Duim er maar voor dat die capsules niet aan de verkeerde patiënten zijn gegeven, want ik stel jou persoonlijk hiervoor verantwoordelijk. "

Audrey luisterde ingespannen en ze hoorde de stem van de verpleegkundige trillen toen ze antwoordde: „Ja, dokter. Ik ga ze meteen zoeken en ik laat het u weten zodra we ze hebben gevonden. "

De dokter gaf geen antwoord, maar liep zonder een woord te zeggen de gang uit.

Audrey lag doodstil en dacht na over wat ze had gehoord. De symptomen die de dokter net had beschreven, waren haar symptomen! Geschrokken trok

Audrey de deken over haar hoofd. Digoxine was niet de naam van het antibioticum dat zij voorgeschreven had gekregen. Ze

had gevraagd hoe het heette en het was huppel-de-pup-mycine geweest. Maar die onbekende dokter had net een perfecte opsomming gegeven van haar symptomen. En hij had gezegd dat er medicijnen werden vermist.

Audrey vond het idee zo angstaanjagend, dat ze erover bleef tobben. Zelfs als die medicijnen werden vermist, dan had dat toch niets met haar te maken? Ze had niets nieuws of vreemds te eten gekregen en haar antibioticum kwam in capsules.

Die capsules... Was het mogelijk dat iemand die had verwisseld voor de vermiste medicijnen? Had iemand haar die digoxine gegeven? Natuurlijk was het mogelijk dat er iemand een fout had gemaakt. In een ziekenhuis werken tenslotte ook maar mensen en waar mensen werken, worden fouten gemaakt.

Maar als het nu eens geen vergissing is geweest? Zouden die medicijnen dodelijk kunnen zijn wanneer ze aan de verkeerde patiënt werden gegeven?

Cynthia had haar verteld dat het personeel zo ontzettend voorzichtig was met de kaarten van de patiënten omdat het anders zou kunnen leiden tot verkeerde medicatie van de patiënt. En soms was de verkeerde medicatie dodelijk! Als iemand dus probeerde om haar te vermoorden, was dit een heel onopvallende manier. Ze zouden zich waarschijnlijk niet eens afvragen waaraan ze was gestorven. Ze zouden het

hoogstwaarschijnlijk wijten aan haar hoge koorts. Vastbesloten drukte Audrey op de bel voor de verpleegkundige en ze liet pas los toen ze voetstappen hoorde naderen.

Even later stak Amy Smith haar hoofd om de hoek van de deur. „Wat is er, Audrey?"

„Waarom ben jij nog hier?" vroeg Audrey verbaasd aan de jonge parttime hulp, die naar haar bed toeliep. „Het is vast al na middernacht. "

„Ja. Twee verpleegkundigen zijn met griep naar huis gegaan en omdat niemand anders wilde blijven om te helpen, ben ik maar gebleven. " Amy slaakte een diepe zucht. „Cynthia, Paul en Dylan draaien soms ook een nachtdienst, maar ik begrijp absoluut niet hoe ze het kunnen volhouden. Ik ben uitgeput. We hebben vannacht al twee spoedgevallen gehad en meneer Creole drijft ons allemaal tot het uiterste. In vergelijking met dat van hem is jouw gedrag gewoon voorbeeldig te noemen. " Ze zuchtte opnieuw. „Nou ja, morgen kan ik de hele dag in mijn bed blijven liggen. "

Audrey negeerde die laatste opmerking. „Amy, weet jij iets over vermiste medicijnen? Ik hoorde toevallig dat een van de doktoren erover praatte. "

„Oh, Audrey, dat mogen de patiënten helemaal niet weten. We hebben het al zo druk vanavond en nu heeft dokter Brooks ons ook nog eens bevolen om naar die vermiste doos met

digoxinecapsules te zoeken. Hij is woedend dat we ze nog niet hebben gevonden. "

„Waarvoor wordt digoxine gebruikt?"

„Het hart. "

„En hoe ziet het eruit? De digoxine zelf, bedoel ik, niet de doos. "

„Het zit in capsules. Ik geloof dat die vermiste doos uit de kamer van meneer Latham is verdwenen. "

„Wie is meneer Latham?"

„Een patiënt die is overleden. Audrey, heb je me daarvoor gebeld? We hebben het ontzettend druk. " Amy draaide zich om en wilde weglopen, maar Audrey hield haar tegen.

„Amy, wacht even! Ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid. Ik heb de dokter horen praten over de bijwerkingen van digoxine en ik heb ze allemaal. "

Amy keek haar sceptisch aan.

„Echt, geloof me, " hield Audrey vol. „Ik heb er pas last van gekregen nadat de verpleegkundige me die capsules begon te geven. Mijn maag is van streek, ik ben duizelig en als ik naar de lampen kijk, hebben ze allemaal een vreemde stralenkrans en volgens mij heb ik zoiets nog nooit eerder gehad. "

„Audrey, " begon Amy vermoeid, „het is gewoon onmogelijk dat jouw medicijnen zijn verwisseld voor die digoxine. "

„Dat kun je toch niet zeker weten?" dramde Audrey door. „Als die medicijnen wel waren verwisseld, zou je dat niet in de

gaten hebben, of wel soms?"

Amy schudde haar hoofd. „Nee, ik weet lang niet zoveel als Cynthia, Dylan en Paul. Je had het misschien beter aan een van hen kunnen vragen. "

„Ik wil graag dat jij mijn medicijnen laat controleren. Zorg er alsjeblieft voor dat ik die vermiste hartpillen niet krijg!"

Audrey wist dat ze volslagen neurotisch moest klinken, maar ze kon er niets aan doen. Amy moest nu wel beseffen hoe belangrijk het was.

De vermoeidheid in Amy's stem maakte plaats voor irritatie en dat had Audrey nog nooit meegemaakt. „Audrey, hou alsjeblieft op met tobben. De verpleegsters zijn echt uiterst nauwkeurig met de medicatie en zoiets belangrijks doen ze echt niet verkeerd. "

„Ze zijn anders wel een hele doos met capsules kwijtgeraakt, "kaatste Audrey terug.

Amy haalde haar schouders op. „Mensen raken wel vaker iets kwijt. Vandaag of morgen vinden we die doos wel weer. De verpleegsters hebben die capsules echt niet aan een verkeerde patiënt gegeven. Die doos is gewoon zoek, dat is alles. "

Audrey voelde de paniek opkomen en ze begon steeds harder te praten. Ze moest Amy ervan zien te overtuigen dat ze de waarheid sprak. „Je kunt nooit zeker weten dat niemand die verkeerde medicijnen krijgt toegediend. Ik heb je toch

verteld dat ik alle symptomen heb, die die dokter heeft beschreven? Ik wil graag dat je mijn medicatie controleert om te zien of ik niet toch per ongeluk die digoxine krijg toegediend. "

„Dat kan ik niet doen, " zei Amy geïrriteerd. „Waarom kun je niet gewoon gaan slapen, net als de andere patiënten? Op die manier word je veel sneller beter, dan kun je naar huis. Dat zou voor iedereen een opluchting zijn!" Amy begon steeds harder te praten. „Ik heb er genoeg van om de hele tijd maar aardig tegen je te zijn, terwijl het jou niets kan schelen hoe ik me voel! Ik begrijp ook absoluut niet wat Dylan in je ziet en waarom hij mij moest laten vallen voor jou... " Amy barstte in tranen uit en rende de kamer uit.

Audrey voelde zich weer misselijk worden en met een gevoel van totale verlatenheid stopte ze haar hoofd in haar kussen. Als zelfs Amy, die rustige, vriendelijke Amy, die altijd naar iedereen luisterde, haar niet geloofde, dan zou niemand haar geloven. Ze stond er helemaal alleen voor, terwijl ze hier weerloos in bed lag.

En zou Amy echt denken dat Dylan haar had laten vallen voor Audrey?

Oh, wat voel ik me beroerd, dacht ze vol zelfmedelijden. Alle gedachten aan Amy en Dylan werden uitgebannen door dat zelfmedelijden. Ze was misselijk en duizelig en ze had een barstende hoofdpijn. Opeens werd Audrey weer

doodsbang. Ze zou toch niet doodgaan? Had ze dan toch gelijk en gaf iemand haar die digoxine? Probeerde iemand echt om haar te vermoorden?

Audrey beseftte dat ze al heel wat digoxine had ingenomen als het al vanaf het begin in haar capsules had gezeten. Ze vroeg zich af hoeveel digoxine er nodig was om iemand te vermoorden en ze besloot de capsules niet meer in te nemen. Als er dan niemand naar haar wilde luisteren en als niemand haar medicijnen wilde controleren, dan zou zij die capsules niet meer slikken. Het kon haar niet schelen hoe boos het verplegend personeel zou worden en wat haar betrof, mochten ze haar naar huis sturen. Dat was waarschijnlijk nog de enige manier om aan de dood te ontsnappen.

De rest van de nacht lag Audrey wakker, vechtend tegen de misselijkheid, de koorts en de eenzaamheid.

Een paar keer raakte ze bijna in paniek en had ze op het punt gestaan om te bellen. Dan beseftte ze dat niemand haar zou geloven en liet ze haar hand weer zakken. Het had geen enkele zin. Ze dachten allemaal dat ze hysterisch was, of gek, of dat ze ijelde, of een combinatie van die drie. Het was gewoon hopeloos.

Ze was vastbesloten om een manier te vinden, waarop ze kon bewijzen dat er echt digoxine in haar capsules zat... morgen. Maar de ochtend was nog lang niet aangebroken.

HOOFDSTUK 8

Audrey voelde zich zo ziek dat ze er bang van werd en sprak hier de volgende ochtend over met haar dokter. Ze beseftte heel goed dat het zinloos was om hem te vertellen wat ze precies vermoedde. Hij zou toch niet geloven dat iemand haar capsules met antibiotica had verwisseld met de vermiste digoxine. Amy had haar tenslotte ook niet geloofd. En dat betekende dat ze het op een andere manier moest proberen. „Ik geloof dat die nieuwe medicijnen me ziek maken, " begon ze toen de dokter op haar kaart keek. „Ik voel me veel zieker dan toen ik hier net was. Misschien ben ik wel allergisch voor wat er in die capsules zit. Zou het geen goed idee zijn om me iets anders te geven?"

Dokter Morgan speelde even met zijn pen en fronste toen zijn wenkbrauwen. „Die medicijnen bestrijden de infectie en soms word je daar inderdaad een beetje zieker van, " zei hij abrupt. „Er wordt een zware strijd gestreden in je lichaam en ik kan je garanderen dat de medicijnen het gaan winnen. Ik ben er nu bijna zeker van dat je niets ernstigs hebt, want de bloedonderzoeken zijn allemaal negatief. Je zult je binnen een paar dagen weer helemaal de oude voelen, maar tot die tijd zul je gewoon nog een beetje geduld moeten hebben. " Zonder een antwoord af te wachten, draaide hij zich om en

beende haar kamer uit.

„Maar ik word telkens zo misselijk van die capsules!" riep Audrey hem na.

Het was echter zinloos, want hij luisterde al niet meer. Er luisterde helemaal niemand naar haar. Audrey Kings problemen waren hier kennelijk van ondergeschikt belang. Ze liet zich achterover in haar kussens zakken en staarde naar het licht aan het plafond. De stralenkrans om de lamp herinnerde haar aan het feit dat er iets helemaal fout zat. Ze was ervan overtuigd dat ze zich niet zo ziek voelde door de zware strijd van het antibioticum tegen de infectie, want als ze inderdaad gelijk had, had ze helemaal geen antibiotica in haar lichaam. Als ze gelijk had, kreeg ze alleen digoxine toegediend! Er klonk een ratelend geluid op de gang en even later verscheen Paul in de deuropening.

Het geluid kwam Audrey vaag bekend voor en ze bleef ingespannen luisteren. Waarschijnlijk was het een van die geluiden die je constant hoorde als je in een ziekenhuis lag, maar toch...

„Hoe gaat het?" vroeg Paul, terwijl hij tegen de deurpost leunde. „Ben je de schrik alweer een beetje te boven gekomen?"

„Ga weg, " zei Audrey onbehouwen. „Ik praat niet met mensen die denken dat ik gestoord ben. "

„Hé, zeg, " zei hij en hij liep de kamer in. „Ik heb helemaal

nooit gezegd dat ik dacht dat je gek bent. Je bent alleen ontzettend ziek. Je zou verbaasd zijn als je de verhalen hoorde van patiënten die zwaar onder de medicijnen zaten. Dan zou je het waarschijnlijk allemaal ook beter begrijpen. Jij bent ervan overtuigd dat het allemaal echt is gebeurd, maar... "

„Het is echt gebeurd, " antwoordde Audrey, maar ze zei het zonder veel overtuiging. Tijdens de lange, slapeloze uren van de afgelopen nacht had ze geprobeerd een reden te bedenken waarom iemand haar zou willen vermoorden. Dat was haar niet gelukt en daarom vond ze het ook steeds moeilijker worden om het te geloven. Tenslotte zocht de politie niet voor niets altijd naar een motief voor een misdaad. Dat was vaak het allerbelangrijkste. En zij kon geen enkele reden bedenken waarom iemand haar uit de weg zou willen ruimen. Ze was echter vast van plan erachter te komen wat er nu precies in haar capsules zat. Ze had nog niet kunnen bedenken hoe ze dat zou moeten doen, maar dat het zou gebeuren, stond voor haar vast.

„Wat hoorde ik daarnet op de gang?" vroeg ze aan Paul. „Het was een soort ratelend geluid. "

„Oh, dat was een rijdende brancard. Een van de wielen zit los. Dylan had hem moeten repareren, maar dat is hij kennelijk vergeten. "

„Een rijdende brancard?"

Paul knikte. „Ja, die moet ik naar beneden brengen, naar het mortuarium. Waarom vraag je dat?" Het woord mortuarium was kennelijk heel gewoon voor hem.

Audrey huiverde even. Zij vond het idee van een mortuarium absoluut niet prettig. Daar werden de patiënten die... die waren gestorven naartoe gebracht. Had iemand gisteren soms geprobeerd haar ook daar naartoe te laten gaan?

„Waarom wil je dat weten?" herhaalde Paul. „Waarom wil je weten wat dat geluid precies was?"

„Oh, het was..." Haar stem vervaagde en ze schudde even haar hoofd. Ze was er zeker van dat dit het geluid was, dat ze die nacht het laatst had gehoord. Maar waarom zou er iemand een rijdende brancard haar kamer hebben binnengebracht? „Ik geloof dat ik dit geluid al een keer eerder heb gehoord," zei ze nadenkend. „Hier, in mijn kamer."

Pauls reactie was identiek aan die van Dylan toen ze het geluid van zijn schoenen had herkend. „Dat verbaast me niets, Audrey. Het wemelt van die rijdende brancards in een ziekenhuis. Sterker nog, ik zou het heel vreemd vinden als je dit geluid nog nooit eerder had gehoord."

„Ja, maar..." Wat had het ook voor zin? Het was gewoon tijdverspilling om het hem uit te leggen. „Laat maar." Audrey vroeg zich af of ze nu een nieuw en zinvol feit te weten was gekomen. Die rijdende brancards werden soms gebruikt om patiënten die waren gestorven, naar het mortuarium in de

kelder te brengen. Maar had dat iets te betekenen?

„Waar denk je aan?" vroeg Paul, terwijl hij haar ernstig aankeek.

„Niets. " Waarom was die rijdende brancard in haar kamer geweest? Als Jane gelijk had en als er in die bewuste nacht inderdaad twee mensen een beetje aan het rollebollen waren geweest, dan zouden ze toch geen rijdende brancard hebben meegebracht?

„Je hebt die uitdrukking weer op je gezicht, " zei Paul en Audrey keerde tot de werkelijkheid terug. „Je zit weer aan allerlei vreemde dingen te denken. Ik zie het aan je gezicht!" „Is... is er een paar dagen geleden iemand gestorven? Tijdens die nacht dat ik al die geluiden heb gehoord?"

Paul slaakte een diepe zucht en schudde zijn hoofd. „Nee, Audrey, er is die nacht niemand gestorven. Er waren een paar spoedgevallen, maar dat is niet ongevoen. Als jij een rijdende brancard hebt horen passeren, is dat waarschijnlijk gewoen geweest, omdat daarop een patiënt werd vervoerd. " Er was die nacht dus niemand gestorven. Opeens herinnerde Audrey zich iets wat Amy had gezegd. De man van wie de vermiste digoxine was geweest, was wèl overleden.

„En hoe zit het met die meneer Latham? Amy heeft me verteld dat hij is gestorven. Wanneer is dat dan gebeurd?"

Paul dacht even na. „Die oude meneer Latham die in het bestuur van het ziekenhuis zat? Ik weet het niet precies, maar

hij is in ieder geval overleden, voordat jij werd opgenomen. Ik had die nacht geen dienst, maar de volgende ochtend was iedereen knap overstuur. Hij heeft een paar keer hele grote bedragen geschonken aan het ziekenhuis. Ik heb gehoord dat hij een zwak hart had. "

Nadat Paul haar had aangeraden om nog wat te gaan slapen, omdat ze eruitzag als een vogelverschrikker, liep hij de kamer weer uit.

Toen hij was verdwenen, draaide Audrey zich terneergeslagen op haar zij en staarde uit het raam.

Even later draaide ze zich om, waarbij het laken zich om haar benen wond. Audrey raakte even in paniek en begon wild van zich af te trappen.

„Wat is er aan de hand?" riep Cynthia, die net op dat moment de kamer binnenkwam. „Audrey, wat ben je in 's hemelsnaam aan het doen?" Ze draaide zich om naar Jane, die vlak achter haar liep. „Ze is gek geworden. Ik was er al bang voor, " zei Cynthia toen zacht tegen Jane. Ze rende naar het bed en pakte Audrey's polsen stevig vast.

„Laat me los!" riep Audrey met een rood hoofd. „Mijn benen zitten alleen verstrikt in het laken, dat is alles. " Op dat moment kon ze haar benen bevrijden en Audrey keek Cynthia woedend aan. „Dacht je nou echt dat ik mijn verstand had verloren? Heeft mijn dokter je soms gewaarschuwd voor vreemd gedrag van de patiënte op kamer 417?"

Cynthia begon te blozen en Audrey begreep dat ze de spijker op de kop had geslagen. De dokter had het verplegend personeel inderdaad gewaarschuwd.

„Ik heb een paar tijdschriften voor je meegenomen, " zei Jane opgewekt, in een poging de spanning te verminderen. „Ik hoop dat je ze nog niet hebt gelezen. " Jane droeg een felgroene bermuda en een hardroze T-shirt, met een rode tekst.

„Laat me eens raden, " zei Audrey bitter. „Je hebt natuurlijk allemaal tijdschriften meegenomen, die over psychologie gaan?"

Jane keek haar vriendin niet-begrijpend aan. „Waar heb je het over?" vroeg ze en ze liet zich op het voeteneinde van Audrey's bed zakken.

„Ze denken hier allemaal dat ik gek ben, " zei Audrey verhit. Daarna vertelde ze Jane wat er in de badkamer was gebeurd. „Het is echt zo gebeurd, Jane, " eindigde ze. „Maar niemand wil me geloven. Ze denken allemaal dat het een hallucinatie was. "

„Oh, Audrey, dat is het meest afgrijselijke verhaal dat ik ooit heb gehoord, " verklaarde Jane, die bleek was geworden van de schrik. „Heeft niemand de politie gewaarschuwd? Je had wel dood kunnen zijn!"

„Nee, niemand heeft iets ondernomen. Ik heb je toch al verteld dat iedereen denkt dat ik het maar heb verzonnen. "

„Zoiets zou jij nooit doen, " verdedigde Jane Audrey verontwaardigd. „Jij zou nooit leugens vertellen over zoiets afschuwelijks. "

„Niemand denkt ook dat ze heeft gelogen, " onderbrak Cynthia haar. „Alleen weet het personeel heel goed wat koorts kan veroorzaken. Mensen met hoge koorts zien en horen soms de vreemdste dingen. "

Jane keek haar twijfelend aan.

Audrey begreep dat ze niet wist wie ze nou moest geloven. Ze kon het Jane niet kwalijk nemen, want ze wist het zelf ook niet.

„De badkamer zat op slot, " ging Cynthia verder. „Dat heeft Audrey zelf verteld. De reservesleutel hing achter het bureau van de verpleegkundige, dus niemand kon die badkamer binnenkomen. "

Even overwoog Audrey haar theorie over de sleutel te vertellen, maar toen besloot ze om het niet te doen. Jane zag eruit alsof ze ieder moment in huilen kon uitbarsten. En aangezien ze toch niets kon bewijzen, was het volkomen zinloos om erover door te zagen. „Laat ook maar, " zei ze terneergeslagen. „Vergeet maar dat ik het ooit heb gezegd. " Audrey was geen goed gezelschap. Ze had die nacht bijna niet geslapen en ze voelde zich depressief over het feit dat niemand haar geloofde.

Na een paar minuten gingen Cynthia en Jane alweer weg. Jane

zag er bezorgd uit en ze beloofde om 's middags nog even terug te komen.

Dat bracht Audrey op een idee.

Cynthia beloofde ook terug te komen, voordat ze naar huis zou gaan.

„Cynthia, " hoorde Audrey Jane zeggen, „Audrey verzint zulke dingen niet. Ik begrijp niet waarom niemand haar wil geloven. "

De stemmen stierven weg en Audrey kon Cynthia's antwoord niet meer horen. Ze was er echter zeker van dat Cynthia de een of andere logische verklaring had voor haar gedrag.

Dat deed er echter niet zoveel meer toe. Audrey had namelijk eindelijk een manier bedacht, waarop ze iets meer te weten zou kunnen komen over de inhoud van haar capsules... als Jane haar tenminste wilde helpen.

Dylan kwam Audrey vragen hoe het met haar ging.

Audrey kon het gevoel van misselijkheid net lang genoeg van zich afzetten om hem de vraag te stellen, die al een poosje door haar hoofd spookte.

„Heeft de onderhoudsdienst een aparte sleutel van de badkamers?" vroeg ze, terwijl Dylan op het randje van haar bed ging zitten. „Als er iets gebeurt in de badkamer, moeten ze toch snel naar binnen kunnen?"

„Nou, kijk, als er niemand in de badkamer is, is de deur natuurlijk niet afgesloten en dan hebben ze helemaal geen

sleutel nodig. "

„Ja, maar als er nou iets gebeurt, terwijl er wèl iemand in de badkamer is?" hield ze vol. „Als die persoon de deur bijvoorbeeld niet meer kan open krijgen en hij is een hartpatiënt... of als de lichten uitvallen. Dan hebben ze toch wel een sleutel nodig?"

„Nee, niet echt, want ze kunnen de sleutel van de verpleegkundigen toch gebruiken? Die hangt altijd gewoon achter het bureau. "

Audrey voelde zich teleurgesteld, omdat het zo'n ontzettend logische verklaring was. „Toch denk ik dat het beter zou zijn als de onderhoudsdienst een eigen sleutel had, " mopperde ze.

Dylan dacht even na. „Misschien hebben ze er ooit wel een gehad en zijn ze hem kwijtgeraakt. Er raakt hier wel meer kwijt. Ik weet in ieder geval zeker dat er in de kelder, op het sleutelbord, geen sleutel van de badkamers hangt. "

Misschien hebben ze er ooit wel een gehad, misschien heeft iemand die sleutel wel gestolen en misschien heeft diegene de sleutel nog steeds...

„Ik ben er niet zo zeker van dat je je die aanval maar hebt verbeeld, " zei Dylan toen opeens, zonder enige inleiding. „Ik weet dat iedereen denkt dat het een hallucinatie is geweest, maar... "

Audrey was zo blij met deze erkenning dat haar ogen zich

vulden met tranen. „Meen je dat?" vroeg ze en ze stak een hand naar hem uit. Het was heerlijk dat er eindelijk iemand was, die haar geloofde.

Dylan knikte. „Jij bent er het type niet naar om zoiets te verzinnen. Ik weet dat koorts hele vreemde dingen met je kan doen, maar ik geloof niet dat er een ziekte bestaat, die Audrey King dingen vertelt, die niet gebeurd zijn. Trouwens, je was wel in staat om helemaal alleen naar de badkamer te lopen, dus zo erg kan je koorts niet zijn geweest. Volgens mij is die koorts dus niet hoog genoeg geweest om je te laten hallucineren. "

„Oh, Dylan, " mompelde Audrey dankbaar. „Het is geweldig om eens met iemand te praten, die niet denkt dat ik mijn verstand heb verloren. " Opeens voelde ze zich weer ontzettend warm worden. Ze had het gevoel alsof ze in brand stond. „Zou je me alsjeblieft een glas water willen geven. Ik heb opeens zo'n dorst. "

Dylan schonk een glas water voor haar in. Toen hij het glas aan haar gaf, schoof de mouw van zijn uniform een stukje omhoog en Audrey zag dat hij een lelijke schram had op zijn linkerpols.

Haar hart sloeg een slag over. Ze wist dat ze haar aanvaller had geraakt met dat scheermes, maar ze had er nooit bij stilgestaan dat het Dylan geweest kon zijn. Opeens begon ze bijna hardop te lachen. Dylan Rourke zou nog geen vlieg

kwaad doen. Ze nam een slok van het water, maar kon toen toch niet nalaten om te vragen hoe hij die schram had opgelopen.

„Hoe ben je aan die schram gekomen? Hij ziet er lelijk uit, " merkte ze op.

Dylan keek geërgerd naar zijn pols en trok zijn mouw weer naar beneden. „Het heeft niets te betekenen, het is maar een schrammetje. "

Audrey moest nu echter weten hoe hij aan die schram was gekomen. „Maar hoe kom je er dan aan? Je hebt toch niet geprobeerd om er een einde aan te maken?" voegde ze daar lachend aan toe. „Ik word geacht degene te zijn, die haar verstand heeft verloren, hoor. "

Dylan keek zo mogelijk nog geïrriteerder. „Als je het dan zo nodig moet weten, het is gebeurd toen ik je rolstoel tegenhield. "

Audrey voelde zich ontzettend schuldig. Hij had die schram opgelopen toen hij haar leven redde en zij dacht dat hij degene was... „Waarom heb je me dat dan niet gewoon verteld?" riep ze beschaamd. „Niemand heeft er iets over gezegd dat jij gewond bent geraakt!" riep ze. „Niemand vertelt mij hier ooit iets, " voegde ze daar boos aan toe. „Heb je er een dokter naar laten kijken?"

„Nee, natuurlijk niet. Het is echt maar een schrammetje. Daarom heb ik het je ook niet verteld. Ik had wel verwacht dat

je er een enorme scène over zou maken. "Opeens grijsde hij naar haar. „Maar het is wel prettig om te weten dat ik je niet helemaal onverschillig laat. Daar was ik namelijk helemaal niet zo zeker van. Zo gemakkelijk ben je niet te doorgronden. "

Nou, als hij dat echt vond, dan was hij wel de enige die daar zo over dacht. Iedereen in het ziekenhuis scheen precies te weten wat er in haar hoofd omging.

„Natuurlijk laat je me niet onverschillig, Dylan, " zei ze. Ze wilde daar nog aan toevoegen dat ze vrienden waren, toen ze opeens Amy in de deuropening zag staan.

Aan de uitdrukking op haar gezicht zag Audrey dat Amy had gehoord wat ze net had gezegd. Ze zag er verslagen uit en haar ogen vulden zich met tranen.

Audrey voelde zich niet op haar gemak. Ze beseftte dat dit niet de reactie was van iemand die erin had toegestemd een einde aan haar verkering te maken. Ze trok haar hand terug, maar Amy liep alweer weg.

Audrey voelde zich schuldig. Amy was duidelijk nog steeds verliefd op Dylan en Dylan had alleen maar aandacht voor Audrey. „Ik denk dat ik nu maar weer ga slapen, " zei ze tegen Dylan. Haar woorden klonken nogal kortaf omdat ze zo van streek was over Amy. „Zou je me alsjeblieft alleen willen laten?"

Dylan stond op en legde even zijn hand op haar voorhoofd.

„Volgens mij is je temperatuur weer gestegen. Ik zal erover nadenken, want als de mensen in dit ziekenhuis inderdaad in gevaar zijn, dan moet daar iets aan worden gedaan. Beloof je me dat je in bed zult blijven en dat je je medicijnen op tijd zult innemen?

Audrey vertelde hem niet dat ze had besloten om helemaal geen capsules meer in te nemen. Hij zou het niet met haar eens zijn en misschien zou hij het zelfs aan haar dokter of aan de verpleegkundigen vertellen. Hij mocht dan geloven dat ze was aangevallen, maar dat wilde niet zeggen, dat hij ook zou geloven dat er met haar medicijnen was geknoeid.

Nadat Dylan was vertrokken, lag Audrey te wachten, totdat Jane terugkwam.

Haar volgende bezoeker was echter Amy, die haar iets te drinken kwam brengen. Ze keken elkaar aan en voelden zich allebei duidelijk niet helemaal op hun gemak. Ze praatten wat met elkaar, maar het gesprek verliep nogal stroef.

„Alsjeblieft, " zei Amy. „Ik heb een krant voor je meegenomen. Er staat een verslag in over een atletiekwedstrijd. Kit en jij gingen toch vaak naar atletiekwedstrijden? Ik dacht dus dat het je misschien wel zou interesseren. "

Kit had meegedaan aan de atletiekwedstrijden van hun school, dus Audrey was zich ook voor atletiek gaan interesseren. Nadat ze een paar keer mee was geweest naar wedstrijden,

had ze gemerkt dat ze het echt leuk begon te vinden. Zelfs nadat Kit was geslaagd, bleven ze samen naar atletiekwedstrijden gaan, als hij tenminste vrij kon krijgen van zijn oom. Kit... ze miste hem verschrikkelijk.

„Dank je wel, Amy. Ik... " Ze bedacht dat ze Dylans naam beter niet kon noemen, want dat zou zoiets zijn als zout in Amy's wonden strooien. „Ik geloof dat ik nu maar ga proberen om nog wat te slapen. "

Amy keek haar strak aan en legde een hand op Audrey's voorhoofd. „Je bent zo warm. Je neemt je capsules toch wel in?"

Audrey begreep best waarom iedereen zich ervan wilde overtuigen dat ze haar medicijnen slikte. De geruchtenmachine van het ziekenhuis had natuurlijk weer eens optimaal gewerkt en iedereen wist nu dat ze bedenkingen had tegen haar capsules. Iedereen leek nu te denken dat ze haar medicijnen niet meer innam. Dat konden ze echter niet bewijzen.

„Ja, " antwoordde ze dus, „ik neem mijn medicijnen braaf in. " Dat was geen leugen, tenminste, nog niet.

„Tot straks, " zei Amy kortaf. Ze had het Audrey kennelijk nog niet vergeven dat Dylan op de rand van haar bed had gezeten en haar hand had vastgehouden. „En maak je alsjeblieft niet druk. " Daarna draaide ze zich om en liep met een kaarsrechte rug de kamer uit.

Audrey's blik werd naar Amy's benen getrokken. Amy had een dunne beige panty's aan en achter op haar been zag Audrey een lelijke schram, die scherp afstak tegen haar lichte huid. „Amy, " riep Audrey impulsief, „wat heb je met je been gedaan?"

Amy draaide zich half om. „Wat? Oh, dat... ik heb me gesneden toen ik mijn benen probeerde te scheren met mijn vaders scheermes. "

Audrey had zich ook weleens gesneden toen zij haar benen probeerde te scheren, maar het had nooit erg hard gebloed. Trouwens, zo'n lelijke snee had zij ook nog nooit gemaakt. Amy probeerde haar benen zeker te scheren met een kettingzaag!

Of had iemand anders die snee soms gemaakt? Was die snee misschien veroorzaakt door iemand die door puur toeval een scheermes in haar handen had gehad toen ze met haar gezicht in het water in een douchebak was geduwd? Nee, nu begon ze echt aan vervolgingswaan te leiden! Als ik echt degene was geweest die haar zo heeft toegetakeld, had ze me nooit zo onverschillig kunnen antwoorden, bedacht Audrey. Daar komt nog bij dat ze dan waarschijnlijk ook geen bijna doorzichtige panty's had aangetrokken vandaag of ze zou die wond op een andere manier verborgen hebben gehouden. Tenzij Amy zo zeker was van het feit dat niemand Audrey geloofde, dat ze vond dat ze niets hóefde te verbergen. Misschien wilde ze

ook wel dat Audrey wist dat zij haar had aangevallen. Misschien wreef zij nu zout in Audrey's wonden, omdat ze wist dat niemand Audrey geloofde en dat ze te ziek was om haar te kunnen tegenhouden.

Geschrokken beseft Audrey dat Amy de enige was, die eventueel een motief had om haar te willen vermoorden. Amy was nog steeds verliefd op Dylan en Dylan was duidelijk alleen geïnteresseerd in Audrey. De politie zocht toch altijd naar een motief? Nou, het leek erop dat Audrey er eindelijk een had gevonden!

HOOFDSTUK 9

Audrey's ouders arriveerden om hun dochter even te zien, dus Audrey moest haar overpeinzingen betreffende Amy even naar de achtergrond verdringen.

„Mag ik alstublieft mee naar huis?" smeekte ze. „Daar word ik beslist veel sneller weer beter. " Audrey's ouders hadden niet meer gesproken over het feit dat ze was aangevallen in de badkamer en Audrey vermoedde dat de staf haar ouders ervan had kunnen overtuigen dat ze het zich maar had verbeeld.

„Audrey, ik dacht dat we dat hoofdstuk hadden afgesloten, " antwoordde haar moeder. „Het is veel beter voor je als je hier blijft. Je weet hoe druk we het hebben en je zou dus de hele tijd alleen zijn. Hier zijn er tenminste mensen die constant voor je zorgen. "

Nou, zo ver wilde Audrey niet gaan. De nacht dat ze al die vreemde geluiden had gehoord, had er niemand op haar roepen gereageerd. „Maar ik voel me hier absoluut niet veilig, " protesteerde ze. „Dit ziekenhuis is gewoon levensgevaarlijk. "

Haar ouders keken elkaar ongerust aan.

Audrey onderschepte die blik en begreep dat haar ouders ook dachten dat de koorts haar hersenen aantastte. Het was hopeloos en de rest van het bezoeken hield Audrey koppig

haar mond dicht.

Haar ouders vertrokken. Toen zag Audrey duidelijk de bezorgde uitdrukking op hun gezichten. Ze probeerde het schuldgevoel te negeren door zichzelf voor te houden dat ze naar haar hadden moeten luisteren.

Nadat ze waren weggegaan, keerden Audrey's gedachten weer terug naar Amy. Ze had gedacht dat

Amy nooit kwaad zou kunnen worden. Nu wist ze wel beter. Ze vroeg zich af hoe kwaad Amy precies zou kunnen worden en of ze zichzelf echt had gesneden, terwijl ze haar benen scheerde. Was het mogelijk dat Amy zo kwaad was over het feit dat Dylan duidelijk was geïnteresseerd in Audrey, dat ze haar rivale wilde uitschakelen?

Audrey's gedachten concentreerden zich weer op Kit. Waar was hij? Zou hij al in Californië zijn? Maar als hij er al was, waarom had hij haar dan nog niet opgebeld om zijn nieuwe adres en telefoonnummer door te geven? Ja, ze was blij dat hij zijn oom en die afschuwelijke schoenenwinkel eindelijk de rug had toegekeerd. Maar dat was toch geen reden om zijn beste vriendin, Audrey King, ook de rug toe te keren? Nee, dacht ze toen, zoiets zou Kit nooit doen.

Toen begon ze zich af te vragen wat hij zou zeggen als ze hem vertelde wat er allemaal was gebeurd. Zou hij haar ook proberen aan te praten dat ze het zich maar had verbeeld? Nee, ook dat zou Kit nooit doen. Kit nam alles altijd heel

serieus. Hij had zijn huiswerk altijd keurig op tijd af gehad en als hij niet fotografeerde of werkte, zat hij met zijn neus in de boeken. Kit had het leven een ernstige aangelegenheid gevonden en gezien zijn persoonlijke omstandigheden, was dat niet zo vreemd. Hij zou haar verhaal wel hebben geloofd en hij zou haar hebben geholpen om erachter te komen wat er precies was gebeurd. Kon ze maar met hem praten.

Lusteloos begon Audrey de krant door te bladeren. Opeens viel haar blik op een naam die haar vaag bekend voorkwam. Victor Latham? Ja, dat was de man geweest, die was gestorven voordat zij was opgenomen. Geïnteresseerd begon Audrey te lezen.

Na de dood van de heer Victor Latham, inwoner van Harristown en een lid van de Raad van Bestuur van het plaatselijke ziekenhuis, is er een beurs gesticht ten gunste van toekomstige studenten in de medicijnen. De heer Latham (64) is vorige week overleden na een kort ziekbed. Zijn dochter en enige erfgename, mevrouw Claire Bristol, verklaarde dat de geneeskunde het belangrijkste doel in het leven van haar vader was geweest. Hij vond het belangrijk jonge mensen te interesseren voor een carrière in de gezondheidszorg. Hij voelde zich ook erg aangetrokken tot de jonge mensen die tijdens zijn ziekte werkzaam waren in het ziekenhuis. Deze beurs is bedoeld als dank voor hun vriendelijkheid en hulpvaardigheid.

Audrey begon zich af te vragen welke jonge mensen zo vriendelijk en hulpvaardig waren geweest. Was het Amy geweest, of Cynthia? Of misschien was het Paul wel, of Dylan. Had meneer Latham sommigen van hen al geld gegeven voordat hij was overleden? Kon Paul, een zaalhulp, het zich daardoor permitteren om in een dure sportauto te rijden?

Audrey liet de krant op haar dekens zakken en dacht na. Victor Latham had zich hier waarschijnlijk veilig gevoeld. Dit was tenslotte het ziekenhuis waaraan hij zoveel had gegeven. Hij was er echter wel gestorven.

De verpleegkundige kwam binnen met het bekende bekertje en ze duwde Audrey de twee capsules onder haar neus. Gehoorzaam nam Audrey de twee capsules in, zonder een woord te zeggen. In plaats van ze door te slikken, propte ze ze echter in haar wang en ze bad in stilte dat de capsules niet te snel zouden oplossen. Ze nam een slokje van het water dat de verpleegkundige haar voorhield en liet zich toen weer achterover zakken, alsof ze verschrikkelijk moe was. Het werkte! De verpleegkundige draaide zich direkt om en liep de kamer uit.

Toen de zware deur achter haar was dichtgefallen, ging Audrey weer overeind zitten. Ze liet de twee capsules in haar hand vallen. Ze waren kleverig, maar gelukkig nog niet opgelost. Ze pakte een papieren zakdoekje en wikkelde de

capsules erin. Daarna legde ze het geheel onder haar hoofdkussen. Ze moest er nu echter wel op letten dat niemand haar kussen zou opschudden of het kussensloop zou vervangen.

Nu ze die capsules niet meer innam, zou ze zich misschien eindelijk iets beter gaan voelen. Ze merkte echter dat ze nog steeds niet in staat was zich te ontspannen, omdat ze zich constant lag af te vragen waar Jane bleef.

Het was echter niet Jane die in de deuropening verscheen, maar Amy, weer even vriendelijk en vrolijk als voor de scène tussen Audrey en Dylan. Opgewekt glimlachend wandelde ze de kamer binnen, maar Audrey vroeg zich af of die glimlach wel echt was.

„Heb je het al gehoord?" vroeg Amy. „Heeft iemand je al ingelicht?"

„Heb ik wat al gehoord?"

„Kit heeft gisteravond hierheen gebeld. Ik heb het ook net gehoord. "

„Wat zeg je daar?"

Amy schonk een glas water in en gaf het aan Audrey. „Kit heeft gebeld. Hij wilde met je praten. "

„Maar ik heb Kit helemaal niet gesproken, gisteravond, " zei ze langzaam, voordat ze een slokje water nam. „De telefoon is helemaal niet overgegaan. En ik was wakker, dus ik zou hem hebben gehoord. "

Amy leunde tegen het nachtkastje. „Ze hebben hem niet doorverbonden, omdat het al zo laat was. Hij was waarschijnlijk het tijdverschil met Californië vergeten. Daar was het pas acht uur, maar hier was het al elf uur en zo laat mogen de patiënten geen gesprekken meer ontvangen. " Audrey zakte terug in haar kussens, misselijk van teleurstelling. „Verdorie! Ik had zo graag met hem willen praten. Volgens mij heeft hij dat geweten. " Ze glimlachte even. „Weet je, soms kon hij mijn gedachten gewoon raden. " Langzaam nam ze nog een slokje van het water. Ze vond het verschrikkelijk dat Kit had gebeld en dat ze niet met hem had kunnen praten. „Wie heeft het gesprek aangenomen?" vroeg ze toen. Misschien had Kit wel een boodschap voor haar achtergelaten.

Amy haalde even haar schouders op en begon het nachtkastje op te ruimen. „De telefoniste, neem ik aan. Ik heb het gehoord van een van de verpleegkundigen en ik dacht dat het je misschien zou opvrolijken te horen dat hij heeft gebeld. Je ziet er anders niets vrolijker uit, hoor. Misschien had ik beter mijn mond kunnen houden. "

„Nee, " zei Audrey snel. „Nee, ik ben heel blij dat je het me hebt verteld. Dank je wel, Amy. Ik hoop dat de telefoniste hem heeft verteld over het tijdverschil, zodat hij die fout niet nog een keer maakt. "

„Ja, dat zal wel. Misschien belt hij vandaag nog wel terug. "

Amy zweeg even, alsof ze ergens over nadacht. „Dylan weet het ook, Audrey, " voegde ze er toen aan toe.

„Wat weet Dylan ook?" wilde Audrey weten.

„Dat Kit heeft gebeld. Het hele ziekenhuis weet dat er een jongen voor je heeft gebeld vanuit Californië. Ik zag Dylan net nog in de gang en hij keek beslist ongelukkig. Hij is jaloers op Kit. Dat is hij altijd geweest, zelfs toen ik nog met hem uitging. We hebben er zelfs een paar keer ruzie over gehad. "

Als Amy gisteren niet zo kwaad op haar was geworden, zou Audrey nooit hebben geloofd dat Amy ruzie kon maken. Nu had ze daar echter minder moeite mee.

„Het spijt me zo, Amy, " mompelde Audrey. „Echt, je moet me geloven. "

„Ik weet het, " zei Amy zacht en vriendelijk, zoals altijd. „Het geeft niet, Audrey, jij kon het tenslotte ook niet helpen. Kan ik nog iets voor je doen?"

Ja, er was inderdaad iets. „Amy, kun jij je Victor Latham nog herinneren?"

Amy begon aan Audrey's dekens te trekken. „Daar kunnen we beter niet over praten, Audrey. Iedereen vindt het verschrikkelijk dat hij is gestorven. Hij was ontzettend aardig en hij werd al weer beter. En toen... " Ze haalde haar schouders weer op.

„Wat is er dan gebeurd?"

„Ik weet het niet precies. Maar ja, hij was al vrij oud en hij

had een zwak hart. "

Oud? In de krant had gestaan dat hij pas vierenzestig was. Dat was toch niet zo oud? Amy's oma was een stuk ouder en zij dacht er nog niet aan om dood te gaan. Maar ja, zij had ook geen zwak hart.

„Ik moet weer aan het werk, " zei Amy. „Jane zal zo wel komen. Tot straks. "

Amy had gelijk, want ze was nog maar nauwelijks de kamer uit toen Jane binnenstormde.

„Ik wilde je vragen iets voor me te doen, " zei Audrey, zodra Jane zat. „En het is heel dringend. "

Jane kreunde. „Wacht eens even, " zei ze opeens met een brede glimlach op haar gezicht. „Ik hoorde dat Kit heeft gebeld. Je voelt je nu zeker een heel stuk beter?"

„Ik heb helemaal niet met Kit gesproken, " legde Audrey uit. „Ze hebben hem niet doorverbonden, omdat het al zo laat was. Wie heeft je trouwens verteld dat hij heeft gebeld?"

„Dylan, " gaf Jane toe en haar gezicht kreeg een sombere uitdrukking. „Volgens mij vond hij het helemaal niet leuk. " Ze zweeg even. „Hij vindt je leuk, of niet soms?" voegde ze daar toen aan toe.

Audrey wist niet wat ze daarop moest antwoorden. Ze dacht inderdaad dat hij in haar geïnteresseerd was, maar dat vond ze nu volkomen onbelangrijk. Jane en Amy dachten daar echter anders over.

Audrey's idee had intussen gestalte gekregen en daarbij had ze Janes hulp nodig. „Laten we Dylan maar even laten voor wat hij is, " zei ze gespannen. „Je moet iets voor me doen. " Jane slaakte een diepe zucht. „Ik ben de hele dag al bezig geweest voor andere mensen! Is het echt zo verschrikkelijk belangrijk?"

„Wil je dat ik beter word of niet?" vroeg Audrey.

Jane begon te blozen. „Ja, natuurlijk wil ik dat je zo snel mogelijk beter wordt, Audrey. Vertel me dan maar wat ik moet doen. "

„Je moet naar het laboratorium gaan. "

„Je bedoelt het laboratorium waar Dean werkt?"

„Natuurlijk. Ik heb een laboratorium nodig en jouw broer werkt in een lab. Waarom zou ik je dan ergens anders heen sturen?"

„Maar waarom heb jij een lab nodig?"

„Jane, hou op met dat gezeur. Je stelt die vragen alleen maar omdat je dan langer in deze kamer kunt blijven zitten. Ik wil dat de inhoud van mijn capsules wordt geanalyseerd en Dean kan dat voor me doen. " Ze gaf Jane de capsules die ze niet had ingenomen. „Zou je deze capsules alsjeblieft naar je broer willen brengen en hem laten uitzoeken wat erin zit? Zodra hij de uitslag heeft, moet je terugkomen om het me te vertellen. "

Jane fronste haar wenkbrauwen. „Als je wilt weten wat er in

die capsules zit, dan kun je dat toch ook gewoon aan de dokter vragen?"

Audrey keek haar vriendin ongeduldig aan. „Mijn dokter weet niet wat er in die capsules zit. Hij denkt dat hij het weet, maar dat is niet zo. Ik geloof dat er iemand een fout heeft gemaakt en dat ik de verkeerde medicijnen krijg. Dean is de enige die me kan helpen. Het is echt verschrikkelijk belangrijk. "

Iets in Audrey's stem maakte dat Jane meteen opstond. Ze nam de zakdoek met de capsules aan, maar aarzelde toen even. „Audrey, ik kan bijna niet geloven dat iemand zo'n vergissing zou maken. "

„Dat komt omdat jij nog nooit in dit ziekenhuis hebt gelegen. " Audrey was zich sterk bewust van de tijd die langzaam maar zeker voorbijging. „Jane, wil je nu alsjeblieft doen wat ik je heb gevraagd? Ik weet heus wel wat ik doe. Vertrouw me nu maar. En ik zal je hierna nooit meer iets vragen. "

„Beloof nooit iets wat je niet waar kunt maken, " antwoordde Jane met een zwakke glimlach. „Ik doe dit alleen omdat jij mijn beste vriendin bent. Ik mis je en ik wil je zo snel mogelijk weer thuis hebben. Maar ik durf te wedden dat er helemaal niets aan de hand is met die capsules, Audrey. " Ze huiverde even. „Ik kan haast niet geloven dat iemand zo'n fout zou maken. "

Nu huiverde Audrey ook even. Zij was er namelijk helemaal niet zo zeker van dat iemand inderdaad gewoon een fout had

gemaakt.

„Ik zal opschieten, " beloofde Jane toen ze Audrey's reactie zag. „Ik zal tegen Dean zeggen dat het voor jou is. Hij heeft altijd een zwak voor je gehad. Ik ben terug voordat je het weet. "

Nadat Jane de kamer weer uit was gegaan, begon Audrey zich af te vragen wie ze in vertrouwen kon nemen als die capsules inderdaad digoxine bleken te bevatten. Het zou iemand moeten zijn, die ze volledig vertrouwde. De ene na de andere naam schoot door haar hoofd, maar niemand leek geschikt te zijn.

Een verpleegkundige, die Audrey's rug kwam insmeren tegen het doorliggen, botste bijna tegen de vertrekkende Jane op.

„Waarom heeft ze zo'n haast?" wilde de verpleegster weten.

„Ik zou het niet weten, "jokte Audrey. Voorlopig zou ze nog niemand vertellen waar Jane naartoe ging. Ze wist totaal niet wie ze kon vertrouwen.

„Volgens mij is je temperatuur nog steeds niet normaal, " merkte de verpleegkundige op toen ze de lotion in Audrey's rug masseerde. „Je voelt zo warm aan. "

Audrey wist dat dat kwam, doordat ze geen antibiotica kreeg, maar ze zou geen enkele capsule innemen, tenzij ze van Jane zou horen dat er echt een antibioticum in zat.

De verpleegkundige was nog maar net vertrokken toen Dylan binnenkwam. Met een zwabber in zijn hand liep hij naar

Audrey toe, boog zich voorover en kuste haar op haar wang. Audrey deinsde achteruit. Ze wist dat ze dat niet met opzet had gedaan, het was een reflex geweest. Ze realiseerde zich echter dat het een angstreflex was geweest. Met een schok kwam ze tot de ontdekking dat ze bang was voor Dylan. Dat was toch te gek! Dylan zou nooit een vlieg kwaad doen! Als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat ze daarvoor geen enkele reden kon bedenken. Toch kon ze zichzelf er ook niet toe zetten om zijn kus of zelfs zijn glimlach te beantwoorden. Ze voelde zich verschrikkelijk onveilig en ze wist niet of dat gevoel ooit weer over zou gaan. In stilte vroeg ze zich af hoe lang Jane weg zou blijven.

Dylan keek haar fronsend aan. „Hoe voel je je? Je neemt je medicijnen toch wel op tijd in?"

Audrey keek hem verstoord aan. Dit was namelijk niet de eerste keer dat hij haar die vraag had gesteld. Waarom maakte Dylan zich zo druk over haar capsules? Misschien, dacht ze huiverend, misschien weet hij wel wat er echt in die capsules zit...

„Ja, natuurlijk neem ik mijn medicijnen in!" snauwde ze. Was het inderdaad mogelijk dat Dylan, die zo op haar gesteld leek te zijn, degene was, die haar van kant probeerde te maken? Maar waarom dan? Als Kit nog in Harristown was geweest, had hij misschien jaloers kunnen zijn. Maar Kit was nu in Californië en hij vormde dus geen enkele bedreiging

meer voor Dylan.

Dylan voelde zich duidelijk afgewezen en liep de kamer weer uit.

Audrey zag het wel, maar op dit moment had ze iets veel belangrijkers aan haar hoofd. Waar blijft Jane toch? Ik wil weten wat er in die capsules zit!

Na het langste anderhalf uur van Audrey's leven, kwam Jane de kamer weer binnen. Ze was rood en buiten adem en in haar hand hield ze een bruine, papieren zak.

„Hier is het, " zei ze vermoeid en ze gaf Audrey de zak. „De capsules en de uitslag zitten in die zak. Dean vond het niet erg, omdat het voor jou was. " Jane aarzelde even. „Audrey, waarom heb je me nooit verteld dat je een zwak hart hebt?" vroeg ze toen op gekwetste toon.

Audrey keek naar het stuk papier in haar handen. Janes vraag had haar eigenlijk het antwoord al gegeven.

Op het papier stond slechts één woord: *DIGOXINE*.

HOOFDSTUK 10

Audrey probeerde niet al te opgewonden te reageren. Ze hield zichzelf voor dat ze het eigenlijk wel had verwacht en dat het woord digoxine dus niet zo'n enorme schok zou moeten zijn. Maar ze was er wel ontzettend van geschrokken. Het stukje papier in haar handen, het bewijs dat er inderdaad iemand met haar capsules had geknoeid, joeg de adrenaline door haar aderen. Iemand had met opzet met haar medicijnen geknoeid en wilde dus dat deze gevaarlijke substantie in haar lichaam terechtkwam.

Wie haatte haar zo verschrikkelijk dat hij haar wilde vermoorden?

Audrey staarde als verdoofd naar het stukje papier in haar handen en Jane herhaalde haar vraag: „Audrey, waarom heb je me nooit verteld dat je een zwak hart hebt?"

„Er is niets aan de hand met mijn hart, " antwoordde Audrey. Het enige dat haar zorgen baarde, was het feit dat haar hart als een razende tekeerging.

„Je probeert me toch niet te vertellen dat Dean een fout heeft gemaakt? Hij leek zo zeker van zijn zaak, " zei Jane. „Ik heb nog gezegd dat digoxine helemaal niet klonk als de naam van een antibioticum en toen zei hij dat het ook geen antibioticum was. Hij zei dat dit wordt gebruikt door mensen

met een zwak hart. Hij dacht zelfs dat je er zeker van zou worden, als je geen zwak hart hebt... "

Audrey zweeg omdat ze niet wist of ze Jane nu in vertrouwen moest nemen. Ze besloot om het Jane niet te vertellen. Ze wilde haar niet ook in gevaar brengen.

„Vergeet het allemaal maar, " antwoordde Audrey daarom.

„Laten we maar over iets anders praten. Heb je Dylan nog gezien vandaag?"

„Audrey!" riep Jane uit. „Dat meen je toch niet? Dean vertelt me dat je medicijnen slikt voor een zwak hart en jij zegt dat ik het maar uit mijn hoofd moet zetten. Wat is hier aan de hand?"

Audrey dacht razendsnel na om met een geloofwaardige verklaring voor de dag te kunnen komen, maar Jane was ongeduldig.

„Audrey, we hebben nog nooit geheimen gehad voor elkaar. Zit je in moeilijkheden? Je klonk al zo bang toen ik hier eerder was. Wat is er aan de hand met die capsules? Hoe ben je eraan gekomen?"

Het liefst had Audrey Jane het hele verhaal verteld. Ze wilde niets liever dan haar zorgen met iemand delen. En vrienden had je toch om je zorgen mee te delen? Audrey dwong zichzelf om breed te grijnzen. „Gefopt!" riep ze zo opgewekt als ze kon. „Heb je weleens van de uitdrukking 'practical joke' gehoord?"

Het duurde even voordat Jane begreep wat Audrey precies bedoelde. „Audrey Leigh King, " riep ze toen verontwaardigd uit. „Dit is toch niet te geloven! Probeer je me te vertellen dat je me voor de grap de halve stad door hebt laten rennen?" Audrey's grijns werd zo mogelijk nog breder.

Jane zakte achterover in haar stoel. „Dit is niet te geloven. Je bent ziek en zieke mensen horen geen streken uit te halen! Ik geloof mijn oren en ogen niet!"

Audrey merkte dat Jane haar geloofde en haar opluchting vermengde zich met een afschuwelijk gevoel van eenzaamheid. Ze had Jane erbuiten kunnen houden, maar nu stond ze er weer alleen voor.

Jane keek haar vriendin lachend aan. „Betekent dit dat je nu weer bijna beter bent?" Haar stem werd zachter. „Ik mis je zo ontzettend, Audrey. Ik heb er een gruwelijke hekel aan als je zo'n streek met me uithaalt, maar alles lijkt zo zinloos als jij niet in de buurt bent. "

Audrey dacht aan al die digoxine in haar lichaam en zweeg. Zou ze nu inderdaad weer snel beter zijn en naar huis mogen? Of zou ze alleen naar huis gaan als ze al dood was? Ze moest nadenken over het laboratoriumrapport en wat ze eraan kon doen. „Ik voel me uitgeput, " zei ze tegen Jane. „Ik geloof dat ik beter een poosje kan gaan rusten. "

Jane sprong op. „Ja, natuurlijk. Het spijt me, ik had niet zo lang moeten blijven. " Ze keek haar vriendin glimlachend aan.

„Ik ben woest op je omdat je me voor niets de halve stad hebt doorgejaagd, maar ik ben blij dat je je goed genoeg voelde om het te doen. Dag!"

Audrey keek Jane na en ze was blij dat ze haar vriendin die smoes op de mouw had kunnen spelden.

Audrey leunde achterover in haar kussens. Haar hoofd bonsde en ze sloot haar ogen. Hoe ongeloofelijk het ook mocht lijken, beseft Audrey met een gevoel van afgrijzen, degene die haar probeerde iets aan te doen was iemand die ze kende. Het moest iemand zijn, die in het ziekenhuis werkte en die wist waar ze was en wat ze deed.

Amy was nog steeds verliefd op Dylan, dat was wel duidelijk. Maar Dylan interesseerde zich voor Audrey King. Dat betekende dat Amy zich ontzettend gekwetst voelde of dat ze ontzettend kwaad was. Audrey wist nu dat Amy haar geduld ook kon verliezen. Daar kwam nog bij dat ze een lelijke snee had, achter op haar been. Hoe ver zou Amy Smith gaan om Dylan Rourke terug te krijgen?

Dylan had ook een schram, op zijn arm. Hij had haar verteld dat hij die had opgelopen toen hij haar redde van een duik in het meer. Maar Dylan had toch geen reden om haar iets aan te willen doen? Zij had Dylan toch ook nooit iets gedaan? Amy had gezegd dat Dylan al heel lang jaloers was geweest op de vriendschap tussen haar en Kit. Nu begon ze zich af te vragen hoe jaloers hij was geweest en of het erg genoeg was om haar

uit de weg te willen ruimen.

Cynthia was de volgende op haar lijstje. Ze leek oprecht geïnteresseerd te zijn in Audrey's gezondheid, maar dat kon ook camouflage zijn. Audrey probeerde zich te herinneren of ze ooit iets had gedaan waarom Cynthia nu wraak zou willen nemen. Ze kon echter niets bedenken.

Dan had je Paul Lewis nog. Hij was erbij geweest toen ze bijna in die lege liftschacht stapte en hij had haar rolstoel boven op de heuvel gezet. Maar voor zover ze het kon bekijken, had Paul ook geen reden om haar uit de weg te willen ruimen. Hij was ook altijd verschrikkelijk behulpzaam. Waar ben ik mee bezig? Audrey verborg haar gezicht in haar handen. Ze hebben gelijk, dacht ze vol afschuw. Ik begin inderdaad aan achtervolgingswaan te lijden. Ik begin nu de mensen al te verdenken die me de hele tijd dat ik in dit ziekenhuis lig juist heel erg hebben geholpen. Geen wonder dat iedereen me behandelt alsof ik mijn verstand heb verloren... vanaf die nacht dat ik die geluiden heb gehoord. Die geluiden, die nacht. Maar als ze zich die geluiden nu eens niet had verbeeld? Als er nu eens echt iemand in haar kamer was geweest? Iemand die bang was dat Audrey hem had gezien... of haar? Dat betekende dan weer, dat wat er zich die nacht had afgespeeld zo afschuwelijk was, dat de enige getuige absoluut het zwijgen moest worden opgelegd. Dat betekende dat Janes theorie niet klopte. Het was absoluut

niet noodzakelijk om Audrey te vermoorden, omdat iemand op haar kamer had liggen vrijen.

Maar wat was het dan geweest? Had ze echt iets gezien en was ze het vergeten omdat het te afschuwelijk was om het zich te herinneren? En wie wist dat ze die geluiden had gehoord? Aan wie had ze het verteld? Aan iedereen. Iedereen wist het dus.

Tranen van woede en frustratie vulden Audrey's ogen. Wat maakte het ook uit? Waarom zou zij moeite doen om erachter te komen waarom iemand haar nog zieker wilde maken of misschien zelfs wel wilde vermoorden, als niemand haar wilde geloven? Om in veiligheid te zijn, moest ze zo snel mogelijk dit ziekenhuis uit zien te komen.

Nu ze ook nog wist dat de digoxine in haar lichaam helemaal geen ongeluk was geweest, wilde ze hier zo snel mogelijk vandaan.

Ik ben niet van plan hier nog een nacht wakker te liggen en af te wachten wat er gaat gebeuren.

Toen even later haar ouders op bezoek kwamen, probeerde ze nog één keer of ze haar mee naar huis wilden nemen, maar die gingen daar natuurlijk niet op in.

Audrey besloot om middernacht een ontsnappingspoging te ondernemen. Tegen die tijd zouden alle andere patiënten wel slapen en de verpleegkundigen zouden bezig zijn met hun verslagen. Ze moest alleen uitkijken dat ze de

onderhoudsdienst niet tegen het lijf liep. Tijdens haar slapeloze nachten had ze hen op de gangen gehoord. Ze hadden lampen gerepareerd en de vloeren schoongemaakt. De mensen van de onderhoudsdienst zouden het heel vreemd vinden als er midden in de nacht een patiënte door de gangen liep. Dat betekende dat ze het waarschijnlijk zouden rapporteren en dat ze zou worden tegengehouden voordat ze kon ontsnappen. Dat mocht niet gebeuren. Ze moest levend uit dit ziekenhuis zien te komen!

Haar huid was heet en droog, en voelde aan als een bodysuit dat net één maat te klein was. De wijzers op Audrey's horloge kropen vooruit.

Eindelijk was het doodstil op de afdeling.

Audrey sloop naar haar kast en kleepte zich muisstil aan. Een spijkerbroek, een trui, sokken en haar gym schoenen. Ze liet haar badjas op de vloer van de kast liggen en sloop weer naar het bed. Ze gleed onder de dekens en ging liggen wachten tot het geschikte moment was aangebroken.

Ze had absoluut geen plan, omdat ze niet wist waar iedereen zou zijn. Ze zou gewoon moeten afwachten en hopen dat ze het goede ogenblik zou uitkiezen. Ze hoefde alleen maar de lift te bereiken zonder te worden betrappt.

„Ben je nog wakker?" klonk een stem bij de deur.

Geschrokken trok Audrey haar dekens omhoog, zodat haar trui niet zichtbaar was. „Paul? Wat doe jij hier?"

Hij kwam de kamer binnen en liep naar het bed toe. Ze kon hem zien lachen in het zwakke schijnsel van het nachtlampje bij de deur. „Ik kom je even controleren, " antwoordde hij. Zijn blik viel op de dekens die ze stijf tegen haar kin gedrukt hield. „Heb je het koud? Zo fris is het hier toch niet?"

, Ja, maar jij hebt geen koorts, " bracht Audrey naar voren. „Het ene moment heb ik het ontzettend warm en het volgende heb ik het gevoel alsof ik bevries. En nu heb ik het gevoel alsof ik bevries. " Ze hoorde de spanning in haar eigen stem en hoopte dat Paul die niet had opgemerkt.

Opeens zag ze dat ze de kastdeur open had laten staan. Idioot, schold ze in stilte op zichzelf. Als hij zag dat haar kleren er niet meer waren, zou hij natuurlijk meteen weten dat er iets gaande was.

Paul had echter geen belangstelling voor de kast. Hij keek naar Audrey. „Waarom slaap je nog niet?"

„Het is nogal moeilijk om in slaap te vallen wanneer er iemand naast je bed staat te praten, " zei Audrey sarcastisch. Tot haar verbazing zag ze dat Paul een beetje in elkaar kromp alsof ze hem ergens mee had geraakt. Had ze hem gekwetst? Ja, misschien wel, maar ze had nu iets veel belangrijkers aan haar hoofd. Haar leven stond op het spel. Ze moest zich volledig concentreren op haar ontsnapping, en dat betekende dat Paul Lewis haar kamer uit moest.

„Sorry, " zei hij stijfjes. „Ik wilde je niet storen. Ik dacht alleen dat je misschien iets nodig zou kunnen hebben. " Hij aarzelde even. „Zeg, Audrey, ik... ik ben er zeker van dat ik die rem op de stoel heb vastgezet en gecontroleerd. Ik hoop dat je dat wilt geloven. "

Audrey voelde weer de doodsangst die ze had doorgemaakt toen ze die heuvel afraasde en huiverde.

„Sorry, " ging Paul verder toen hij zag hoe Audrey reageerde. „Ik had het onderwerp niet ter sprake moeten brengen. Ik kan me heel goed voorstellen dat je er nog steeds nachtmerries van hebt. Geen wonder dat je niet kunt slapen. "

Hoewel het donker was in de kamer, kon Audrey toch zien dat hij zich erg schuldig voelde. Ze was er echter helemaal niet zeker van dat hij het meende. Hij zou het toch nooit toegeven als hij ervoor had gezorgd dat die rolstoel de heuvel af denderde.

„Ik zou best kunnen slapen, " begon ze op ijskoude toon, „als jij me met rust liet. "

„Je hoeft echt niet zo stoer te doen, " antwoordde Paul nu rustig. „Ik denk dat je bang bent en ik kan het je niet kwalijk nemen. Je hebt de laatste dagen heel wat doorgemaakt. Koorts kan hele rare dingen doen met het menselijk lichaam. "

Koorts, dacht Audrey kwaad. Mijn koorts heeft anders dat bordje niet voor de verkeerde lift gehangen en mijn koorts

was er ook niet de oorzaak van dat ik bijna in dat ijskoude meer ben terechtgekomen of dat ik ben aangevallen in de badkamer.

„Zeg alsjeblieft dat je me gelooft wanneer ik zeg dat ik de rem echt op die rolstoel heb gezet, " drong hij aan, terwijl hij zich vooroverboog. „Ik móet weten dat je me gelooft. "

„Natuurlijk geloof ik je. " Audrey wilde hem zo snel mogelijk haar kamer uitwerken. „Ik ben er vrijwel zeker van dat ik heb gezien dat je die remmen controleerde. " Nu ze erover nadacht, meende ze dat ze dat echt had gezien. Natuurlijk was het ook mogelijk dat hij had gecontroleerd of de remmen er niet op hadden gezeten. Zij zou dan naar beneden rijden als hij al niet meer op de plaats van zijn misdaad was.

Haar antwoord had echter kennelijk overtuigend genoeg geklonken, want Paul slaakte een zucht van verlichting.

„Goed, dan zal ik je nu met rust laten. Morgen kom ik wel weer even langs. " Toen verraste hij haar door zich nog verder voorover te buigen en haar wang te kussen.

Hij was al vertrokken voordat ze kon protesteren. Audrey merkte dat ze begon te wensen dat ze er zeker van kon zijn dat Paul aan haar kant stond. Dan had ze hem kunnen vragen haar te helpen met haar ontsnapping en dan zou ze zich misschien een beetje minder bang voelen.

Maar Paul was de enige persoon in de buurt van die lift geweest en hij had haar naar buiten gebracht met de rolstoel.

Ze kon hem dus onmogelijk vertrouwen. Ze moest het helemaal alleen doen, want op die manier liep ze minder gevaar.

Audrey voelde zich echter absoluut niet veilig toen ze zo'n twintig minuten later uit bed klom. Ze trok haar jack aan en sloop naar de deur.

Er heerste een bijna absolute stilte. In de verte hoorde ze het mompelen van enkele stemmen, maar die waren te ver weg om eventueel haar ontsnapping te kunnen opmerken.

Waarschijnlijk was de nachtzuster naar de kamer van een van de patiënten gegaan. In dat geval kon ze vermoedelijk onopgemerkt weggkomen. Als ze eerst maar bij die lift was. Audrey begon te transpireren. Als er nou eens iemand in die lift stond?

Haar hart begon zo hard te bonzen dat het Audrey verbaasde dat niemand het kon horen. Ondanks de koorts waren haar handen ijskoud. Ze beefden toen ze haar rug zo dicht mogelijk tegen de muur drukte en ze zich langzaam door de gang bewoog. Opeens begonnen haar tanden te klapperen en per ongeluk beet ze zichzelf op haar tong. Ze proefde het warme bloed, maar ze bleef langzaam verder lopen.

„Als jij deze kant doet, neem ik de andere, " zei een stem, die Audrey herkende. Het was de jonge verpleegkundige, die kennelijk in een van de kamers aan het werk was.

Heel voorzichtig sloop Audrey naar de deur van die kamer.

Hij stond half open en dat betekende dat er een kans was, dat ze zou worden betrappt. Ze keek even naar binnen en zag dat de twee verpleegkundigen allebei met hun rug naar de deur stonden.

Audrey hield haar adem in en glipte voorbij die openstaande deur. Aan de andere kant aangekomen, bleef ze even staan om haar zenuwen wat tot rust te laten komen. Ze verwachtte ieder moment een stem te horen die haar zou vragen wat ze hier deed en die haar zou bevelen terug te gaan naar haar kamer. Maar niemand hield haar tegen. Ze hadden haar niet gezien. Audrey, die niet eens had gemerkt dat ze haar adem had ingehouden, begon weer te ademen. Langzaam maar zeker werd ook het beven van haar lichaam minder en kon ze verder sluipen door de gang.

Eindelijk bereikte ze de lift. Nog twee stappen en ze was er. „Waar ga jij naartoe?" vroeg een stem vlak bij haar oor.

HOOFDSTUK 11

Audrey bleef als vastgenageld staan. Nee, nee, nee, niet nu! Niet nu ze zo dicht bij haar doel was. Ze was nog maar één stap van de lift verwijderd en nou gebeurde er dit!

Audrey draaide zich met tegenzin om, want eigenlijk had ze er helemaal geen behoefte aan om te zien wie haar had tegengehouden.

Het was Dylan.

Hij keek haar fronsend aan en op zijn brede gezicht lag een uitdrukking van bezorgdheid. „Audrey, ik zie aan je gezicht dat je nog steeds koorts hebt. Waarom lig je niet in je bed?" In plaats van het groene ziekenhuisuniform, droeg hij nu zijn gewone kleren. Kennelijk zat zijn dienst erop en Audrey vroeg zich af of ze Dylan zou kunnen overhalen haar te helpen. Audrey kon bijna niet meer rechtop staan, door de koorts en door de teleurstelling, en ze zakte tegen de muur. Dylan stak zijn hand uit en ondersteunde haar. „Kalm aan! Zeg, waarom ben je eigenlijk aangekleed? En waarom slaap je niet? Je bent gloeiend heet! Audrey, jij hoort in je bed!" Ze moest hem in vertrouwen nemen. Ze had geen andere keus. Als ze hem niet vertelde wat er gaande was, als ze hem niet kon overtuigen dat er echt iemand achter haar aan zat, dan zou hij haar terugbrengen naar haar kamer. Dan zou ze in

het ziekenhuis moeten blijven en dan was ze haar leven niet zeker!

Dylan zou haar nooit iets aandoen. Ze kenden elkaar al zo lang. Hoe had ze hem ooit kunnen verdenken?

Hij was de vriendelijkheid zelf en hij had niet verteld wat de ware reden was dat Amy en hij uit elkaar waren gegaan, om Amy's gevoelens te sparen. Dat was heel aardig en iemand die zoiets deed, zou haar ook helpen. Of niet soms?

Razendsnel begon Audrey te praten. „Dylan, luister eens, " begon ze en ze klampte zich wanhopig vast aan zijn mouw. „Ik kan hier echt niet langer blijven. Ik moet naar huis. Wil je me alstublieft helpen? Kun jij me naar huis brengen? Onderweg zal ik je alles vertellen over het laboratoriumverslag. "

„Laboratoriumverslag?"

„Ja, Jane heeft mijn capsules naar het laboratorium van haar broer gebracht. Ik had al een vermoeden dat er iets niet in orde was en ik had gelijk. Er zat digoxine in die capsules. Je hebt toch wel gehoord dat er een doos met digoxinecapsules wordt vermist?"

Dylan knikte.

„Nou, die is dus terecht. Ik heb ze de hele tijd ingenomen. Ik heb al vaker gezegd dat ik me steeds zieker begon te voelen, maar niemand geloofde me. Daarom heb ik aan Jane gevraagd om mijn capsules naar het laboratorium te brengen en ze te laten analyseren. De uitslag bevestigde mijn vermoedens,

want er zat helemaal geen antibioticum in mijn capsules, maar digoxine en daarom voelde ik me zo ziek. "

„Audrey... "

Audrey hoorde de twijfel in zijn stem. Hij bleef haar echter ondersteunen, en dat was maar goed ook, want anders was ze beslist gevallen.

„Nee, je moet naar me luisteren. Iemand in dit ziekenhuis probeert me te vermoorden. Ik weet echt niet waarom, maar het is zo. Ik heb me die aanval in de badkamer niet verbeeld, Dylan, het is echt waar. " Tranen van frustratie vulden Audrey's ogen en begonnen langs haar wangen te rollen. „Het is allemaal echt gebeurd. Iemand heeft met opzet dat bordje voor de verkeerde lift gehangen en iemand heeft mijn rolstoel naar beneden geduwd. "

„Audrey, Audrey, rustig maar. " Dylans stem was zacht en vriendelijk toen hij haar voorzichtig tegen zich aan trok.

„Je moet me gewoon geloven, Dylan. Jij bent de enige die ik volledig vertrouw. "

Dylan kreeg een kleur van genoeg. „Laat me die uitslag dan eerst maar eens zien. Ik geloof je heus wel, Audrey, maar als ik die uitslag kon zien, zou ik het zeker weten. Ik vind het zo verschrikkelijk moeilijk te geloven dat iemand je met opzet de verkeerde medicatie heeft gegeven. "

„Ja, je hebt gelijk. Hier, " Audrey stak haar hand in de zak van haar spijkerbroek en slaakte een kreetje van schrik. Haar zak

was leeg! „Het ligt waarschijnlijk nog op mijn bed. Dylan, we moeten het gaan halen, want het is mijn enige bewijs!"

„Oké, we gaan het halen, " fluisterde Dylan, „dan kun je het aan je ouders laten zien als je nog steeds naar huis wilt. "

„Ja, ik wil naar huis, Dylan. Maar ik ben bang dat ik niet nog een keer die hele lange gang kan doorlopen. Zou jij die uitslag kunnen gaan halen? Die ligt waarschijnlijk ergens op mijn bed. Ik hou me hier wel verborgen in de schaduw, want ik heb het gevoel dat ik ieder moment kan flauwvallen. "

Nu was ook het laatste restje twijfel uit Dylans gezicht verdwenen. „Oké, jij blijft hier en ik ben zo terug. "

Audrey ging achter een witte pilaar staan om niet op te vallen, terwijl Dylan zich naar haar kamer haastte. Nog even en het was voorbij. Dylan zou de uitslag vinden en dan zou hij haar naar huis brengen. Thuis zouden haar ouders wel verder voor haar zorgen. Ze werd overspoeld door een enorm gevoel van opluchting en gelukkig hielden haar handen op met beven. Nu was de nachtmerrie eindelijk voorbij. Degene die haar dit allemaal had aangedaan, zou worden opgespoord en gearresteerd, zodat Audrey nooit meer bang hoefde te zijn. Ze zou er nu ook achter komen waarom haar dit allemaal was overkomen en ze zou eindelijk in veiligheid zijn!

Audrey sloot haar ogen en wachtte op Dylan.

„Ik zorg wel voor haar, " hoorde Audrey even later een efficiënte stem zeggen.

Audrey opende haar ogen weer en keek recht in het gezicht van dokter Morgan. In zijn rechterhand hield hij een injectiespuit.

„Jij kunt nu wel naar huis gaan, Dylan. Ik ben blij dat je me hebt gewaarschuwd. Dit arme kind hoort in haar bed te liggen en daar gaat ze nu direkt weer naartoe. "

Audrey keek de arts aan en deed toen een pas achteruit. „Nee, nee, " mompelde ze in doodsangst. Daarna richtte ze haar beschuldigende ogen op Dylan. „Je had het beloofd!"

„Ik kon dat verslag helemaal niet vinden, " zei hij, terwijl zijn ogen smeekten om vergiffenis. „Eerlijk waar, Audrey, ik heb je hele bed doorzocht en er was niets te vinden. Je hebt waarschijnlijk wel gedacht dat het er was, maar dat was echt niet zo. "

Audrey bleef achteruitlopen, totdat ze met haar rug tegen de muur stond en ondertussen kwam dokter Morgan steeds dichterbij.

„Bel Jane dan, " smeekte Audrey. Ze keek wild om zich heen en hoopte een ontsnappingsroute te vinden. Die was er echter niet. „Bel Jane maar, zij kan het je ook vertellen. Zij heeft die capsules weggebracht en Dean heeft haar verteld wat erin zit. " Audrey begon steeds harder te praten. „Bel Jane, alsjeblieft!" riep ze ten slotte.

„Hij weet wel iets beters dan je vriendin midden in de nacht te bellen, " zei Morgan streng. „En jij moet nu rustig worden.

Al die opwinding is helemaal niet goed voor je. Kom maar, ik zorg wel voor je. Je kunt je vriend beter bedanken in plaats van zo tegen hem te schreeuwen. Volgens mij heeft hij je leven gered. Je hebt hoge koorts en het is ontzettend koud buiten. Je had wel longontsteking kunnen krijgen!"

Het volgende moment hadden ze haar in bed gelegd en stroopte de arts Audrey's mouw op en stak de injectienaald in haar arm.

Audrey, die verschrikkelijk teleurgesteld was door Dylans verraad, begon hulpeloos te snikken. „Nee, nee, oh nee!"

„Audrey, " begon Dylan, „je bent toch niet boos? Toen ik dat verslag niet kon vinden, dacht ik dat je je weer van alles in je hoofd had gehaald. Dat is tenslotte al eerder gebeurd. Weet je nog dat je dacht dat er 's nachts iemand in je kamer was geweest, en dat dat ook niet waar was?"

„Ik haat je, Dylan, " siste Audrey. „Ik vertrouwde je en dan doe je zoiets!"

Langzaam begon het kalmeringsmiddel van de injectie te werken.

„Dylan, " mompelde ze, „ik zal het je nooit... " Wat wilde ze ook alweer zeggen? Haar hersenen werkten niet meer en ze had heel veel moeite om zich te concentreren. „Ik vergeef het je nooit, nooit!"

Haar stem vervaagde en langzaam viel Audrey in een diepe slaap. Misschien had Dylan helemaal niets te maken met alle

dingen die haar waren overkomen. Misschien vond hij het inderdaad niet leuk dat hij dit had gedaan, maar dit zou ze hem nooit vergeven!

Audrey lag op haar rug in haar bed. Ze sliep half, maar bleef zich verzetten tegen het effect van het kalmeringsmiddel. Ze weigerde zich over te geven. Ze weigerde de hoop te laten varen.

Plof-plof, plof-plof. Audrey hoorde voetstappen in de richting van haar bed.

„Wat?" mompelde Audrey zwak. „Wat?" Was dat Dylan? Kwam hij terug om te vertellen hoe erg het hem speet?

Ze hoorde een zacht, ritselend geluid en toen zakte de matras dieper weg. Er was iemand op het bed komen zitten en die ging vervolgens over Audrey heen liggen!

„Wat... wat is er aan de hand?"

Ze kreeg de kans niet om te schreeuwen, om zich te verzetten. Zonder enige waarschuwing werd haar kussen onder haar hoofd vandaan getrokken. Audrey maakte een verbaasd geluid.

Opeens werd er iets diks over haar gezicht gelegd.

Het was zacht en warm, en het dreigde haar te verstikken. Het werd vastberaden tegen haar neus en mond gehouden en ze kon geen adem meer halen.

Audrey beseftte opeens dat het haar kussen was en ze begon wild om zich heen te slaan. Haar handen maaiden echter

alleen door de lucht. Wanhopig probeerde ze het kussen van haar gezicht af te trekken. Haar handen trokken aan het kussensloop tot die scheurde, maar het was zinloos. Ze kon het gewicht niet van zich af gooien en het kussen bleef waar het was.

Ze was verzwakt door de koorts, en het kalmeringsmiddel had haar reflexen vertraagd. Ze was net zo zwak en hulpeloos als een baby. Onbestemde geluiden van paniek stegen op uit haar keel, maar die werden gedempt door het kussen dat meedogenloos over haar gezicht werd gehouden. Haar bovenlip werd tegen haar tanden geduwd en Audrey proefde bloed.

Lucht... ze had geen lucht. Nee, nee, nee, dit kon niet waar zijn! Ze kon niet sterven, niet nu, niet nu ze zo dicht bij de waarheid was gekomen.

Ze gaf de hopeloze strijd om het kussen op en begon in het rond te tasten. Haar rechterhand kwam tegen het nachtkastje. Het nachtkastje, daar stond die zware waterkan op! Als ze die te pakken kon krijgen, zou ze een kans hebben. Haar hand gleed zoekend over de plastic bovenkant van het kastje. Eindelijk sloot haar hand zich om de metalen waterkan.

Audrey zag rode, groene en paarse ballen voor haar ogen. De druk op haar gezicht was bijna onverdraaglijk en ze had het gevoel alsof haar longen zouden barsten. Haar vingers sloten zich nog vaster om het handvat van de karaf, maar haar arm

had alle kracht verloren. Ze was verzwakt en verdoofd en haar spieren weigerden haar hersenen te gehoorzamen. Nog even en ze zou bewusteloos zijn en dan was ze verloren.

Met alle wilskracht die ze in zich had, dwong ze haar arm te bewegen. De arm met de karaf bewoog zich in de richting van het bed. Audrey voelde dat ze langzaam het bewustzijn begon te verliezen en in wilde wanhoop sloeg ze met de karaf naar haar aanvaller.

Ze hoorde een misselijkmakende klap toen de karaf op het hoofd van haar aanvaller terechtkwam. Er klonk een verbaasde kreet van pijn. Het gewicht dat Audrey's lichaam op het bed had gedrukt, verplaatste zich en de verstikkende greep op het kussen verslapte.

Audrey hapte naar adem. Ze beseftte dat ze maar heel weinig tijd had, want ze had haar aanvaller niet bewusteloos geslagen. Binnen een paar seconden zou het kussen weer even meedogenloos op haar gezicht worden gedrukt. Het was nu of nooit. Audrey duwde het kussen omhoog, weg van haar gezicht.

Het was donker in de kamer en ze kon slechts vaag de gestalte van haar aanvaller onderscheiden. Hoewel haar longen in haar lichaam leken te branden en ondanks het feit dat haar benen aanvoelden als dode gewichten, lukte het Audrey haar aanvaller een duw te geven, zodat hij zijn evenwicht volledig verloor.

Haar aanvaller landde op zijn knieën naast het bed en slaakte een kreet van pijn. Toen bleef alles stil.

Audrey gooide haar benen over de rand van het bed, vastbesloten om haar vrijheid niet meer op te geven. Haar benen leken het meest op zachte klei en ze moest zich vasthouden aan het bed om niet te vallen. Moeizaam wankelde ze naar de deur.

Opeens hoorde ze haar aanvaller kreunen en ze schoot de gang in. Ze gebruikte de muur als steun, terwijl haar verdwaasde blik door de gang gleed.

De gang lag verlaten en alles was doodstil.

Duizelig en nog steeds onder invloed van het kalmeringsmiddel begon Audrey de gang door te strompelen. Dat gekreun betekende dat haar aanvaller weer bij bewustzijn kwam. Nog even en hij zou zo snel mogelijk achter haar aan komen, terwijl zij maar zo langzaam vooruitkwam!

Ze moest het trappenhuis zien te bereiken, dat was dichterbij dan de lift. Als ze achter die deur was voordat iemand haar zou zien, dan had ze een kans. Ze wist dat ze geen steun zou hebben aan de muur als ze de gang moest oversteken. En als ze nou viel? Dan zou ze niet meer kunnen ontsnappen.

Dan moet ik er maar voor zorgen dat ik niet val, dacht ze en ze beet op haar beschadigde onderlip.

Ze bleef inderdaad overeind, maar toen ze de deur bereikte, leek het er heel even op dat die te zwaar voor haar was. Ze

was zo moe en de deur was zo zwaar.

Toch lukte het haar om de deur open te trekken en de overloop op te strompelen. Heel zacht viel de deur achter haar dicht en ze slaakte een zucht van verlichting. Ze was nu in ieder geval uit zicht.

Nu moest ze nog naar beneden zien te komen en daarna moest ze een uitgang zien te vinden. Dan zou ze pas echt vrij en veilig zijn.

Audrey herinnerde zich dat haar kamer op de vierde verdieping was. Ze moest dus vier trappen af om de begane grond te bereiken.

Nee! Ze zou niet naar de begane grond gaan, want er stond natuurlijk een portier bij de hoofdingang en die zou haar waarschijnlijk ook niet geloven. Niemand geloofde haar! Ze zou weer naar boven worden gebracht en dan was ze aan haar aanvaller overgeleverd. Nee, ze moest naar de kelder zien te komen. In de kelder was waarschijnlijk ook wel ergens een uitgang. Als ze die kon vinden, kon ze daardoor ontsnappen. Tenminste, als ze voor die tijd niet zou instorten.

Haast! Heel even was ze vergeten dat ze zich verschrikkelijk moest haasten. Ze moest naar beneden zien te komen en wel zo snel mogelijk.

In het trappenhuis brandde slechts een enkele lamp op de overloop. Ze kon bijna niets zien en ze voelde zich heel erg duizelig. Haar hoofd bonsde en haar longen leken nog steeds

in brand te staan.

Ze had net de overloop van de tweede verdieping bereikt toen ze boven zich het geluid van een deur hoorde. Audrey bleef verstijfd van angst staan. Het licht van de gang scheen naar binnen omdat de deur op de vierde verdieping werd opengehouden en Audrey drukte zich zo dicht mogelijk tegen de muur aan.

Langzaam verdween het licht: de deur viel dicht. Audrey bleef staan luisteren en hoorde zachte, haastige voetstappen naar beneden komen. Haar achtervolger wist dus waar ze was. Audrey's hart begon wild te bonzen. Met moeite wist ze een kreet van afschuw te bedwingen en met een ruk schoot ze op de trap af. Haar benen waren nog onzeker en met een smak kwam ze tegen de metalen leuning aan. Het lukte haar echter door te blijven lopen, terwijl ze achter zich de zachte, dreigende stappen van haar aanvaller dichterbij hoorde komen.

HOOFDSTUK 12

Audrey liep zo snel als ze kon naar de kelder. Ze had moeite om overeind te blijven en meer dan eens kon ze maar nauwelijks voorkomen dat ze vooroverviel.

Toen ze de kelder bereikte, keek ze voorzichtig om het hoekje van de deur.

Er strekte zich een lange, slecht verlichte gang voor haar uit. De ruimte werd niet verwarmd en het was er ontzettend koud. De koude lucht zorgde er echter voor dat Audrey meer en meer bij haar positieven kwam en het lukte haar nu zelfs om, hoewel wat onzeker, te rennen. Ze zou het halen, dat moest! Achter zich hoorde ze de voetstappen op de trap steeds dichterbij komen.

Ze hoorde ook iets anders, iets wat ze nog niet eerder had gehoord. Degene die haar achtervolgde, liep zacht te neuriën! Haar achtervolger stond op het punt een moord te plegen en hij neuriede! Was hij er dan zo zeker van dat hij haar te pakken zou krijgen?

Opeens voelde Audrey boosheid in zich opborrelen, waardoor ze de kracht kreeg om sneller te rennen. Voor zich zag ze een deur en ze rende er naartoe.

De deur was niet op slot en op het moment dat Audrey die deur opendeed, hoorde ze aan de voetstappen van haar

achtervolger dat ook hij de lange gang had bereikt. Zij stond echter al vlak voor de deur en over een paar seconden zou ze buiten staan.

Audrey vroeg zich af of haar achtervolger het zou opgeven als ze eenmaal buiten was. Of zou hij een manier kunnen verzinnen om haar buiten alsnog te vermoorden?

Het neuriën en de voetstappen kwamen steeds dichterbij.

„Audrey, " fluisterde haar achtervolger. „Geef het maar op. Je kunt niet ontsnappen. Geef het maar op. "

Het opgeven? Nooit! Audrey's hand sloot zich om de deurknop en ze trok de deur open. Aan de andere kant van de deur was echter niet de buitenlucht, zoals ze had gehoopt.

Audrey rende teleurgesteld de ruimte binnen en trok de deur wild achter zich in het slot.

Eenmaal binnen, zag ze dat de ruimte helemaal wit was. De muren en de vloer waren betegeld met witte tegels en het plafond was wit geverfd. In de muur waar Audrey het dichtst bij stond, zag ze een groot aantal vierkante, metalen deuren en in het midden van de ruimte stonden drie metalen tafels en een buro.

Met een schok realiseerde Audrey zich waar ze was. Dit was het mortuarium! Ze stond in de ruimte waar de overleden patiënten naartoe werden gebracht en waar ze werden bewaard totdat de familie de formaliteiten had afgehandeld. Achter die metalen deuren, in metalen uitschuifladen, lagen

allemaal overleden patiënten.

„Oh nee, " snikte ze zacht en ze verborg haar gezicht in haar handen. „Dit is wel de laatste plaats waar ik naartoe wilde. " Audrey draaide zich om, om weer naar de gang te gaan, maar op dat moment bewoog de deurknop.

Even later ging de deur open en Cynthia Boon stond in de deuropening. Ze droeg haar blauwe uniform en haar haar was in een staart gebonden. Haar smalle gezicht zag er vermoeid uit en in haar armen hield ze een stapel grauwe handdoeken.

„Audrey, wat doe jij hier?" riep Cynthia verbaasd uit.

Trillend van opluchting liet Audrey zich tegen de muur zakken. „Ik ben nog nooit zo blij geweest een bekend gezicht te zien, " bekende ze. Zenuwachtig keek Audrey om zich heen. „Heb je daarbuiten nog iemand anders gezien?" vroeg ze benauwd.

Cynthia keek verbaasd naar de deur. „Waar buiten?"

„Buiten, in de gang. Was er verder nog iemand in de gang?"

„Audrey, het is al na middernacht. Op dit moment heeft niemand iets in de kelder te zoeken. Trouwens, wat doe jij hier?"

Zij kan me naar huis brengen, schoot het door Audrey heen. Langzaam begonnen haar hersenen weer te werken. Zij kan me een lift naar huis geven en dan ben ik eindelijk veilig!

„Als je me naar huis brengt, zal ik je het hele verhaal vertellen. Ik weet dat het allemaal krankzinnig klinkt, maar

het is de zuivere waarheid en je moet me geloven. " Audrey praatte razendsnel in haar poging Cynthia over te halen haar naar huis te brengen. „Wil je me alsjeblieft hiervandaan brengen?"

Verslagen tilde Cynthia haar handen op. „Oké, ik geef me gewonnen. Het hele ziekenhuis geeft zich gewonnen. We zijn het allemaal beu om te proberen je te helpen, terwijl jij je allemaal spookbeelden voor de geest haalt. Als je er echt zo van overtuigd bent dat je leven hier in gevaar is, kun je misschien inderdaad beter naar huis gaan. Ik zal... " Opeens zweeg Cynthia en ze keek Audrey aan. „Audrey, wat is er?" Audrey stond doodsbleek tegen de muur en met een uitdrukking van afgrijzen keek ze naar Cynthia's rechterpols. Net boven de rand van haar mouw zag Audrey een rode streep lopen. Het was een wond die nog te vers was om te zijn genezen!

„Cynthia?" vroeg Audrey, tot het uiterste gespannen. „Hoe ben je aan die snee op je pols gekomen?"

Cynthia zuchtte en glimlachte naar Audrey. Die glimlach bereikte haar ogen echter niet. Haar ogen waren koud en leeg. „Oh, die heb ik in de badkamer opgelopen, " antwoordde ze luchtig. „Een of andere idioot vond het nodig om me met een scheermes te bewerken. " Langzaam begon ze op Audrey af te lopen. Op haar gezicht lag een kille, doelbewuste uitdrukking.

„Jij, " kreunde Audrey, terwijl ze zo ver mogelijk achteruitweek. „Jij was degene, die... die me in de badkamer... Nee, dat kan niet waar zijn!" Audrey schudde wild haar hoofd.

„Ik heb je toch nooit iets gedaan? Waarom... "

„Vanwege Kit natuurlijk, " zei Cynthia, terwijl ze een hand in de zak van haar uniform stak. „Jij bent de enige die weet wat er echt met hem is gebeurd. "

„Kit?" Nu begreep Audrey absoluut niet meer, waarover Cynthia het had. „Wat is er dan met Kit gebeurd?"

Cynthia haalde even haar schouders op. „Op dit moment heb je de zaken nog niet helemaal op een rijtje, maar vroeg of laat zul je begrijpen wat er is gebeurd. Als je koorts eenmaal begint te zakken, zul je langzaam maar zeker gaan beseffen wat je die nacht in je kamer hebt gezien en gehoord. " Weer haalde ze haar schouders op. „Dat risico kan ik niet nemen. " Nerveus bevochtigde Audrey haar lippen. „Cynthia, ik heb geen idee waar je het over hebt. Er is helemaal niets aan de hand met Kit. Hij zit in Californië en hij heeft me gisteren nog gebeld. "

Cynthia glimlachte weer. „Doe niet zo dom. Hij heeft je helemaal niet gebeld. Dat was gewoon een gerucht en je mag drie keer raden wie dat gerucht heeft verspreid. " Ze keek Audrey stralend van trots aan. „Ik hoefde alleen maar te laten vallen dat hij je vanuit Californië had gebeld en het ging als een lopend vuurtje door het ziekenhuis. Iedereen, jij ook,

geloofde het. "

Audrey's maag begon te protesteren. De ruimte was zo verschrikkelijk wit en zo ontzettend koud. Zelfs Cynthia's gezicht leek nu op een wreed masker dat uit ijs was gesneden, zodat het perfect bij de omgeving paste.

„Kit heeft me niet gebeld?" fluisterde Audrey.

Cynthia schudde haar hoofd. „Natuurlijk niet. Dat is absoluut onmogelijk. "

Audrey trok zich terug tegen de muur van metaal. Ze begreep absoluut niet waarom Kit haar niet zou kunnen bellen. Eerlijk gezegd, wilde ze het niet eens weten. Ze wilde het niet horen.

„Jij bent degene die dat bordje voor de verkeerde lift heeft gehangen en die mijn rolstoel van de heuvel heeft geduwd! Jij hebt me aangevallen in de badkamer. Jij was het!"

„Nou, je hebt er lang over gedaan om erachter te komen, " siste Cynthia. „Misschien heeft de koorts je denkvermogen aangetast. Wat denk je dan dat al die geluiden in je kamer waren, die nacht, Audrey? Ik probeerde zo stil mogelijk te zijn, maar Kit weigerde zijn medewerking te verlenen. "

Cynthia's stem klonk koud.

Cynthia, die vriendelijke, behulpzame Cynthia! Niet Dylan, niet Paul, niet Amy, maar Cynthia had geprobeerd haar te vermoorden. Audrey begreep echter nog steeds niet waarom! Het had iets met Kit te maken, maar Kit was in Californië, dus Audrey zag het verband niet. Audrey's ogen gleden door

de kamer, op zoek naar een ontsnappingsroute uit deze afschuwelijke, witte, koude ruimte. Er was echter maar één deur en daar stond Cynthia voor.

„Audrey, " zei Cynthia zacht, terwijl ze steeds dichterbij haar prooi kwam, „moet ik je nu echt alles vertellen?" Ze trok haar hand uit haar zak. „Begrijp je het dan echt niet?"

Audrey's ogen werden groot van angst en ze richtten zich op Cynthia's hand. Ze klemde haar kaken op elkaar en schudde wanhopig haar hoofd. Nee... nee!

„Dat valt me van je tegen, Audrey. En Kit was nog wel zo'n goede vriend! Ik had echt verwacht dat je wel iets meer belangstelling zou hebben voor wat er met hem is gebeurd. " Cynthia's hand was niet leeg, zoals Audrey al had verwacht. In haar hand hield Cynthia een venijnig uitziende injectiespuit. Cynthia hield die afgrijselijke naald omhoog. „Nou, of je het wilt of niet, ik zal je toch maar vertellen wat Kit precies is overkomen. " Ze keek even om zich heen. „Ik vind het wel toepasselijk om je dat hier te vertellen. " Haar kille glimlach werd breder. „Ten slotte heb ik hem hier naartoe gebracht, nadat ik hem had vermoord. "

HOOFDSTUK 13

„Ik heb hem vermoord, Audrey, " herhaalde Cynthia toen Audrey niet reageerde. „En toen heb ik hem hier naartoe gebracht. "

Audrey kon geen enkel geluid uitbrengen. Haar stem had haar volledig in de steek gelaten op het moment dat Cynthia haar zo koelbloedig had verteld dat ze Kit had vermoord.

Kit? Vermoord? Nee, dat kon niet waar zijn! Toen zag Audrey de uitdrukking op Cynthia's gezicht; koel, vastberaden en gemeen, en ze begreep dat Kit niet in Californië was. Hij dacht er niet aan om haar te bellen, hij zou haar niet schrijven hoe zijn lange reis was verlopen, want hij leefde niet meer. Kit was dood.

Audrey's mond ging open en een lange, harde, doordringende gil verbrak de stilte. „Nee!" gilde ze, terwijl ze Cynthia huilend aankeek. „Nee, dat kun je niet menen! Waarom zou je zoiets doen? Waarom?"

Cynthia kromp ineen toen Audrey begon te gillen en onwillekeurig deinsde ze achteruit. „Omdat hij het wist, " zei ze rustig.

Audrey bleef huilen. Kit was dood! „Wat? Wat wist hij dan?" „Dat het mijn schuld was dat meneer Latham is overleden. " Audrey schudde haar hoofd in een poging weer helder te

denken. „Latham? Victor Latham?" Opeens herinnerde Audrey zich het kranteartikel. „Heb je hem ook vermoord?" Cynthia's stem klonk vreemd toen ze Audrey antwoordde. „Nee, natuurlijk heb ik hem niet vermoord.

Het was een ongeluk, maar dat zou niet veel hebben uitgemaakt. " Haar gezicht was nu vertrokken van woede. „De Raad van Bestuur van het ziekenhuis zou er wel voor hebben gezorgd dat ik nooit medicijnen zou kunnen gaan studeren. Het feit dat ik me kapot heb gewerkt en ontzettend hard heb gestudeerd, zou geen enkel verschil hebben gemaakt. Ze zouden alleen maar letten op het feit dat hun weldoener was overleden en dat het mijn schuld was. Het zou mijn hele leven hebben geruïneerd. "

„Wat heb je dan met Victor Latham gedaan?" bracht Audrey met moeite uit. Ze voelde zich duizelig en misselijk en het liefst had ze haar handen tegen haar oren gedrukt. Maar ze wilde nu echter alles weten.

„Niets, helemaal niets, dat zweer ik!" jammerde Cynthia. „Ik heb alleen op een dag zijn kaart bestudeerd. Dat is absoluut verboden en dat wist ik wel, maar ik wist hoe belangrijk meneer Latham was voor het ziekenhuis. Ik hoopte dat zijn kaart me een aanwijzing kon geven over hoe ik hem het beste kon behandelen. Als hij van mijn werk onder de indruk was, dan zou hij zeker een goed woordje voor me doen bij de universiteit waar ik wilde gaan studeren. " Opeens klonk

Cynthia's stem als die van een stout kind dat een standje had gekregen. „En het zou hebben gewerkt ook. Ik zag dat hij niet mocht roken en ik hoorde hem zeggen hoe erg hij zijn sigaren miste en toen bedacht ik dat hij me wel ontzettend dankbaar zou zijn als ik een paar sigaren naar binnen kon smokkelen. "

Cynthia's blauwe ogen vonkten van woede. „Maar precies op dat moment kwam Kit eraan. Hij moest een paar schoenen afleveren bij die verpleegster met die paardestaart en hij zei dat ik veel te nieuwsgierig was. Ik heb de kaart natuurlijk meteen teruggezet, maar Kit had de naam van de patiënt al gelezen. 'Latham?' vroeg hij. 'Is dat niet die man met dat grote huis aan de River Road?' " Cynthia stampvoette en Audrey schrok op. „Hij had die rode sticker toen ook al gezien. " „Rode sticker?"

„Ja, meneer Latham was allergisch voor penicilline. Het ziekenhuis plakt altijd een rode sticker op de kaarten van patiënten met gevaarlijke allergieën. Kit had die sticker gezien en ik wist dat hij zou begrijpen wat er was gebeurd als hij hoorde dat Victor Latham was overleden. "

Ja, dacht Audrey versuft. Kit zou inderdaad precies hebben begrepen wat er was gebeurd. Hij zou naar Cynthia gaan en haar allerlei vragen stellen.

„Het bleek dat ik die kaart op de verkeerde plaats had gezet en dat was Kits schuld, " snauwde Cynthia. „Omdat hij me zo

aan het schrikken had gemaakt, heb ik die kaart zomaar ergens neergezet. "

„Je hebt die kaart niet goed teruggezet?" Audrey schudde nog steeds niet-begrijpend haar hoofd. „Maar je hebt me zelf verteld dat de verpleegsters altijd eerst de namen op de kaarten controleren, dus wat heeft dit allemaal met meneer Latham te maken?"

Cynthia glimlachte vals. „De verpleegsters worden inderdaad verondersteld de namen te controleren, " zei ze en haar stem klonk hard en gevoelloos. „Maar soms, als ze het te druk hebben, doen ze dat niet. Ik had de kaart van meneer Latham per ongeluk op de plaats van de kaart van meneer Creole gezet en die kreeg penicilline. Op de avond dat meneer Latham is overleden, waren er een paar verpleegsters naar huis gegaan omdat ze griep hadden en er kwamen een paar verpleegsters van een uitzendburo. Natuurlijk kenden zij de patiënten niet en dus hebben ze de penicilline van meneer Creole aan meneer Latham gegeven. De allergische reactie is zijn dood geworden. "

„En Kit zei toen dat het jouw schuld was, " hijgde Audrey. „Maar het was mijn schuld niet!" riep Cynthia. „De verpleegster die de kaart van meneer Creole terugbracht, heeft die waarschijnlijk in het enige lege vak gezet, zonder het kamernummer te controleren. Die lege plaats was natuurlijk van de kaart van meneer Latham en later heeft ze

hem die penicilline gegeven. Ze is waarschijnlijk gewoon de kamer uitgelopen en heeft zodoende nooit gemerkt wat er is gebeurd. Zij heeft ook de schuld gekregen van zijn dood. " Audrey kende Kit heel goed en ze wist precies wat er toen was gebeurd. „Kit wilde natuurlijk dat jij zou toegeven dat het jouw schuld was, of niet?"

„Ja, hij wilde dat ik naar dokter Crowder zou gaan en hem alles zou opbiechten. Hij vond dat ik de onschuld van die verpleegster moest bewijzen. Dat was natuurlijk volkomen uitgesloten, " ging Cynthia opeens fel verder. „Als ik de waarheid had verteld, dan zou ik zijn ontslagen omdat ik aan de kaarten van de patiënten had gezeten en dan had ik nooit medicijnen kunnen gaan studeren. " Cynthia's gezicht kreeg een bedroefde uitdrukking. „Als ik geen medicijnen kan gaan studeren, ben ik net zo lief dood. Ik heb geprobeerd dat aan die Kit van je uit te leggen, maar hij wilde niet luisteren. " Verslagen keek Audrey toe hoe de uitdrukking van kwaadheid op Cynthia's gezicht langzaam veranderde in een uitdrukking van onbegrepen onschuld. Lieve hemel, ze is gek, dacht Audrey geschrokken. Ze is net zo krankzinnig als iedereen denkt dat ik ben!

„Cynthia, " begon Audrey voorzichtig, „waar is Kit?" Ze keek om zich heen. „Is hij nog hier?"

„Nee, ik kon hem hier niet laten omdat iemand hem dan zou vinden! Ik moest hem hier weg zien te krijgen. " Cynthia's

stem klonk vol trots toen ze vertelde wat ze had gedaan. „Ik heb hem met veel moeite naar zijn auto gesleurd en erin gezet en die heb ik toen de oude steengroeve ingereden. " „De oude steengroeve?" Audrey's stem was nauwelijks verstaanbaar. Ze zag Kit in gedachten liggen in het modderige water van de steengroeve en ze huiverde.

„Precies. " Cynthia's blik bleef rusten op een plek ergens boven Audrey's hoofd en kreeg een dromerige uitdrukking. „Het was zo gemakkelijk. Hij was echt van plan om weg te gaan, Audrey. Dat heeft Dylan niet verzonnen. Kits auto stond volgeladen, klaar voor vertrek. Hij is alleen eerst nog hier naartoe gekomen om afscheid van jou te nemen. " Opeens klonk Cynthia's stem bitter. „En om mij te waarschuwen dat hij naar dokter Crowder zou gaan zodra hij je had gezien, als ik zelf niet bekende. Hij zou me hebben verraden, Audrey, " zei ze op gekwetste toon. „En dat kon ik natuurlijk niet zomaar toestaan, of wel soms?

„Wat heb je toen gedaan?" Audrey voelde zich totaal verscheurd door de dood van Kit en ze wist dat Cynthia haar deze kamer niet levend zou laten verlaten. Ze moest proberen tijd te rekken, om Cynthia aan de praat te houden tot ze een manier kon bedenken... Maar ze kon zich absoluut niet concentreren, omdat ze zich nog niet had neergelegd bij het afschuwelijke feit dat ze Kit echt nooit meer zou zien. „Ik heb hem verteld dat ik naar dokter Crowder zou gaan,

nadat ik hem naar jouw kamer had gebracht. En ik heb hem ook naar je kamer gebracht. " Cynthia glimlachte weer. „Maar onderweg heb ik snel een lege injectiespuit van een bureau gepakt. Ik wist precies wat ik ermee moest doen, " vertelde ze vol trots. „Ik heb al een heleboel medische boeken gelezen. Er is een plek, achter in de nek... "

„Ik wil het niet horen!" gilde Audrey. „Hou je mond!" Ze begon opnieuw te huilen. Kit was dood!

Per ongeluk raakte haar hand de knop van een van de metalen deuren. Dylan had haar verteld dat de laden achter die deuren konden worden uitgetrokken. Audrey vroeg zich opeens af of ze heel langzaam naar buiten kwamen, of dat ze dat heel snel deden. Dat had Dylan haar namelijk niet verteld en ze vroeg zich af of ze dat risico kon nemen. Ze had nog steeds moeite om zich te concentreren, maar ze was vastbesloten te blijven leven. De maniak die met wijdopen ogen en een bleek gezicht tegenover haar stond, wilde echter precies het tegenovergestelde bereiken.

„Kit had zo'n haast om naar je toe te gaan, " ging Cynthia verder. „Hij liep braaf achter me aan en jij was bijna bewusteloos. " Cynthia giechelde even. „Kit wilde je niet wakker maken en omdat hij geen haast had, zei hij dat hij gewoon op het andere bed zou blijven wachten tot je wakker zou worden. " Cynthia maakte een minachtend geluidje. „Hij zei dat hij onmogelijk kon vertrekken als hij geen afscheid

van je had genomen. Lief, hè?" Weer klonk er minachting in haar stem.

Opeens zag Audrey de situatie voor zich. Kit had rustig op het bed zitten wachten totdat zij wakker zou worden en Cynthia had achter hem gestaan met een injectiespuit vol met lucht, klaar om hem in zijn nek te steken. Audrey voelde zich ziek van wanhoop omdat ze niets had kunnen doen om het te voorkomen.

„Op de een of andere manier voelde hij kennelijk wat ik van plan was. Hij zat op het andere bed en ik liep naar hem toe. Hij zag dat ik de injectiespuit ophief en ontweek me, " vervolgde Cynthia.

Audrey begon te kokhalzen en ze sloot haar ogen.

„De eerste keer miste ik hem. " Nu klonk er spijt in Cynthia's stem. „Dat was heel slordig en heel even was ik bang dat hij zou ontsnappen. " Cynthia begon opnieuw te glimlachen.

„Maar hij struikelde en viel, " ging ze opgewekt verder. „Op dat moment begon hij te smeken om hem te laten leven, maar dat was helaas onmogelijk. " Haar stem klonk nu triomfantelijk.

Toen ze dat hoorde, begon Audrey opeens verschrikkelijk kwaad te worden. Langzaam maar zeker nam die woede de plaats in van haar angst. Cynthia was blij dat ze Kit had vermoord en nu stond ze op het punt ook Audrey te vermoorden.

„Nee, nee, nee!“ gilde Audrey en het geluid galmde nog na in de betegelde kamer toen ze haar armen ophief en ze Cynthia met alle kracht die ze in zich had, naar achteren duwde.

Cynthia had de aanval totaal niet verwacht en met open mond verloor ze haar evenwicht. Ze bleef echter overeind en hield de injectiespuit nog steeds in haar hand.

Cynthia's verbazing gaf Audrey wel de mogelijkheid om naar het buro te rennen. Daar zou ze waarschijnlijk wel iets vinden, waarmee ze zich kon verdedigen. Op het buro zocht ze wanhopig naar een schaar, een briefopener of iets zwaars. Ze vond echter alleen een doosje paperclips, stapels papier en notitieblokjes en een hele berg pennen en potloden. Opeens viel haar oog op een spuitbus met insekticide. Hij stond op de hoek, achter een dik, medisch boek. Audrey draaide zich om en keek Cynthia recht aan. Ondertussen sloot haar hand zich om de spuitbus.

„Ontspan je toch, Audrey, “ zei Cynthia rustig, nadat ze haar evenwicht had hervonden. Langzaam liep ze naar haar toe. Haar ogen waren koud en uitdrukkeloos en er lag een vastberaden uitdrukking op haar gezicht. „Ik ben bang dat je straks een ongeluk krijgt, “ zei ze. „En daar kan ik natuurlijk absoluut niets aan doen. Ik bied je alleen een lift naar huis aan, zo aardig ben ik wel. Natuurlijk zal ik geen schrammetje oplopen, maar jij... “ Cynthia schudde haar hoofd. „Tja, ik ben bang dat jij zult eindigen in een brandende auto aan de kant

van de weg. Ik vertel iedereen gewoon dat je het stuur uit mijn handen hebt getrokken en dat je zelfmoord wilde plegen omdat je Kit zo ontzettend miste. Natuurlijk zal iedereen me geloven, Audrey. Je hebt je de laatste paar dagen tenslotte echt heel vreemd gedragen. Ik zal de mensen vertellen dat ik nog net op tijd uit de auto ben gesprongen omdat ik nog niet wilde sterven. "Ze hief de naald weer op. „En niemand zal er ooit achter komen dat je al dood was, voordat je zelfs maar in de auto zat!"

Audrey's ogen bleven op Cynthia's gezicht gericht en langzaam bewoog ze zich weer naar de muur met de metalen deuren. Toen ze er ten slotte tegenaan stond, hield ze haar handen achter haar rug. Ze zocht, en vond, de knop, die ze naar beneden duwde.

„Ik vond het heel aardig van Kit dat hij precies op dat moment had besloten om weg te gaan, " ging Cynthia verder. „Zijn auto stond klaar voor vertrek en nadat ik hem had gedood, heb ik hem eerst hier naartoe gebracht op een rijdende brancard. Later, toen iedereen was vertrokken, heb ik hem naar zijn auto gebracht en die heb ik vervolgens de steengroeve ingereden. "Ze zuchtte tevreden. „Ze zullen hem nooit vinden. Het water is veel te diep. " Cynthia zweeg even, maar ging toen toch verder. „Hij zonk als een baksteen en ik heb er drie kwartier over gedaan om weer terug te lopen, " mompelde ze. „Ik was totaal uitgeput, " voegde ze daar nog

aan toe.

Audrey hield haar handen nog steeds achter haar rug. In haar ene hand hield ze de spuitbus en in haar andere hand lag de knop van de metalen deur. De deur ging gemakkelijk open, zonder geluid te maken. Ze trok telkens even zacht aan de deur die steeds een heel klein stukje verder openging.

„Je bent gek, " zei ze met trillende stem tegen Cynthia. Als ze bleef praten, zou Cynthia misschien niet merken wat ze van plan was. „Je bent ziek en je hebt hulp nodig. Als je me nu laat gaan, kunnen we hulp gaan zoeken. " Ze hield haar ogen strak op Cynthia's gezicht gericht. „Waarom gaan we niet naar dokter Crowder? Hij zal het best begrijpen. "

Audrey beseftte dat ze een pas naar voren moest doen als ze de deur helemaal wilde openen, maar Cynthia versperde haar de weg.

Cynthia's wangen waren rood van woede. „Ik ga helemaal nergens naartoe, " schreeuwde ze. „Ik heb geen hulp nodig. Jij bent degene die haar verstand heeft verloren!" Ze hief de injectiespuit op en kwam dreigend op Audrey af.

Het was nu of nooit en Audrey trok de spuitbus razendsnel vanachter haar rug tevoorschijn. Haar wijsvinger drukte op de verstuur, terwijl ze de spuitbus omhoog bracht.

Cynthia gilte toen de stekende nevel in haar ogen kwam. Haar hand, die nog steeds de injectiespuit omklemde, bracht ze instinktief voor haar gezicht. De naald miste haar

linkeroog maar nauwelijks en kwam toen in haar wang terecht. Weer gilde Cynthia het uit. De naald stak als een dolk in haar wang en langzaam liep er een straaltje bloed over haar gezicht.

Audrey schrok ervan, maar tegelijkertijd beseftte ze dat ze geen seconde te verliezen had. Cynthia had haar medelijden absoluut niet verdiend.

Dit was Audrey's enige kans. Met haar andere hand gooide ze de metalen deur helemaal open en trok de lade naar buiten. Ze sprong opzij en de lade raakte Cynthia, die nog steeds niets kon zien, hard in haar maag.

Cynthia viel voorover in de lade. Ze gilde nog een keer en verloor toen haar bewustzijn.

Door haar gewicht verdween de lade weer naar binnen en Audrey stak automatisch haar hand uit en sloot de deur achter Cynthia. Toen ze dat had gedaan, begaven haar benen het en zonk ze langzaam in elkaar op de witte, betegelde vloer.

Toen Audrey ontwaakte in haar ziekenhuisbed, stonden er vier mensen om haar heen. Ze keken haar alle vier bezorgd aan. Paul en Amy stonden aan de ene kant en Dylan en Jane aan de andere kant.

Ineens was Audrey klaarwakker en even later herinnerde ze zich alles weer. Ze herinnerde zich het kussen dat op haar gezicht werd gedrukt, haar gevecht om zich te bevrijden, het lichaam dat op de vloer viel, de koude trip naar de kelder,

Cynthia's aankomst in het mortuarium en... Kit! Maar Kit was... Audrey kreunde en ze verborg haar gezicht in haar handen.

Amy schonk snel een glas water voor haar in en Paul ging zo dicht mogelijk bij haar staan. Aan de andere kant keken Dylan en Jane haar bezorgd aan.

Paul was de eerste die de stilte verbrak. Hij zag er moe uit en had donkere kringen onder zijn ogen. „Ik vind het zo erg van je vriend, " zei hij.

Audrey keek hem aan. „Weet je dat dan? Hoe kan dat? Hoe ben je erachter gekomen?"

„Je hebt het ons zelf verteld, ook al kostte het je ontzettend veel moeite. "

Audrey's grijze ogen werden groot van angst. Ze stak haar hand uit en pakte Pauls trui wanhopig vast. „Cynthia?" wist ze met moeite uit te brengen.

„Het is in orde, Audrey, " stelde Jane haar vriendin haastig gerust. „Ze hebben haar meegenomen. Ze is weg en je hoeft nooit meer bang te zijn voor haar. "

Audrey slaakte een diepe zucht van verlichting.

„Je dokter is nog even hier geweest, " vertelde Paul.

„Ze willen een paar onderzoeken doen om te zien of die digoxine permanente schade heeft aangericht, maar hij is er vrijwel zeker van dat je er geen nadelige gevolgen van zult ondervinden. Hij voelt zich nogal schuldig omdat hij je niet

wilde geloven, Audrey. Dat geldt eigenlijk voor iedereen. " „Dat komt omdat je koorts had, " gaf Amy toe. „Iedereen dacht dat het gewoon koortsdromen waren. " Ze keek Audrey hulpeloos aan. „Het spijt ons allemaal ontzettend dat we je niet hebben geloofd. " Amy keek nu beschaamd. „En het spijt mij ook dat ik zo tegen je ben uitgevaren, " zei ze met verstikte stem. „Nu heb je zeker een hekel aan me?" „Nee. " Audrey schudde haar hoofd. „Het was allemaal Cynthia's schuld. " Haar ogen vulden zich met tranen. „Ze heeft Kit vermoord. " Verder kon Audrey op dat moment geen woord uitbrengen.

„Ze hebben hem gevonden, " zei Paul zacht, terwijl hij haar hand in de zijne nam.

Audrey begon te snikken en de anderen keken haar verdrietig en vol sympathie aan.

Even later veegde ze haar tranen weg met de punt van haar laken. „Wie heeft me eigenlijk gevonden?" wilde ze weten.

„Wij, " zeiden Jane en Dylan tegelijk. „Samen met Paul. Het was zijn idee om ook in het mortuarium te gaan kijken. "

„Dylan heeft me vannacht toch nog opgebeld, " legde Jane uit. Ze glimlachte even naar hem, voordat ze zich weer tot Audrey richtte. „Hij vroeg me naar de uitslag die Dean me had gegeven van je capsules. "

Audrey keek Dylan aan. Hij had haar ten slotte toch geloofd, maar het was te laat geweest. Hij had het waarschijnlijk heel

goed bedoeld toen hij de dokter had gewaarschuwd, maar ze zou nooit meer hetzelfde over hem denken. Ze zag aan de uitdrukking op zijn gezicht dat hij dat ook beseftte. Audrey vond het niet nodig om Jane dat te vertellen. Trouwens, die was zo vol bewondering voor Dylan dat ze het hem toch niet kwalijk zou nemen.

„Ik heb Dylan eerst nog verteld dat het maar een grap was, " ging Jane verder. „Maar hij bleef aandringen en uiteindelijk heb ik hem dus maar verteld hoe de uitslag luidde. Hij zei toen dat je toch gelijk had en legde meteen de hoorn neer. Op dat moment wist ik dat het inderdaad geen grap van je was geweest en ik beseftte dat je waarschijnlijk in moeilijkheden zat. " Janes blauwe ogen keken haar vriendin gekwetst aan. „Waarom heb je me niet gewoon de waarheid verteld? Ik had je toch kunnen helpen?"

„Ik was bang dat ik je in gevaar zou brengen. " Audrey dwong zichzelf om even te glimlachen.

Jane keek haar vriendin weer aan. „Ik ben zo blij dat je nog leeft, Audrey, " gaf ze toe.

Audrey keek Jane aan. „Begrijp ik het goed dat jij gisteravond nog naar het ziekenhuis bent gekomen?"

Jane knikte. „Toen Dylan zomaar de verbinding verbrak, begreep ik dat er iets helemaal verkeerd zat. Ik heb me razendsnel aangekleed en toen ben ik hier naartoe gekomen. Toen ik in je kamer aankwam, waren Paul, Amy en Dylan al

naar je aan het zoeken. "

„We dachten al dat je met iemand had gevochten, want je kamer was een enorme puinhoop, dus zijn we je gaan zoeken, " legde Dylan uit. „Toen kwam Paul op het idee om in de kelder te gaan kijken. "

„Je lag op de grond te huilen, " vertelde Paul. „Het duurde even voordat je ons kon vertellen wat er was gebeurd, want je was volledig overstuur. "

„Uiteindelijk heb je het ons verteld, " zei Amy. „Het was nogal onsamenhangend en daarom duurde het even voordat we begrepen wat er precies was gebeurd, maar ten slotte kwamen we er toch achter dat Cynthia achter een van de deuren moest liggen. " Amy's gezicht was wasbleek. „Paul heeft haar gevonden. "

„Ze wilde me vermoorden, " zei Audrey. „Net... net als Kit. " Opeens drong het weer tot haar door dat ze Kit nooit meer zou zien, dat ze nooit meer met hem zou kunnen praten en dat ze hem nooit in Californië zou kunnen ontmoeten.

Audrey keek haar vrienden onderzoekend aan. „Toen ik jullie had verteld wat Cynthia had gedaan, " begon ze aarzelend, „waarom geloofden jullie me toen opeens wel? Het was toch ook best mogelijk geweest dat ik Cynthia had aangevallen, dat ik uiteindelijk inderdaad mijn verstand had verloren? Waarom hebben jullie niet gedacht dat ik achter Cynthia aan ben gegaan met die injectiespuit?"

„Omdat we allemaal heel zeker wisten dat jij nooit zoiets zou doen, " antwoordde Jane snel. „Trouwens, ik wist toch al dat er iets niet in orde was, vanwege die digoxine? We beseften allemaal dat Cynthia met jouw medicatie had kunnen knoeien. "

„We hebben de politie gebeld, " ging Dylan verder, „en zij hebben duikers de steengroeve laten onderzoeken. " Hij aarzelde even voordat hij verder ging. „Ze vonden Kit bijna meteen. Hij zat nog in zijn auto. "

Audrey probeerde om niet opnieuw te gaan huilen, maar het was tevergeefs. „Ik kan nog steeds niet geloven dat hij echt dood is, " fluisterde ze. „Wat moet ik nou zonder hem?"

Er volgde een bedroefde en ook wel moeilijke stilte.

„Wij zijn er toch nog, Audrey, " zeiden Jane en Dylan toen tegelijk.

„En ik ook, " zei Amy, zacht en vriendelijk.

Paul omknelde Audrey's hand nog steviger en hij keek haar ernstig aan. „Ik kan Kits plaats natuurlijk nooit innemen. Ik heb hem zelfs niet eens gekend, ook al wilde ik dat het wel zo was. Maar misschien kan ik in de toekomst een eigen plaatsje veroveren in je leven?"

Audrey was te uitgeput om hem antwoord te geven, maar ze voelde dat dat misschien, over een poosje, best mogelijk was. Paul stond op. „Deze jongedame heeft haar rust hard nodig, " zei hij streng. „En deze kamer dient binnen tien seconden te

zijn ontruimd. "

Dylan, Jane en Amy knikten gehoorzaam en vertrokken.

Paul boog zich nog even voorover naar Audrey. „Nu is alles in orde, " zei hij zacht. „Je kunt nu gaan slapen en je kunt proberen deze afschuwelijke periode te vergeten. Doe je ogen maar dicht, want het is echt allemaal voorbij. "

Audrey voelde zich veilig. Ze werd omringd door haar vrienden, die haar zo snel mogelijk op de been wilden helpen. Eindelijk sloot Audrey haar ogen en een paar seconden later was ze in een diepe, vredige slaap gevallen.